

I. MATEÿ

Η προηγουμένη

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Η μικρούλα, ευαίσθητη και πολυαχιδεμένη Ρόζα Γκρεβίλ, κόρη της 'Ελίζας Γκρεβίλ, νεαράς, άφαιρας κι' εύπορης χήρας, πηγαίνει να περάσει τον τελευταίο μήνα του καλοκαιριού στη Λωράν, κοντά στη θεία της κ. Σενιέ. 'Εκεί γνωρίζει τον νεαρό υπάλληλο στα γραφεία μιας βιομηχανικής εταιρείας, 'Ερρίκο Φλεμάν.

Η Ρόζα είναι άγγελικά άρτια. 'Αλλά κι' ο Φλεμάν είναι ο τύπος της άρρενωπής ανδρικής όμορφιάς, γοητευτικός, θερμός, παράφορος. Οι δυο νέοι αναπτύσσονται τρελά κι' όρκίζονται αιώνια άγάπη. Μόλις γυρίσουν στο Παρίσι ο 'Ερρίκος θα παρουσιασθεί στη μητέρα της άγαπημένης του και θα ζητήσει το χέρι της.

Η Ρόζα, άμέσως μετά την επιστροφή της, φανταίνεται στη μητέρα της την καρδιά της. Η κ. Γκρεβίλ μένει κατάπληκτη, άησυχη, τρέμει για την κόρη της. 'Από τότε την άγκασιέ τόσο πολύ που υποκύπτει και δέχεται τον 'Ερρίκο στο σπίτι της. Χωρίς μάλιστα της εύτυχίας της Ρόζας το επιτρέπει να πηγαίνει να την βλέπει. Συγχρόνως όμως, η ός τη στιγμή εκείνη άσπληρη στον έαυτο της νεαρή χήρα, που ζη μακριά από κάθε έγκοσμιο πειρασμό, νοιώθει να άκατανίκητο πάθος να την παρασύρει όληθνη προς τον γοητευτικό άγαπημένο της κόρης της. Μάλιστα προσπαθεί να λυτρωθεί απ' το πάθος αυτό. Το ίδιο συμβαίνει και με τον 'Ερρίκο. Η άριστη όμορφιά της κ. Γκρεβίλ τον μένει, τον θαλάσσει το νου... Κι' ένα άπρόγευμα που ξέσ μαινεται η κατάγλις την σφίγγει έαφνικά στην άγκυλιά του και την φιλεί στο στόμα σαν τρελός!...

Η Ρόζα δεν άρνεί ν' αντίληφθί τί συμβαίνει. Η τρομερή άποκάλυψη τη ρίχνει στο κρεβάτι με δυνατό πυρετό. 'Εξάλλη η μητέρα της φωνάζει το γιατρό.

2ον. Η άποκόλυψις ήταν τρομερή. 'Ηταν ένα χτύπημα σκληρό για τη φτωχή μικρούλα, ήταν κάτι που δεν χωρούσε στο μυαλό της. Τί εσήμαιναν όλ' αυτά; Πώς ήταν δυνατόν ένα τέτοιο τρομερό πράγμα;

—Μην κλαίς, κόρη μου, την παρακάλεσε η μητέρα της. 'Ησυχάσε, άγάπη μου, θα σου εξηγήσω... Κάνεις λάθος Ρόζα μου, μ' αδικείς, παιδούλα μου. 'Αμφιβάλλεις για μένα; Δεν επιθυμώ έγω την εύτυχία σου;...

Η Ρόζα δεν άπαντούσε. Τ' άναφυλλητά έκαναν το παρθενικό της στήθος ν' άνεδοκατεβαίνει.

—Δεν μου μιλάς, παιδί μου; Η άναπνοή της Ρόζας ήταν άπτότομη, δύσκολη.

Η μητέρα της έφερε το χέρι της στο μέτωπό της. Η κορούλα της είχε πυρετό.

—Ρόζα μου!... Θεέ μου, λυπήσου με!... Ξεφώνισε η κ. Γκρεβίλ.

Τη στιγμή αυτή έφτασε ο γιατρός. Η μητέρα της Ρόζας έτρεξε κοντά του τρομαγμένη, θρηνώντας άπελπισμένα:

—Γιατρέ, το παιδί μου!... Η Ρόζα μου είναι άρρωστη!... Σώσε την, γιατρέ!...

Ο γιατρός, παλιός φίλος της οικογένειας, παραξενεύτηκε με την παραχή της κ. Γκρεβίλ.

—'Ησυχάστε, κυρία, της είπε. Και πλησίασε στο κρεβάτι της Ρόζας. Την άμοιρη μικρούλα την έψπνε ο πυρετός.

Ο γιατρός την έζέτωσε με προσοχή. Γύρισε κατόπιν στη μητέρα της.

—Της συνέβη καμιά έαφνική συγκίνηση; τη ρώτησε.

Η κ. Γκρεβίλ κοκκίνισε. Δεν είχε τη δύναμη να πη στο γιατρό την

αλήθεια. Του διηγήθηκε μια φανταστική στενωχώρα της Ρόζας.

—Κυρία Γκρεβίλ, της είπε ο γιατρός, δεν θα σας κρύψω την αλήθεια. Φοβούμαι έγκεφαλικό πυρετό!...

Η μητέρα της Ρόζας σπρίχθηκε σ' ένα κάθισμα για να μην πέση κάτω.

—'Ησυχάστε, κυρία, της είπε με καλωσύνη ο γιατρός. Θα κάνω ό,τι μπορώ για να προλάβω το κακό. Θ' άγρυπνήσετε απόψε κοντά στην κόρη σας, θα κάμετε ό,τι σας συστήσω και πολύ πρωί θα έρθω να δω πώς πάμε.

Πραγματικά η κ. Γκρεβίλ δεν έκλεισε μάτι τη νύχτα αυτή. Καθισμένη πλάι στο κρεβάτι της κόρης της, της κρατούσε το άδύνατο χεράκι που το φλόγιζε ο πυρετός κι' έκλαιγε.

Η κατάστασις της Ρόζας χειρότερησε κοντά τα μεσάνυχτα.

Η μικρούλα παραληρούσε μέσα στον πυρετό της, μια - δυο φορές τινάχτηκε απ' το κρεβάτι της άτυχη γυναίκα.

—'Ερρίκο!... 'Ερρίκο, άγαπημένε μου!...

—Θεέ μου, πόσο τον άγαπάει!... Ψιθύρισε η δυστυχισμένη μητέρα. Τί δύσκολη πού εινε η θέσι μου, πόσο τραγική!...

—'Αγαπάει τρελά έναν έπιπόλαιο τύπο, που θα την κάνει δυστυχισμένη!...

Τα δάκρυα έτρεχαν ποτάμι από τα μάτια της.

—Δεν φταίω, Θεέ μου, ξέρεις ότι δεν φταίω, ψιθύριζε.

Και σκύβοντας κοντά στη Ρόζα προσπαθούσε να σούση τις φλόγες του πυρετού με τα φιλά της, μιλώντας της τρυφερά:

—Κόρη μου, άγγελέ μου, ήσυχάσε. Θα σου πω...

Το δάκρυα έτρεχαν ποτάμι από τα μάτια της.

Το δάκρυα έτρεχαν ποτάμι από τα μάτια της.

Το δάκρυα έτρεχαν ποτάμι από τα μάτια της.

Το δάκρυα έτρεχαν ποτάμι από τα μάτια της.

Το δάκρυα έτρεχαν ποτάμι από τα μάτια της.

Το δάκρυα έτρεχαν ποτάμι από τα μάτια της.

Το δάκρυα έτρεχαν ποτάμι από τα μάτια της.

Το δάκρυα έτρεχαν ποτάμι από τα μάτια της.

Το δάκρυα έτρεχαν ποτάμι από τα μάτια της.

Το δάκρυα έτρεχαν ποτάμι από τα μάτια της.

Το δάκρυα έτρεχαν ποτάμι από τα μάτια της.

Το δάκρυα έτρεχαν ποτάμι από τα μάτια της.

Το δάκρυα έτρεχαν ποτάμι από τα μάτια της.

Το δάκρυα έτρεχαν ποτάμι από τα μάτια της.

Το δάκρυα έτρεχαν ποτάμι από τα μάτια της.

Το δάκρυα έτρεχαν ποτάμι από τα μάτια της.

Το δάκρυα έτρεχαν ποτάμι από τα μάτια της.

Το δάκρυα έτρεχαν ποτάμι από τα μάτια της.

Το δάκρυα έτρεχαν ποτάμι από τα μάτια της.

γίνε, τι ποθεί η καλή σου καρδιά, στο ύπνο σου.

Πλησίαζε να ξημερώσει.

Η κ. Γκρεβίλ, δεν σταμάτησε να δίνει στη Ρόζα τα φάρμακα που είχε υποδείξει ο γιατρός. Και την ώρα αυτή, ο Παντοδύναμος που τόσο θερμά τον παρακαλούσε η τα φάρμακα έκαναν το θαύμα τους.

Η άρρωστη ήσυχασε. Η άναπνοή της έγινε κανονική. Το στήθος της έπαψε ν' άνεδοκατεβαίνει. Ένας ευεργετικός ιδρώτας νάτισε και δρόσισε το φλογισμένο, πριν λίγη ώρα, μέτωπό της.

Η κ. Γκρεβίλ σήκωσε τα μάτια της ψηλά.

—Ευχαριστώ, Μεγαλοδύναμε!... είπε σιγά.

Η Ρόζα άνοιξε τα μάτια της. Δεν ήσαν πια θολά απ' τον πυρετό.

Συγκινημένη η κ. Γκρεβίλ τη ρώτησε τρυφερά:

—Ρόζα μου, πώς είσαι, παιδούλα μου; Η Ρόζα δεν της άπάντησε. 'Εξακολουθούσε να την κυττάζει.

Το βλέμμα εκείνο έκαιγε σαν πυρακτωμένο σίδερο την άτυχη γυναίκα.

—Δεν μου μιλάς, παιδί μου; ρώτησε γεμάτη αγωνία.

Τα μάτια της μικρής άρρωστης βούρκωναν.

—Μαμά, ψιθύρισε, θέλω να πεθάνω!... Να πεθάνω;... 'Εσύ, παιδί μου;...

Γιατί μου μιλάς έτσι σκληρά; —Θέλω να πεθάνω, μαμά, και θα πεθάνω!...

—Όχι, κόρη μου, δεν θα πεθάνεις, θα ζήσης και θα χαρής τη ζωή, όπως την όνειρευεσαι.

—Όχι πιά, μαμά... Δεν θέλω ν' άζήσω πιά... Δεν έχω όνειρα... Το όνειρό μου πέθανε... πέθανε για πάντα!...

Δεν μπόρεσε να συνεχίσει. Την έπνιξαν οι λυγμοί.

—'Εκλαιγαν τώρα κι' οί δυο, έκλαιγαν πλάι - πλάι, άπελπισμένα, πικρά. Ο ίδιος πόνος σπάρανε τις καρδιές τους.

Μα η κ. Γκρεβίλ καταλάβαινε συγχρόνως ότι έπρεπε ν' αντίδραση στην άπελπισία αυτή αν ήθελε να μη χάσει την κόρη της.

—Ρόζα, φώναξε, γιατί κλαίς; Τί υποπτεύεσαι; 'Απάντησε μου, μικρούλα μου... Η Ρόζα δεν μιλούσε. Τα δάκρυα κυλούσαν άργά, βουβά απ' τα μάτια της. Ο πόνος της ήταν μεγάλος, απ' τους πόνους που μπορούν να συντρίψουν μια τρυφερή ευαίσθητη ύπαρξη.

Η κ. Γκρεβίλ δεν δίστασε περισσότερο. —'Αδικείς τη μητέρα σου, Ρόζα, φώναζε. 'Ακουσε με... Γίνε, για λίγες στιγμές, έσύ, η κόρη μου, ο πνευματικός μου. Θα σου άνοίξω την καρδιά μου...

Η Ρόζα έκρυψε το πρόσωπό της άναμεσα στα μαξιλάρια.

—Όχι, όχι, μαμά, μη μιλήσης, σ' έξορκίζω, σέ ίκετεύω... Ξεφώνισε.

—Κι' όμως πρέπει να μ' άκούσης. Ρόζα, σέ παρακαλώ, κάμε μου τη χάρη αυτή. 'Ακουσε τα λόγια που θα σου πω, άκουσε τα λόγια που θα βγούν απ' την καρδιά μου... 'Ακουσε με και θα με καταλάβεις... θα με δικαιολογήσεις...

—Ποτέ!... Ποτέ!...

—Σε τυφλώνει η άπελπισία σου, χουσό μου παιδί. Πιστέψέ με, δεν σου έφταιξα σε τίποτα... είμαι κι' έγω, όπως και σύ, ένα θύμα... 'Εκείνος φταίει για τη συμφορά που μπήκε στο σπίτι μας... Ο Θεός είναι δίκαιος και θα τον τιμωρήσει κτηλρά...

—Φτάνει, φτάνει πιά!... Μην πής άλλη λέξη γι' αυτόν, δεν θέλω ν' άκούσω... δεν θέλω να τον ξαναδώ, μα δεν έλω και της γεμάτη λαχτάρα κι' άκούμπησε το μά-

να τον κατηγορήσει. Μ' άκούς, μανούλα;... Η κ. Γκρεβίλ, μπρός στο πείσμα αυτό της Ρόζας, αν κι' έτρεπε για τη ζωή της, ένοιωσε έναν άσυγκράτητο θυμό. 'Επιασε τη μικρούλα απ' το χέρι απότομα, σφιχτά και της φώναξε:

—Θα μ' άκούσης, Ρόζα... Πρέπει... το άπαιτώ. Διαφορετικά θα μ' άρριζή σ' όλη μας τη ζωή μια άδυσσας, κι' η ζωή μας αυτή θα είναι κόλασις, θα είναι άφορητη... Ναι, παιδούλα μου, πρέπει να μ' άκούσης...

Η Ρόζα θέλησε να τραθήσει το χέρι της και να στραφή προς τον τοίχο, μα δεν το κατόρθωσε.

Με λίγα λόγια, άργά, πονεμένα η μητέρα της της διηγήθηκε τί συνέβη μεταξύ αυτής και του 'Ερρίκου.

Η Ρόζα είχε κλείσει τα μάτια της, μα την άκουγε, δεν της ξεφευγε ούτε λέξη.

Η κ. Γκρεβίλ της διηγήθηκε το παραστράτημα της μισό. Η άπόλυτη αλήθεια την έκανε να ντρέπεται άφάνταστα. Δεν φανέρωσε το ξαφνικό της πάθος για τον 'Ερρίκο. Δεν μίλησε για το φιλι έκείνο, το τόσο φλογερό, την ήμερα της καταγίγος.

—'Ερριξ όλη την ευθύνη στον άγαπημένο της Ρόζας.

—Αυτό είναι όλο, κόρη μου, συνέχισε, μια ξαφνική τρέλλα του 'Ερρίκου, πρέπει να πιστέψης τη μαμά σου. Μα αυτή του η τρέλλα, Ρόζα, δείχνει ότι την έπιπολαίότητα. Μην κακιάνης. Πρέπει να σου πω τη γνώμη μου... Ο κ. Φλεμάν, μικρούλα μου, δεν είναι ο διαλεχτός της καρδιάς σου, δεν είναι ο σύντροφος της ζωής σου που σου ταιριάζει... Πρέπει να το πάρης άπόφασις, Ρόζα...

Η κόρη της σώπαινε.

—Είσαι νέα, κόρη μου, δεν είσαι φτωχή. Θα βρής το σύντροφο της ζωής σου που θα σε κάμη τρισευτυχισμένη...

Η Ρόζα άναπτήρισε έξαλλη.

—Φτάνει, μαμά! φώναξε.

—Με πιστεύεις, Ρόζα;

—Ναι, μαμά, σέ πιστεύω, μα μη μου μιλάς πιά για εύτυχία. Είμαι πολύ δυστυχισμένη!...

—Τον άγαπάει τρελλά και θα τον συχωρήσει, συλλογιζόταν την ίδια στιγμή η μητέρα της. Τί πρέπει να κάμη, Θεέ μου;...

Η πιά μούρη άπελπισία ζωγραφιζόταν στο πρόσωπό της, το χλωμό και βασανισμένο απ' τα χτυποκάρδια των τελευταίων ημερών, την άγωνία και την άπνινα.

Η Ρόζα συγκινήθηκε. Την άγκάλιασε και τη φίλησε τρυφερά.

—Σέ πιστεύω, μαμά, είπε πάλι. Είσαι πάντα η καλή μου μητερούλα. Μα σέ παρακαλώ, μη μου ξαναμιλήσης γι' αυτή την ιστορία. Ποτέ πιά!...

Το πρωί ο γιατρός εύχαριστήθηκε βρίσκοντας την άρρωστη άπυρετη. 'Από τότε σύστησε άπόλυτη γαλήνη σωματική και ψυχική.

—Προσέξτε, κυρία Γκρεβίλ, πρόσθεσε σοβαρά. Η παραμικρή λύπη θα συντρίψει τη μικρούλα!...

Οι ήμέρες αυτές ήσαν για την κ. Γκρεβίλ η πιο όδυνηρές της ζωής της. Η κόρη της την είχε πιστέψει, αλλά μάντευε πως κάποιο σκοτεινό σημείο, κάποια άμυδρη άμφοβία έμενε στην καρδιά της Ρόζας.

Ο 'Ερρίκος δεν είχε φανη καθόλου.

Η Ρόζα έμενε στο κρεβάτι. 'Ενοιωσε μια έξάντλησις, μια τρομερή κόυρασι. Δεν είχε διάθεσι, όπως άλλοτε, να τρέξει έξω απ' το σπίτι. Αυτή η τόσο πρόσχαρη έμενε άφες όλόκληρης άμύλητης, βυθισμένη σε μια θανάσιμη μελαγχολία.

—'Ηταν όλοφάνερο ότι έξακολουθούσε ν' άγαπά τον 'Ερρίκο. Τον συλλογιζόταν, ποθούσε να τον ξαναδώ, να τον έχη κοντά της...

Η μητέρα της μάντευε τη θλιτερή αλήθεια κι' η καρδιά της σπαράζονταν.

Κι' έξαφνα έκείνο που ροβόταν η κ. Γκρεβίλ συνέβη. Η μεγάλη λύπη, ο άβάσταχτος πόνος κατέβαλαν την κόρη της.

—'Ενα βράδυ - κοιμόταν τώρα κοντά της, στο ίδιο δωμάτιο - άκουσε τη Ρόζα να χτυπιέται στο κρεβάτι της και να παραμυθιέται:

—'Ερρίκο!... Χουσό μου!...

Η δυστυχισμένη μητέρα έτρεξε κοντά της γεμάτη λαχτάρα κι' άκούμπησε το μά-

γουλό της στο μέτωπο της μικρούλας. Η Ρόζα καίγοταν πάλιν απ' τον πυρετό!...

Δεν ήταν καιρός πιά για σκέψεις και διαταγμούς. Κατάλαβε καλά ότι θάχανε την κόρη της. Είχε φτάσει η στιγμή της μεγάλης θυσίας.

—Δεν θέλω να πεθάνω το παιδί μου!... τραύλισε με τα μάτια βουρκωμένα. Ο Θεός άς βάλη το χέρι του. Πρέπει να θυσιάσω για την εύτυχία της κόρης μου...

—'Αλλά θα εύτυχίσω άραγε η λατρευτή μου Ρόζα κοντά στο νέο αυτό;... Γιατί με βασανίζει έτσι, Θεέ μου;...

Δεν βιάστηκε να φωνάξει το γιατρό αυτή τη φορά. 'Ήξερε το θαυματουργό φάρμακο που θάκανε άμέσως καλά τη Ρόζα.

—'Από τότε χρησιμοποίησε τα φάρμακα που είχε υποδείξει ο γιατρός την πρώτη φορά κι' η μικρή άρρωστη άνακουφίστηκε κάπως. 'Αλλά ο πυρετός δεν έπεσε έντελώς. Τη νύχτα μάλιστα ύψώθηκε.

Η κ. Γκρεβίλ στριφογύριζε, μέσα στο δωμάτιο σαν τρελή. Τα λόγια της Ρόζας της έφερναν τρέλλα. Η μικρούλα φώναζε διαρκώς τον άγαπημένο της. Τον παρακαλούσε, τον ίκέτευε να γυρίση κοντά της, με τα πόδια τρυφερά λόγια.

—'Εστώ θα γυρίση... ψιθύρισε σε μια στιγμή η κ. Γκρεβίλ. Είναι το κακό φάρμακο που θα κάνει καλά τη Ρόζα. 'Αλλά θα την σώση προσωρινά. 'Αργότερα;... Τί θα γίνει άργότερα;...

—'Εσφίξε μ' αλλοφροσύνη το κεφάλι της άνάμεσα στα χέρια της.

—'Αργότερα, συνέχισε με πνιγμένη φωνή, το παιδί μου θα πεθάνη από άπογοήτευσι! 'Όχι, όχι, δεν θα εύτυχίσω. Μια φωνή απ' τα βάθη της ύπάρξεώς μου μου το λέει αυτό. 'Αλλά και τώρα την άπειλή ο θάνατος από πόνο κι' άπελπισία!...

—'Ό,τι κι' αν κάνω θα χάσω την κόρη μου... Μα άς σωθώ τώρα κι' άργότερα... ποιος ξέρει... ίσως τα πράγματα αλλάξουν...

Καταλάβαινε πως έγγελούσε τον έαυτο της με ψεύτικες έλπίδες. Στο εύτυχισμένο σπίτι της είχε ένορκησει η συμφορά!...

Ο δρόμος του Γολγοθά

—'Όλη τη νύχτα η άμοιρη μικρούλα παράδερνε στο κρεβάτι της, μέσα στις φλόγες του πυρετού, με τ' όνομα του καλού της στα χείλη:

—'Ερρίκο μου, γιατί με κάνεις να υποφέρω, γιατί άργείς, άγαπημένε μου;... Θέλεις να πεθάνω;... Θα πεθάνω, καλέ!

Η κ. Γκρεβίλ ένοιωσε μια παράξενη, θλιτερή, χρειάζεται μεγάλο κουράγιο!... Πρέπει να σφίξω την καρδιά μου, να πνίξω τα αισθήματά μου... Και θα το κάμη χωρίς της Ρόζας, του παιδιού μου...

—'Ανοίξε την πόρτα και πέρασε στο χώλ. Ο 'Ερρίκος βρισκόταν εκεί, δρόσιος, άτάραχος, σαν να μην είχε συμβη τίποτα άπολύτως μεταξύ τους.

Η κ. Γκρεβίλ ένοιωσε μια παράξενη, θλιτερή, χρειάζεται μεγάλο κουράγιο!... Πρέπει να σφίξω την καρδιά μου, να πνίξω τα αισθήματά μου... Και θα το κάμη χωρίς της Ρόζας, του παιδιού μου...

—'Ανοίξε την πόρτα και πέρασε στο χώλ. Ο 'Ερρίκος βρισκόταν εκεί, δρόσιος, άτάραχος, σαν να μην είχε συμβη τίποτα άπολύτως μεταξύ τους.

Η κ. Γκρεβίλ ένοιωσε μια παράξενη, θλιτερή, χρειάζεται μεγάλο κουράγιο!... Πρέπει να σφίξω την καρδιά μου, να πνίξω τα αισθήματά μου... Και θα το κάμη χωρίς της Ρόζας, του παιδιού μου...

—'Ανοίξε την πόρτα και πέρασε στο χώλ. Ο 'Ερρίκος βρισκόταν εκεί, δρόσιος, άτάραχος, σαν να μην είχε συμβη τίποτα άπολύτως μεταξύ τους.

Η κ. Γκρεβίλ ένοιωσε μια παράξενη, θλιτερή, χρειάζεται μεγάλο κουράγιο!... Πρέπει να σφίξω την καρδιά μου, να πνίξω τα αισθήματά μου... Και θα το κάμη χωρίς της Ρόζας, του παιδιού μου...

—'Ανοίξε την πόρτα και πέρασε στο χώλ. Ο 'Ερρίκος βρισκόταν εκεί, δρόσιος, άτάραχος, σαν να μην είχε συμβη τίποτα άπολύτως μεταξύ τους.

Η κ. Γκρεβίλ ένοιωσε μια παράξενη, θλιτερή, χρειάζεται μεγάλο κουράγιο!... Πρέπει να σφίξω την καρδιά μου, να πνίξω τα αισθήματά μου... Και θα το κάμη χωρίς της Ρόζας, του παιδιού μου...

—'Ανοίξε την πόρτα και πέρασε στο χώλ. Ο 'Ερρίκος βρισκόταν εκεί, δρόσιος, άτάραχος, σαν να μην είχε συμβη τίποτα άπολύτως μεταξύ τους.

Η κ. Γκρεβίλ ένοιωσε μια παράξενη, θλιτερή, χρειάζεται μεγάλο κουράγιο!... Πρέπει να σφίξω την καρδιά μου, να πνίξω τα αισθήματά μου... Και θα το κάμη χωρίς της Ρόζας, του παιδιού μου...

—'Ανοίξε την πόρτα και πέρασε στο χώλ. Ο 'Ερρίκος βρισκόταν εκεί, δρόσιος, άτάραχος, σαν να μην είχε συμβη τίποτα άπολύτως μεταξύ τους.

Η κ. Γκρεβίλ ένοιωσε μια παράξενη, θλιτερή, χρειάζεται μεγάλο κουράγιο!... Πρέπει να σφίξω την καρδιά μου, να πνίξω τα αισθήματά μου... Και θα το κάμη χωρίς της Ρόζας, του παιδιού μου...

—'Ανοίξε την πόρτα και πέρασε στο χώλ. Ο 'Ερρίκος βρισκόταν εκεί, δρόσιος, άτάραχος, σαν να μην είχε συμβη τίποτα άπολύτως μεταξύ τους.

Η κ. Γκρεβίλ ένοιωσε μια παράξενη, θλιτερή, χρειάζεται μεγάλο κουράγιο!... Πρέπει να σφίξω την καρδιά μου, να πνίξω τα αισθήματά μου... Και θα το κάμη χωρίς της Ρόζας, του παιδιού μου...

—'Ανοίξε την πόρτα και πέρασε στο χώλ. Ο 'Ερρίκος βρισκόταν εκεί, δρόσιος, άτάραχος, σαν να μην είχε συμβη τίποτα άπολύτως μεταξύ τους.

Η κ. Γκρεβίλ ένοιωσε μια παράξενη, θλιτερή, χρειάζεται μεγάλο κουράγιο!... Πρέπει να σφίξω την καρδιά μου, να πνίξω τα αισθήματά μου... Και θα το κάμη χωρίς της Ρόζας, του παιδιού μου...

—'Ανοίξε την πόρτα και πέρασε στο χώλ. Ο 'Ερρίκος βρισκόταν εκεί, δρόσιος, άτάραχος, σαν να μην είχε συμβη τίποτα άπολύτως μεταξύ τους.

Η κ. Γκρεβίλ ένοιωσε μια παράξενη, θλιτερή, χρειάζεται μεγάλο κουράγιο!... Πρέπει να σφίξω την καρδιά μου, να πνίξω τα αισθήματά μου... Και θα το κάμη χωρίς της Ρόζας, του παιδιού μου...

—'Ανοίξε την πόρτα και πέρασε στο χώλ. Ο 'Ερρίκος βρισκόταν εκεί, δρόσιος, άτάραχος, σαν να μην είχε συμβη τίποτα άπολύτως μεταξύ τους.

Η κ. Γκρεβίλ ένοιωσε μια παράξενη, θλιτερή, χρειάζεται μεγάλο κουράγιο!... Πρέπει να σφίξω την καρδιά μου, να πνίξω τα αισθήματά μου... Και θα το κάμη χωρίς της Ρόζας, του παιδιού μου...

—'Ανοίξε την πόρτα και πέρασε στο χώλ. Ο 'Ερρίκος βρισκόταν εκεί, δρόσιος, άτάραχος, σαν να μην είχε συμβη τίποτα άπολύτως μεταξύ τους.

Η κ. Γκρεβίλ ένοιωσε μια παράξενη, θλιτερή, χρειάζεται

μια ανεξήγητη γαλήνη αυτή τη στιγμή. Τό θαύμα που είχε ζητήσει απ' το Θεό είχε γίνει άραγε; Τό πάθος της είχε σβύσει ή κρυοδαίνει στην καρδιά της, σαν τη φωτιά κάτω απ' τη στάχτη; Ό,τι και να συνέβαινε θάπαιζε το ρόλο της ήρωικά ως το τέλος.

— Καθηστέ... είπε απλά στον Έρρικο. — Εκείνος έμεινε δροβος.

— Ευχαριστώ, απάντησε. Έξηγήστε μου τί συμβαίνει. Η Ρόζα...

— Η φωνή του κρυφότερε.

— Η κ. Γκρεβίλ κατάλαβε ότι ή άταραξία του εκείνη ήταν προσηύχηση. Τί παράδοξος τύπος!... Άγαπούσε λοιπόν τη μικρούλα της;

— Μά λίγα λόγια του έξηγήσε καθετί που συνέβη ύστερα απ' το μοιραίο εκείνο απόγευμα.

— Τό παιδί μου πεθάνει!... συνέχισε. Είμαστε οι δήμειοι του!... Πρέπει να την σώσωμε... Σας αγαπά, σας φωνάζει απελτισμένα μέσα στο παραλήρημά της. Ο θυμός της εναντίον σας είνε επίφανειακός. Ζητήστε της συγγνώμη... μιλήστε της τρυφερά και τό θαύμα θα γίνει... Μέσα σε λίγες μέρες, σε λίγες ώρες θα εξαπαθή την υγεία της, τη χαρά της.

— Ο νέος δεν περίμενε ν' ακούση περισσότερα. Έτρεξε προς την πόρτα.

— Πού είνε; ρώτησε. — Οδηγήστε με κοντά της.

— Η κ. Γκρεβίλ προηγήθηκε.

— «Θέε μου, συλλογιζόταν ενώ προχωρούσε προς την κρεββατοκάμαρα της κόρης της, Θεέ μου, διατήρησε την ψυχραιμία μου, κράτησε με αλύγιστη. Κύριε... μη με εισενέγκης εις πειρασμόν, βοήθησέ με να νικήσω την ίδια μου τη σάρκα...».

Ξέροντας καλά τό χαρακτήρα του Έρρικού φοβόταν καμμία ξαφνική έκρηξη του πάθους του. Άνατριχίλας νοιώθοντας τον να έρχεται πίσω της, στη σκέψη ότι μπορούσε να την άρπάξει στην άγκαλιά του και να την ξετραβήξει με τό φιλία του...

— Άν γινόταν ένα τέτοιο πράγμα τη στιγμή αυτή που ή Ρόζα ήταν άρρωστη και κοιμόταν βαθεία, ή καταστροφή θα ήταν τρομερή. Άσυγκράτητοι θα προχωρούσαν ως τό τέλος, ως τό βάθος της γλυκειάς άμαρτίας!...

— Στίς φοβερές αυτές σκέψεις ένοιωσε τό γόνάτα της να μουδιάζουν και να λυγίζουν...

— Κουράγιο!... ψιθύρισε πολύ σιγά. Καί καταβάλλοντας μία άπελτισμένη προσπάθεια έτάχυνε τό βήμα της, πλησίασε στην πόρτα της κρεββατοκάμαρας, την άνοιξε απότομα και μπήκε μέσα.

— Έκεί, στο δωμάτιο της Ρόζας, κοντά στην κόρη της, ήταν σαν σε λιμάνι άσφαλείας, μακριά απ' την άπειλητική τρικυμία του πόθου και της άμαρτίας.

— Η Ρόζα κοιμόταν.

— Ο Έρρικός είχε σταθή και την κύτταζε με ειλικρινή πόνο και συντριβή.

— Πόσο αδυνατίσε!... ψιθύρισε. Προχώρησε πιο κοντά στο κρεβάτι και πρόσθεσε:

— Πόσο είνε χλωμό!

— Η κ. Γκρεβίλ του έδωσε ένα κάθισμα. Κάθισε κοντά στην άρρωστη, χωρίς να σηκώνη τό βλέμμα του από πάνω της.

— Η μητέρα της Ρόζας κάθισε από τό άλλο μέρος του κρεββατιού. Έτσι ή μικρούλα ήταν ένας ιερός φραγμός ανάμεσα τους.

— Δεν μιλούσαν. Περίμεναν να ξυπνήσ ή άρρωστη. Πέρασε έτσι αρκετή ώρα...

— Ξαφνικά τό χέλι της Ρόζας κινήθηκαν, ένας στεναγμός άνασκήωσε τό στήθος της, ένα ψιθύρισμα άκούστηκε, ένα όνομα:

— Έρρικο!...

— Ο νέος δεν συγκρατήθηκε. Έσκυψε και πήρε τό χέρι της ανάμεσα στά δικά του.

— Η Ρόζα δεν ξύπνησε.

— Η κ. Γκρεβίλ του έγνεψε ικετευτικά και βγήκε έξω από τό δωμάτιο.

— Οί δυο νέοι ήταν μόνοι.

— Ο Έρρικός έφερε τό αδύνατο χεράκι της άρρωστης στά χέλι του και τό φίλησε. Στή γλυκειά εκείνη έπαφή ή Ρόζα ξύπνησε έντελώς κι άνοιξε τό μάτια της.

— Τό πρώτο πράγμα που αντίκρισε ήταν τό πρόσωπο του νέου. Ναρκωμένη άκόμα απ' τον ύπνο, με τό μυαλό θολό απ' τον πυρετό νόμισε πώς όνειρεύεται. Έκλεισε τά

μάτια της και τό ξανάνοιξε. Όχι, δεν γελιόταν. Έκεί, πλάι της, κοντά στο κρεβάτι της βρισκόταν ό Έρρικός.

— Για μία στιγμή ένοιωσε την όργη να ξυπνήσει μέσα της. Μά την ίδια στιγμή ό θυμός της μετατράπηκε σε πόνο. Καί καθώς έίχε άνασκήσει λίγο στο κρεβάτι της σωριάστηκε πάλι σ' αυτό έτοιμη να ξεσπάσει σε λυγμούς.

— Ο Έρρικός μάντεψε τί συνέβαινε στην καρδιά της και την πρόλαβε.

— Ρόζα... αγάπη μου... της είπε τρυφερά, κύτταξε με, άκουσέ με, μη μου θυμώνεις... Δεν θέλω να κλάις, αγαπημένη μου μικρούλα... Γιατί σ' αγαπώ... ναι, Ρόζα, σ' αγαπώ, ποτέ δεν έπαψα να σ' αγαπώ... Έσύ είσαι για μένα ό κόσμος όλος, ή εύτυχία, τό φώς, ή ζωή!...

— Σήκωσε τά μάτια σου μικρή μου Ρόζα, κύτταξε με, σέ ικετεύω, χάρισέ μου τό χαμόγελό σου... Δεν μ' άκούς, Ρόζα μου;...

— Η φωνή του είχε γίνει βαθεία, συγκινημένη, άφανταστα ικετευτική.

— Η Ρόζα σήκωσε τό κεφάλι της και κάρφωσε τό μάτια της στά μάτια του. Τό βλέμμα της αυτό ήταν γεμάτο μομφή, άλλα και άπορία, αγάπη και πόνο συγχρόνως.

— Ο Έρρικός μάντεψε τί συνέβαινε. Έπρεπε να έξηγηθή τό δικαιολογητό.

— Υποφέρει χωρίς λόγο, αγάπη μου, της είπε, δεν καταλαβαίνεις λοιπόν ότι είμαι δικός σου, ότι τίποτα δεν μπορεί να μάς χωρίσει; Παραξήγησε, μικρούλα μου, μία στιγμή υπερβολικά ίσως διαχύσεως στη μαμά σου. Ναι, αυτό είνε, χρυσή μου, πρέπει να με πιστέψεις... Ενωίωθα τόσο ευγνώμονη για την καλωσύνη της... ώστε σε μία στιγμή θέλησα να της έκδηλώσω τό αισθήματά μου... Φταίει ή καρδιά μου ίσως... Η μεγάλη εύτυχία πούνωια γιατί θα γινόντουσαν δική μου... Άλλοτε θα είμαι πιο προσεκτικός... Ψυχρός... άναίσθητος, αν τό θέλεις εσύ. Άν ήξερες πόσο ύπόφερα, Ρόζα!... Κι ή μαμά σου με παρεξήγησε επίσης... Με άδικήσατε... Τιμωρήθηκε σκληρά, βασανίστηκε...

— Ήταν έτοιμος να κλάψη. Άν τον άκουγε ή κ. Γκρεβίλ θα έμενε κατάπληκτη μπρος στον παράδοχο αυτόν νέο που μεταπηδούσε από τό σφάλμα στη μετάνοια με τόσο εύκολία, που γελιόταν κι ό ίδιος με τό αισθήματά του της στιγμής.

— Η άθώα κι άκακη Ρόζα συγκινήθηκε. Άπλωσε τ' αδύνατα χεράκια της γύρω στο λαιμό του και τον φίλησε με λαχτάρα.

— Ακούμπησε έπειτα τό κεφάλι της στον ώμο του κι άρχισε να κλαίει από εύτυχία τώρα, εύτυχία βαθεία κι άπέραντη.

— Σε πιστεύω, αγαπημένε μου, ψιθύρισε. Σε πιστεύω κι είμαι εύτυχισμένη, πολύ εύτυχισμένη... Δεν έχω τίποτα να σου συγχωρήσω, καλέ μου. Έσύ πρέπει να με συγχωρήσεις. Σε πίκρανα, έγιναι αίτία να ύποφέρεις...

— Ο Έρρικός μάντεψε τί συνέβαινε. Έπρεπε να έξηγηθή τό δικαιολογητό.

— Υποφέρει χωρίς λόγο, αγάπη μου, της είπε, δεν καταλαβαίνεις λοιπόν ότι είμαι δικός σου, ότι τίποτα δεν μπορεί να μάς χωρίσει; Παραξήγησε, μικρούλα μου, μία στιγμή υπερβολικά ίσως διαχύσεως στη μαμά σου. Ναι, αυτό είνε, χρυσή μου, πρέπει να με πιστέψεις... Ενωίωθα τόσο ευγνώμονη για την καλωσύνη της... ώστε σε μία στιγμή θέλησα να της έκδηλώσω τό αισθήματά μου... Φταίει ή καρδιά μου ίσως... Η μεγάλη εύτυχία πούνωια γιατί θα γινόντουσαν δική μου... Άλλοτε θα είμαι πιο προσεκτικός... Ψυχρός... άναίσθητος, αν τό θέλεις εσύ. Άν ήξερες πόσο ύπόφερα, Ρόζα!... Κι ή μαμά σου με παρεξήγησε επίσης... Με άδικήσατε... Τιμωρήθηκε σκληρά, βασανίστηκε...

— Ήταν έτοιμος να κλάψη. Άν τον άκουγε ή κ. Γκρεβίλ θα έμενε κατάπληκτη μπρος στον παράδοχο αυτόν νέο που μεταπηδούσε από τό σφάλμα στη μετάνοια με τόσο εύκολία, που γελιόταν κι ό ίδιος με τό αισθήματά του της στιγμής.

— Η άθώα κι άκακη Ρόζα συγκινήθηκε. Άπλωσε τ' αδύνατα χεράκια της γύρω στο λαιμό του και τον φίλησε με λαχτάρα.

— Ακούμπησε έπειτα τό κεφάλι της στον ώμο του κι άρχισε να κλαίει από εύτυχία τώρα, εύτυχία βαθεία κι άπέραντη.

— Σε πιστεύω, αγαπημένε μου, ψιθύρισε. Σε πιστεύω κι είμαι εύτυχισμένη, πολύ εύτυχισμένη... Δεν έχω τίποτα να σου συγχωρήσω, καλέ μου. Έσύ πρέπει να με συγχωρήσεις. Σε πίκρανα, έγιναι αίτία να ύποφέρεις...

— Ο Έρρικός μάντεψε τί συνέβαινε. Έπρεπε να έξηγηθή τό δικαιολογητό.

— Υποφέρει χωρίς λόγο, αγάπη μου, της είπε, δεν καταλαβαίνεις λοιπόν ότι είμαι δικός σου, ότι τίποτα δεν μπορεί να μάς χωρίσει; Παραξήγησε, μικρούλα μου, μία στιγμή υπερβολικά ίσως διαχύσεως στη μαμά σου. Ναι, αυτό είνε, χρυσή μου, πρέπει να με πιστέψεις... Ενωίωθα τόσο ευγνώμονη για την καλωσύνη της... ώστε σε μία στιγμή θέλησα να της έκδηλώσω τό αισθήματά μου... Φταίει ή καρδιά μου ίσως... Η μεγάλη εύτυχία πούνωια γιατί θα γινόντουσαν δική μου... Άλλοτε θα είμαι πιο προσεκτικός... Ψυχρός... άναίσθητος, αν τό θέλεις εσύ. Άν ήξερες πόσο ύπόφερα, Ρόζα!... Κι ή μαμά σου με παρεξήγησε επίσης... Με άδικήσατε... Τιμωρήθηκε σκληρά, βασανίστηκε...

— Ήταν έτοιμος να κλάψη. Άν τον άκουγε ή κ. Γκρεβίλ θα έμενε κατάπληκτη μπρος στον παράδοχο αυτόν νέο που μεταπηδούσε από τό σφάλμα στη μετάνοια με τόσο εύκολία, που γελιόταν κι ό ίδιος με τό αισθήματά του της στιγμής.

— Η άθώα κι άκακη Ρόζα συγκινήθηκε. Άπλωσε τ' αδύνατα χεράκια της γύρω στο λαιμό του και τον φίλησε με λαχτάρα.

— Ακούμπησε έπειτα τό κεφάλι της στον ώμο του κι άρχισε να κλαίει από εύτυχία τώρα, εύτυχία βαθεία κι άπέραντη.

— Σε πιστεύω, αγαπημένε μου, ψιθύρισε. Σε πιστεύω κι είμαι εύτυχισμένη, πολύ εύτυχισμένη... Δεν έχω τίποτα να σου συγχωρήσω, καλέ μου. Έσύ πρέπει να με συγχωρήσεις. Σε πίκρανα, έγιναι αίτία να ύποφέρεις...

— Ο Έρρικός μάντεψε τί συνέβαινε. Έπρεπε να έξηγηθή τό δικαιολογητό.

— Υποφέρει χωρίς λόγο, αγάπη μου, της είπε, δεν καταλαβαίνεις λοιπόν ότι είμαι δικός σου, ότι τίποτα δεν μπορεί να μάς χωρίσει; Παραξήγησε, μικρούλα μου, μία στιγμή υπερβολικά ίσως διαχύσεως στη μαμά σου. Ναι, αυτό είνε, χρυσή μου, πρέπει να με πιστέψεις... Ενωίωθα τόσο ευγνώμονη για την καλωσύνη της... ώστε σε μία στιγμή θέλησα να της έκδηλώσω τό αισθήματά μου... Φταίει ή καρδιά μου ίσως... Η μεγάλη εύτυχία πούνωια γιατί θα γινόντουσαν δική μου... Άλλοτε θα είμαι πιο προσεκτικός... Ψυχρός... άναίσθητος, αν τό θέλεις εσύ. Άν ήξερες πόσο ύπόφερα, Ρόζα!... Κι ή μαμά σου με παρεξήγησε επίσης... Με άδικήσατε... Τιμωρήθηκε σκληρά, βασανίστηκε...

— Ήταν έτοιμος να κλάψη. Άν τον άκουγε ή κ. Γκρεβίλ θα έμενε κατάπληκτη μπρος στον παράδοχο αυτόν νέο που μεταπηδούσε από τό σφάλμα στη μετάνοια με τόσο εύκολία, που γελιόταν κι ό ίδιος με τό αισθήματά του της στιγμής.

— Η άθώα κι άκακη Ρόζα συγκινήθηκε. Άπλωσε τ' αδύνατα χεράκια της γύρω στο λαιμό του και τον φίλησε με λαχτάρα.

— Ακούμπησε έπειτα τό κεφάλι της στον ώμο του κι άρχισε να κλαίει από εύτυχία τώρα, εύτυχία βαθεία κι άπέραντη.

— Σε πιστεύω, αγαπημένε μου, ψιθύρισε. Σε πιστεύω κι είμαι εύτυχισμένη, πολύ εύτυχισμένη... Δεν έχω τίποτα να σου συγχωρήσω, καλέ μου. Έσύ πρέπει να με συγχωρήσεις. Σε πίκρανα, έγιναι αίτία να ύποφέρεις...

— Ο Έρρικός μάντεψε τί συνέβαινε. Έπρεπε να έξηγηθή τό δικαιολογητό.

— Υποφέρει χωρίς λόγο, αγάπη μου, της είπε, δεν καταλαβαίνεις λοιπόν ότι είμαι δικός σου, ότι τίποτα δεν μπορεί να μάς χωρίσει; Παραξήγησε, μικρούλα μου, μία στιγμή υπερβολικά ίσως διαχύσεως στη μαμά σου. Ναι, αυτό είνε, χρυσή μου, πρέπει να με πιστέψεις... Ενωίωθα τόσο ευγνώμονη για την καλωσύνη της... ώστε σε μία στιγμή θέλησα να της έκδηλώσω τό αισθήματά μου... Φταίει ή καρδιά μου ίσως... Η μεγάλη εύτυχία πούνωια γιατί θα γινόντουσαν δική μου... Άλλοτε θα είμαι πιο προσεκτικός... Ψυχρός... άναίσθητος, αν τό θέλεις εσύ. Άν ήξερες πόσο ύπόφερα, Ρόζα!... Κι ή μαμά σου με παρεξήγησε επίσης... Με άδικήσατε... Τιμωρήθηκε σκληρά, βασανίστηκε...

— Ήταν έτοιμος να κλάψη. Άν τον άκουγε ή κ. Γκρεβίλ θα έμενε κατάπληκτη μπρος στον παράδοχο αυτόν νέο που μεταπηδούσε από τό σφάλμα στη μετάνοια με τόσο εύκολία, που γελιόταν κι ό ίδιος με τό αισθήματά του της στιγμής.

— Η άθώα κι άκακη Ρόζα συγκινήθηκε. Άπλωσε τ' αδύνατα χεράκια της γύρω στο λαιμό του και τον φίλησε με λαχτάρα.

— Ακούμπησε έπειτα τό κεφάλι της στον ώμο του κι άρχισε να κλαίει από εύτυχία τώρα, εύτυχία βαθεία κι άπέραντη.

— Σε πιστεύω, αγαπημένε μου, ψιθύρισε. Σε πιστεύω κι είμαι εύτυχισμένη, πολύ εύτυχισμένη... Δεν έχω τίποτα να σου συγχωρήσω, καλέ μου. Έσύ πρέπει να με συγχωρήσεις. Σε πίκρανα, έγιναι αίτία να ύποφέρεις...

— Ο Έρρικός μάντεψε τί συνέβαινε. Έπρεπε να έξηγηθή τό δικαιολογητό.

— Υποφέρει χωρίς λόγο, αγάπη μου, της είπε, δεν καταλαβαίνεις λοιπόν ότι είμαι δικός σου, ότι τίποτα δεν μπορεί να μάς χωρίσει; Παραξήγησε, μικρούλα μου, μία στιγμή υπερβολικά ίσως διαχύσεως στη μαμά σου. Ναι, αυτό είνε, χρυσή μου, πρέπει να με πιστέψεις... Ενωίωθα τόσο ευγνώμονη για την καλωσύνη της... ώστε σε μία στιγμή θέλησα να της έκδηλώσω τό αισθήματά μου... Φταίει ή καρδιά μου ίσως... Η μεγάλη εύτυχία πούνωια γιατί θα γινόντουσαν δική μου... Άλλοτε θα είμαι πιο προσεκτικός... Ψυχρός... άναίσθητος, αν τό θέλεις εσύ. Άν ήξερες πόσο ύπόφερα, Ρόζα!... Κι ή μαμά σου με παρεξήγησε επίσης... Με άδικήσατε... Τιμωρήθηκε σκληρά, βασανίστηκε...

— Ήταν έτοιμος να κλάψη. Άν τον άκουγε ή κ. Γκρεβίλ θα έμενε κατάπληκτη μπρος στον παράδοχο αυτόν νέο που μεταπηδούσε από τό σφάλμα στη μετάνοια με τόσο εύκολία, που γελιόταν κι ό ίδιος με τό αισθήματά του της στιγμής.

— Η άθώα κι άκακη Ρόζα συγκινήθηκε. Άπλωσε τ' αδύνατα χεράκια της γύρω στο λαιμό του και τον φίλησε με λαχτάρα.

— Ακούμπησε έπειτα τό κεφάλι της στον ώμο του κι άρχισε να κλαίει από εύτυχία τώρα, εύτυχία βαθεία κι άπέραντη.

— Σε πιστεύω, αγαπημένε μου, ψιθύρισε. Σε πιστεύω κι είμαι εύτυχισμένη, πολύ εύτυχισμένη... Δεν έχω τίποτα να σου συγχωρήσω, καλέ μου. Έσύ πρέπει να με συγχωρήσεις. Σε πίκρανα, έγιναι αίτία να ύποφέρεις...

— Ο Έρρικός μάντεψε τί συνέβαινε. Έπρεπε να έξηγηθή τό δικαιολογητό.

— Υποφέρει χωρίς λόγο, αγάπη μου, της είπε, δεν καταλαβαίνεις λοιπόν ότι είμαι δικός σου, ότι τίποτα δεν μπορεί να μάς χωρίσει; Παραξήγησε, μικρούλα μου, μία στιγμή υπερβολικά ίσως διαχύσεως στη μαμά σου. Ναι, αυτό είνε, χρυσή μου, πρέπει να με πιστέψεις... Ενωίωθα τόσο ευγνώμονη για την καλωσύνη της... ώστε σε μία στιγμή θέλησα να της έκδηλώσω τό αισθήματά μου... Φταίει ή καρδιά μου ίσως... Η μεγάλη εύτυχία πούνωια γιατί θα γινόντουσαν δική μου... Άλλοτε θα είμαι πιο προσεκτικός... Ψυχρός... άναίσθητος, αν τό θέλεις εσύ. Άν ήξερες πόσο ύπόφερα, Ρόζα!... Κι ή μαμά σου με παρεξήγησε επίσης... Με άδικήσατε... Τιμωρήθηκε σκληρά, βασανίστηκε...

— Ήταν έτοιμος να κλάψη. Άν τον άκουγε ή κ. Γκρεβίλ θα έμενε κατάπληκτη μπρος στον παράδοχο αυτόν νέο που μεταπηδούσε από τό σφάλμα στη μετάνοια με τόσο εύκολία, που γελιόταν κι ό ίδιος με τό αισθήματά του της στιγμής.

— Η άθώα κι άκακη Ρόζα συγκινήθηκε. Άπλωσε τ' αδύνατα χεράκια της γύρω στο λαιμό του και τον φίλησε με λαχτάρα.

— Ακούμπησε έπειτα τό κεφάλι της στον ώμο του κι άρχισε να κλαίει από εύτυχία τώρα, εύτυχία βαθεία κι άπέραντη.

— Σε πιστεύω, αγαπημένε μου, ψιθύρισε. Σε πιστεύω κι είμαι εύτυχισμένη, πολύ εύτυχισμένη... Δεν έχω τίποτα να σου συγχωρήσω, καλέ μου. Έσύ πρέπει να με συγχωρήσεις. Σε πίκρανα, έγιναι αίτία να ύποφέρεις...

— Ο Έρρικός μάντεψε τί συνέβαινε. Έπρεπε να έξηγηθή τό δικαιολογητό.

— Υποφέρει χωρίς λόγο, αγάπη μου, της είπε, δεν καταλαβαίνεις λοιπόν ότι είμαι δικός σου, ότι τίποτα δεν μπορεί να μάς χωρίσει; Παραξήγησε, μικρούλα μου, μία στιγμή υπερβολικά ίσως διαχύσεως στη μαμά σου. Ναι, αυτό είνε, χρυσή μου, πρέπει να με πιστέψεις... Ενωίωθα τόσο ευγνώμονη για την καλωσύνη της... ώστε σε μία στιγμή θέλησα να της έκδηλώσω τό αισθήματά μου... Φταίει ή καρδιά μου ίσως... Η μεγάλη εύτυχία πούνωια γιατί θα γινόντουσαν δική μου... Άλλοτε θα είμαι πιο προσεκτικός... Ψυχρός... άναίσθητος, αν τό θέλεις εσύ. Άν ήξερες πόσο ύπόφερα, Ρόζα!... Κι ή μαμά σου με παρεξήγησε επίσης... Με άδικήσατε... Τιμωρήθηκε σκληρά, βασανίστηκε...

— Ήταν έτοιμος να κλάψη. Άν τον άκουγε ή κ. Γκρεβίλ θα έμενε κατάπληκτη μπρος στον παράδοχο αυτόν νέο που μεταπηδούσε από τό σφάλμα στη μετάνοια με τόσο εύκολία, που γελιόταν κι ό ίδιος με τό αισθήματά του της στιγμής.

— Κι' εσύ ύπόφερες Ρόζα.

— Ναι, μά τώρα είμαι καλά, είμαι χαρούμενη. Κύτταξε, δεν έχω πια πυρετό.

— Ηρθες εσύ και τόν έδιωξες. Ήρθες εσύ και μου ξανάφερες τη χαρά, την εύτυχία...

— Πραγματικά είχε γίνει ένα θαύμα. Τό αιώσιο θαύμα της αγάπης. Τά χέρια της Ρόζας ήταν δροσερά, τά μάτια της γεμάτα φώς, τά μαγουλά της έλαφρά ρόδινα.

— Μά ναι, ναι, είμαι έντελώς καλά, έπέμεινε ή Ρόζα. Δεν νοιώθω πια έξάντλησι... Θέλω να σηκωθώ απ' τό κρεβάτι, να τρέξω, να κινηθώ, να χαρώ τη ζωή... Μαμά!... Πού είνε ή μαρούλα μου;...

— Η πόρτα άνοιξε και παρουσιάστηκε ή κ. Γκρεβίλ. Άντικρύζοντας την κόρη της τόσο απότομα αλλαγμένη, αισθάνθηκε μεγάλη άνακούφιση.

— Κόρη μου, είσαι ήσυχη, τώρα; ρώτησε.

— Ω, ναι, μαμά μου, είμαι καλά. Θέλω να μ' άφίσης να σηκωθώ. Τό κρεβάτι μ' άρρωσταίνει... Θα κατέδω με τόν Έρρικο στον κήπο.

— Η κ. Γκρεβίλ άνησύχησε.

— Όχι, παιδί μου, της είπε τρυφερά. Αύριο σπώνεσαι. Μείνε και σήμερα στο κρεβάτι σου. Ο καιρός είναι άθλιος.

— Ρόζα μου, ή μαμά σου έχει δική, της είπε κι ό Έρρικός. Μη βιάζεσαι τόσο να σηκωθείς. Θα ρθώ κι' αύριο, αν θέλεις, αν θέλετε...

— Μά ναι, και βέβαια, θα ρθής. Έρρικο. Δεν πρέπει να μ' άφίσης πια μόνι... Έτσι δεν είνε μαμά;

— Ναι, παιδί μου, απάντησε ή μητέρα της.

— Ήταν εύχαριστημένη για την απότομη κι άνέλπιτη αυτή βελτίωσι της καταστάσεως της Ρόζας, μά στο βάθος της καρδιάς της φώλιαζε άμείλικτο τό σραάκι του φόβου, της άγωνίας. Η μυστηριώδης έσωτερική φωνή της ψιθύριζε λόγια άπαίσια για την τύχη της κόρης της, για τό μέλλον στο πλευρό του Φλεμάν.

— Και τά πράγματα άκούοιθσαν τόν μοιραίο δρόμο τους. Ο Έρρικός ξανάρχισε ναόχεται στο σπίτι, καθημερινώς σχεδόν τώρα.

— Η κ. Γκρεβίλ φρόντιζε να τόν άποφεύγη όσο μπορούσε, με διάκρισι, χωρίς να παύη ώστόσο ν' άγρυπνήει πάνω στις σχέσεις τών δυο νέων. Κι' όταν ή Ρόζα της μίλησε κάποτε για τό δυσάρεστο εκείνο έπεισόδιο κι της είπε πώς και ή ίδια είχε παρεξηγήσει τη στάσι του Έρρικού, άναγκάστηκε να τό δεχθή και να όμολογήσει, χωρίς να τό πιστεύη καθόλου, πώς ό νέος αυτός ήταν άμειπτος κι' ιδανικός σύντροφος για τη Ρόζα.

— Φτάνει, συλλογιζόταν με τρόπο, να μη βρεθώ μία μέρα στην άνάγκη να πώ: Καλύτερα να πέθαινε τό παιδί μου όταν άποπονησέται...

— Η κ. Γκρεβίλ φρόντιζε να τόν άποφεύγη όσο μπορούσε, με διάκρισι, χωρίς να παύη ώστόσο ν' άγρυπνήει πάνω στις σχέσεις τών δυο νέων. Κι' όταν ή Ρόζα της μίλησε κάποτε για τό δυσάρεστο εκείνο έπεισόδιο κι της είπε πώς και ή ίδια είχε παρεξηγήσει τη στάσι του Έρρικού, άναγκάστηκε να τό δεχθή και να όμολογήσει, χωρίς να τό πιστεύη καθόλου, πώς ό νέος αυτός ήταν άμειπτος κι' ιδανικός σύντροφος για τη Ρόζα.

— Φτάνει, συλλογιζόταν με τρόπο, να μη βρεθώ μία μέρα στην άνάγκη να πώ: Καλύτερα να πέθαινε τό παιδί μου όταν άποπονησέται...

— Η κ. Γκρεβίλ φρόντιζε να τόν άποφεύγη όσο μπορούσε, με διάκρισι, χωρίς να παύη ώστόσο ν' άγρυπνήει πάνω στις σχέσεις τών δυο νέων. Κι' όταν ή Ρόζα της μίλησε κάποτε για τό δυσάρεστο εκείνο έπεισόδιο κι της είπε πώς και ή ίδια είχε παρεξηγήσει τη στάσι του Έρρικού, άναγκάστηκε να τό δεχθή και να όμολογήσει, χωρίς να τό πιστεύη καθόλου, πώς ό νέος αυτός ήταν άμειπτος κι' ιδανικός σύντροφος για τη Ρόζα.

— Φτάνει, συλλογιζόταν με τρόπο, να μη βρεθώ μία μέρα στην άνάγκη να πώ: Καλύτερα να πέθαινε τό παιδί μου όταν άποπονησέται...

— Η κ. Γκρεβίλ φρόντιζε να τόν άποφεύγη όσο μπορούσε, με διάκρισι, χωρίς να παύη ώστόσο ν' άγρυπνήει πάνω στις σχέσεις τών δυο νέων. Κι' όταν ή Ρόζα της μίλησε κάποτε για τό δυσάρεστο εκείνο έπεισόδιο κι της είπε πώς και ή ίδια είχε παρεξηγήσει τη στάσι του Έρρικού, άναγκάστηκε να τό δεχθή και να όμολογήσει, χωρίς να τό πιστεύη καθόλου, πώς ό νέος αυτός ήταν άμειπτος κι' ιδανικός σύντροφος για τη Ρόζα.

— Φτάνει, συλλογιζόταν με τρόπο, να μη βρεθώ μία μέρα στην άνάγκη να πώ: Καλύτερα να πέθαινε τό παιδί μου όταν άποπονησέται...

— Η κ. Γκρεβίλ φρόντιζε να τόν άποφεύγη όσο μπορούσε, με διάκρισι, χωρίς να παύη ώστόσο ν' άγρυπνήει πάνω στις σχέσεις τών δυο νέων. Κι' όταν ή Ρόζα της μίλησε κάποτε για τό δυσάρεστο εκείνο έπεισόδιο κι της είπε πώς και ή ίδια είχε παρεξηγήσει τη στάσι του Έρρικού, άναγκάστηκε να τό δεχθή και να όμολογήσει, χωρίς να τό πιστεύη καθόλου, πώς ό νέος αυτός ήταν άμειπτος κι' ιδανικός σύντροφος για τη Ρόζα.

— Φτάνει, συλλογιζόταν με τρόπο, να μη βρεθώ μία μέρα στην άνάγκη να πώ: Καλύτερα να πέθαινε τό παιδί μου όταν άποπονησέται...

— Η κ. Γκρεβίλ φρόντιζε να τόν άποφεύγη όσο μπορούσε, με διάκρισι, χωρίς να παύη ώστόσο ν' άγρυπνήει πάνω στις σχέσεις τών δυο νέων. Κι' όταν ή Ρόζα της μίλησε κάποτε για τό δυσάρεστο εκείνο έπεισόδιο κι της είπε πώς και ή ίδια είχε παρεξηγήσει τη στάσι του Έρρικού, άναγκάστηκε να τό δεχθή και να όμολογήσει, χωρίς να τό πιστεύη καθόλου, πώς ό νέος αυτός ήταν άμειπτος κι' ιδανικός σύντροφος για τη Ρόζα.

— Φτάνει, συλλογιζόταν με τρόπο, να μη βρεθώ μία μέρα στην άνάγκη να πώ: Καλύτερα να πέθαινε τό παιδί μου όταν άποπονησέται...

— Η κ. Γκρεβίλ φρόντιζε να τόν άποφεύγη όσο μπορούσε, με διάκρισι, χωρίς να παύη ώστόσο ν' άγρυπνήει πάνω στις σχέσεις τών δυο νέων. Κι' όταν ή Ρόζα της μίλησε κάποτε για τό δυσάρεστο εκείνο έπεισόδιο κι της είπε πώς και ή ίδια είχε παρεξηγήσει τη στάσι του Έρρικού, άναγκάστηκε να τό δεχθή και να όμολογήσει, χωρίς να τό πιστεύη καθόλου, πώς ό νέος αυτός ήταν άμειπτος κι' ιδανικός σύντροφος για τη Ρόζα.

— Φτάνει, συλλογιζόταν με τρόπο, να μη βρεθώ μία μέρα στην άνάγκη να πώ: Καλύτερα να πέθαινε τό παιδί μου όταν άποπονησέται...

— Η κ. Γκρεβίλ φρόντιζε να τόν άποφεύγη όσο μπορούσε, με διάκρισι, χωρίς να παύη ώστόσο ν' άγρυπνήει πάνω στις σχέσεις τών δυο νέων. Κι' όταν ή Ρόζα της μίλησε κάποτε για τό δυσάρεστο εκείνο έπεισόδιο κι της είπε πώς και ή ίδια είχε παρεξηγήσει τη στάσι του Έρρικού, άναγκάστηκε να τό δεχθή και να όμολογήσει, χωρίς να τό πιστεύη καθόλου, πώς ό νέος αυτός ήταν άμειπτος κι' ιδανικός σύντροφος για τη Ρόζα.

— Φτάνει, συλλογιζόταν με τρόπο, να μη βρεθώ μία μέρα στην άνάγκη να πώ: Καλύτερα να πέθαινε τό παιδί μου όταν άποπονησέται...

— Η κ. Γκρεβίλ φρόντιζε να τόν άποφεύγη όσο μπορούσε, με διάκρισι, χωρίς να παύη ώστόσο ν' άγρυπνήει πάνω στις σχέσεις τών δυο νέων. Κι' όταν ή Ρόζα της μίλησε κάποτε για τό δυσάρεστο εκείνο έπεισόδιο κι της είπε πώς και ή ίδια είχε παρεξηγήσει τη στάσι του Έρρικού, άναγκάστηκε να τό δεχθή και να όμολογήσει, χωρίς να τό πιστεύη καθόλου, πώς ό νέος αυτός ήταν άμειπτος κι' ιδανικός σύντροφος για τη Ρόζα.

— Φτάνει, συλλογιζόταν με τρόπο, να μη βρεθώ μία μέρα στην άνάγκη να πώ: Καλύτερα να πέθαινε τό παιδί μου όταν άποπονησέται...

— Η κ. Γκρεβίλ φρόντιζε να τόν άποφεύγη όσο μπορούσε, με διάκρισι, χωρίς

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΔΑΚΡΥΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Βαλεριανός παίρνει το ποσόν που χρειάζεται για τη δραπέτευση των φίλων του από τον Μαλινκώφ και καταφεύγει στο σπίτι της φίλης του δεσμοφύλακος, περιμένοντας μ' αγωνία το αποτέλεσμα.

34ον Καί πρόσθεσε σ'ε λίγο: — Δεν θα περάσετε και πολύ αναπαυτικά, εδώ. 'Αλλά η φωτιά είναι αρκετή και δεν θα κρυώνετε... Θα πεινάτε, βέβαια... Τό μόνο που έχω να σας δώσω είναι λίγο λαρδί και μερικές πατάτες...

Ο Βαλεριανός πεινούσε τρομερά και βρήκε αυτό το λιτό γεύμα εξαιρετικά νόστιμο.

Η γυναίκα έφυγε σ'ε λίγο. — Δεν θ' άργησω να γυρίσω, του είπε. 'Εδώ δεν διατρέχετε κανένα κίνδυνο... 'Αν χτυπήσει κανείς μην απαντήσετε. Θα κλείσω την πόρτα με το κλειδί.

Ο Βαλεριανός έμεινε μόνος. Ο χρόνος της αναμονής του φάνηκε ατέλειωτος. Κι' ωστόσο, η γυναίκα που τον φιλοξενούσε δεν έκαμε περισσότερο από δυό ώρες για να γυρίσει. Έφερνε μαζί της ένα κάνιστρο με τρόφιμα.

Είδατε τον 'Ανδρέα; τη ρώτησε ο Βαλεριανός.

Ναι και μου τ'α είπε όλα. 'Αν ξέρατε πόσο φοβάμαι!

Είσαστε σύζυγος του 'Ανδρέα;

Η συνομιλήτρια του άναστενάξε.

Όχι, απάντησε. Ο 'Ανδρέας έκαμε την άνοση να παντρευτεί μια άλλη πρό- το με γνωρίσει... Να γιατί θέλω να φύγω από τη Ρωσία... 'Αλλά δεν μου είπατε, έχετε τα χρήματα;

Ο Βαλεριανός δίστασε. Μήπως τον είχαν παρασύρει σ'ε παγίδα; 'Αλλ' ήταν άρ- γά πια για να υποχωρήσει. Κι' εκτός απ' αυτό, η φυσιογνωμία της γυναίκας που βρι- σκόταν μπροστά του φάνερωνε καλωσύνη και ειλικρίνεια.

Ναι, απάντησε. Διαφορετικά δεν θα- ρχόμουν εδώ.

Αρχισαν κατόπιν να συζητούν για διά- φορα πράγματα.

Η νύχτα απλώθηκε σ'ε λίγο.

Η φίλη του 'Ανδρέα σηκώνονταν κάθε τόσο από τη θέση της και πήγαινε να προ- σευχήσει μπροστά στα εικονίσματα της Παναγίας και του 'Αγίου Νικολάου.

Ο φόβος ήταν ζωγραφισμένος στο πρό- σωπό της. Κι' ο Βαλεριανός επίσης δεν ήταν λιγότερο ανήσυχος.

Εννιά... δέκα... έντεκα...

Το ρολόγι μιάς γειτονικής εκκλησίας σήμασε δώδεκα φορές.

Η στιγμή πλησιάζει, είπε ο 'Ανδρέας. 'Αλλά χρειάζεται να περιμένουν άλλες τρεις ώρες με το φόβο και την αγωνία στην ψυχή.

Μερικά λεπτά έπειτα από τις τρεις, ά- κούστηκε τέλος ένα χτύπημα στην πόρτα.

Ο Βαλεριανός σηκώθηκε άμέσως απ' τη θέση του για να πάη ν' ανοίξει. 'Αλλ' η φίλη του δεσμοφύλακος τον συγκράτησε.

Περιμένετε να μιλήσουν, του είπε. Θα αναγνωρίσω τη φωνή του 'Ανδρέα...

Την ίδια στιγμή άκούστηκε η φωνή του δεσμοφύλακος.

— 'Ανοίξε, Νατάσα, είπε.

Η γυναίκα έτρεξε ν' ανοίξει.

Πρώτη μπήκε η Σοφία, που ρίχτηκε ά- μέσως στην αγκαλιά του Βαλεριανού και τον φίλησε με συγκίνηση. Την συνόδευε ο 'Ανδρέας.

— Οί άλλοι, ρώτησε ο 'Αρμότκιν.

— Θα έρθουν ένας - ένας απάντησε ο δεσμοφύλαξ. Σκεφθήκαμε πως αυτό είναι προτιμώτερο, για να μην προκαλέσουμε την προσοχή των αστυνομικών οργάνων.

— Κατάλαβα τίποτε στις φυλακές;

— Όχι. 'Αλλά δεν θ' άργήσουν να κα- ταλάβουν. Γι' αυτό δεν πρέπει να χάνουμε καιρό.

Σ'ε λίγο, έφτασε ο Δημήτρης 'Οφμαν.

ΙΟΥΛΙΟΝ ΜΑΡΥ

Αίσθηματικό και δραματικό κοινωνικό μυθιστόρημα

μαζί με τη νεαρή φίλη της Σοφίας. 'Επει- τα, ένας - ένας, οι άλλοι συνοδοίτες.

— Όπως βλέπετε, εξεπλήρωσα την ύ- πόσχεσί μου, είπε ο 'Ανδρέας στο Βαλε- ριανό.

Ο 'Αρμότκιν έδωσε άμέσως από την τσέπη του τα χαρτονομίσματα που του εί- χε δώσει ο πρίγκιψ Μαλινκώφ και μέτρησε είκοσι χιλιάδες ρούβλια στον δεσμοφύλακα.

Αυτός τον ευχαρίστησε και γύρισε κα- τόπιν προς το μέρος της φίλης του.

— Τοίμασόν, Νατάσα, της είπε. Φεύ- γομε άμέσως.

Ο 'Ανδρέας είχε κανονίσει τ'α πάντα. Ένας φίλος του θα τον πήγαινε μαζί με τη Νατάσα σ' ένα γειτονικό χωριό, όπου θα κρύβονταν ως που να μπορέσουν να φύ- γουν στο εξωτερικό.

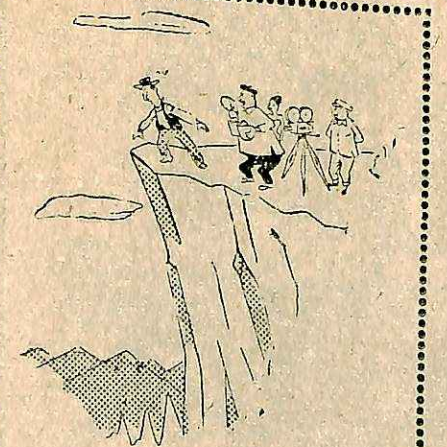
Ο δεσμοφύλαξ κι' η Νατάσα έφυγαν σ'ε λίγο, αφού παρέδωσαν το κλειδί του σπι- τίου στο Βαλεριανό.

Μετά την αναχώρησή τους, ο 'Αρμότκιν άφηγήθηκε στους φίλους του τη συνομιλία του με τον Σέργιο Μαλινκώφ και τους έ- καμε γνωστό τον όρο του πρίγκιπος.

— Έδωσα για λογαριασμό σας αυτή την υπόσχεση, τους είπε κι' έλπιζω πως δεν θα με διαψεύσετε.

— Είπε άργα πια για να πάρης πίσω αυτή την υπόσχεση, του απάντησε ο Δη- μήτρης 'Οφμαν. Πρέπει να προσθέσω, άλλωστε, ότι και χωρίς αυτή την υπόσχεση ο Τσάρος δεν θα κινδύνευε πια από μ'ας.

— 'Αν καταφέρω να βγούμε από τα σύνο- ρα της Ρωσίας, το πιθανώτερο είναι ότι δεν θα μπορέσουμε ποτέ πια να ξαναγυρί- σουμε εδώ. Μας γνωρίζουν αρκετά και δεν

Ο σκηνοθέτης: "Οχι, φίλε μου... Θα πέσει και δεν θα σκοτωθής... Έτσι λέει το 'σενάριο'!"

θα μπορούσαμε να κάμωμε ούτε βήμα χω- ρίς να συλληφθούμε.

Οί άλλοι συνωμότες συμφώνησαν μαζί του.

Μοιράστηκαν κατόπιν τις δέκα χιλιάδες ρούβλια και άρχισαν να συζητούν με ποίό τρόπο θα κατάφερναν να φύγουν για το εξωτερικό.

— Αύριο, είπε ο Δημήτρης 'Οφμαν, όλη η ρωσική αστυνομία θα έχη άναστα- τωθή και τα μέτρα που θα πάρουν οι άρ- χές θα είναι τόσο αυστηρά, ώστε θα είναι αδύνατο να περάσουμε τ'α σύνορα. Πρέπει, λοιπόν, να φύγουμε σ'τα φανερά...

— Δηλαδή, τον ρώτησαν μερικοί από τους συντρόφους του.

— Με κανονικά διαβατήρια και μεταμ- φιεσμένοι.

Και πρόσθεσε σ'ε λίγο:

— Ξέρω πως μπορούμε να προμηθευτού- με αυτά τα διαβατήρια, καθώς και τ'α ά- παραίτητα για τη μεταμφίεσί μας... Θα φύγω άμέσως τώρα κι' αν τ'α πράγματα είναι όπως τα φαντάζομαι, υπολογίζω ότι θα έχω γυρίσει αύριο πριν από το μεση- μέρι με όλα όσα μας χρειάζονται.

Οί άλλοι επιδοκίμασαν την πρότασί του.

Ο δρόμος προς την έλευθερία

Τό σκοτάδι ήταν ακόμη πολύ πυκνό, ό- ταν ο Δημήτρης 'Οφμαν έφυγε από το σπίτι της ρόδου Βαρδάρ.

Όπως είχε υποσχεθή στους φίλους του, γύρισε την άλλη μέρα λίγη ώρα πριν από τις δέκα. Για την ακρίβεια, εκείνος που γύρισε ήταν ένας χωρικός, που λυγίξε κα- τ'ω από το βάρος ενός μεγάλου κιβωτίου που είχε στους ώμους του.

Η Σοφία τ'α άνοιξε με προσοχή κι' ο άδελφός της πέρασε στο εσωτερικό του σπιτιού. Μ'όλο τ'ο δυνατό κρύο που έκα- νε, ήταν μουσκεμένος στον ιδρώτα.

— Πήγα μ' ένα καροτσάκι αυτό το κι- βώτιο ως τ'ο σταθμό, εξήγησε στους φίλους του. 'Από κεί, όμως, τ'ο φορτώθηκε στην πλάτη μου και τ'ο έφερα εδώ... 'Εχω μέ- σα όλα όσα μας χρειάζονται: ρούχα, πε- ρορούκες, γένεια, μουστάκια και διαβατήρια για όλους μας.

Οί συνωμότες μοιράστηκαν τ'α ρούχα μεταξύ τους και πήγαν παράμερα για να ντυθούν και να μεταμφιεστούν.

Ο Βαλεριανός αναγκάστηκε να κόψη τ'α δόδεκα μαλλιά του και να φορέσει μια μαύρη περρούκα. Μαύρα γένεια και μαλ- λιά συμπλήρωσαν τη μεταμφίεσί του.

— Σκέφθηκα πως έδεξις Ιταλικά, του είπε ο Δημήτρης 'Οφμαν και γι' αυτό φρόντισα να σου βγάλω Ιταλικό διαβατή- ριο. Μην ξεχνάς, λοιπόν, ότι λέγεσαι 'Οκ- τάβιος Μπριννέτι, ότι καταγέσαι από την Βενετία κι' ότι αφού ταξίδεψες στη Ρω- σία για άναψυχή, ξαναγυρίζεις στην πα- τρίδα σου...

— Όπως σ'απείρησε, δεν θα επι- δασθής στο σταθμό της Πετρούπολεως; 'Ενας φίλος θ'α σε πάη με τ'αμάξι του σ' ένα γειτονικό σταθμό και θ'α πάρης από κεί τ'ο τρέινο.

Ο 'Αρμότκιν έριξε μέσα στο τζάκι ό- λα τ'α χαρτιά που είχε πάνω του. Ο Δη- μήτρης τον άναγκασε να πετάξει επίσης μέσα στον τεκέξ των σκουπιδιών ένα πε- ριδέραιο που είχε αγοράσει για να τ'ο προσφέρει στη Ρόζα.

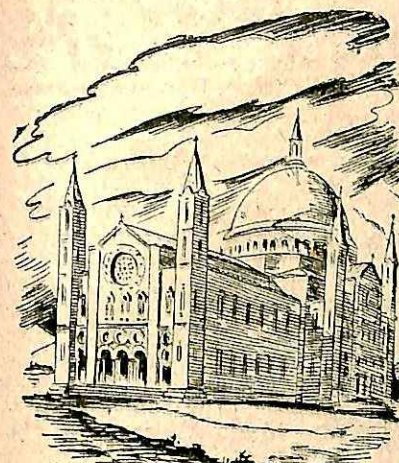
— Όταν σ' έπιασαν, του είπε, αυτό τ'ο περιδέραιο βρέθηκε πάνω σου και υπάρ- χει φόβος να τ'ο αναγνωρίσουν οι άστινο- μικοί. Κινδυνεύεις να προδοθής απ' αυτό. Ο Βαλεριανός τ'ο άποχωρίστηκε όχι χω- ρίς λύπη.

Η Σοφία και η φίλη της ντύθηκαν σ'αν καλόγριες.

— Έπειτα από μιά ώρα, όλοι είχαν γίνει άγνωστοι.

Ο Δημήτρης 'Οφμαν είχε για τ'ον κα- θένα ιδιαίτερο σχέδιο. 'Αλλος θ'α έφευγε προς βορράν, άλλος προς νότον και καθέ- νας θ'α ακολουθούσε ένα δρομολόγιο που είχε καταρτίσει με μαθηματική ακρίβεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Σχέδιο της Μητροπόλεως κατά τ'ον άρχιτέκτονα Χάνσεν.

Για να γνωρίσουμε ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Η εκκλησία της Μητροπόλεως

Κοντά στον 'Αρειο Πάγο, που ο 'Απόστολος Παύλος είχε κηρύξει τη λατρεία του 'Αγνώστου Θεού «εις τ'ο κατείδωλον άστν», φαίνεται πως εί- χαν εγκατασταθή οι πρώτοι 'Επί- σκοποι των 'Αθηναίων. 'Εκεί, είχε χτισθή και μικρός «δρομικός ναός» που χρησιμοποιήθηκε για μητρόπολη.

Αλλά η καθεδρική εκκλησία της 'Αθήνας — τ'ο 'Καθολικόν, όπως τ'ο άνόμαζαν — άλλαξε πολλές φορές τοποθεσία, τόσο σ'τα χρόνια του Βυ- ζαντίου όσο και τ'ον καιρό της τουρ- κοκρατίας. 'Εκτός από τ'ον 'Αρειο Πάγο εγκαταστάθηκε διαδοχικά, στο Λυκαβηττό, στον 'Ιλισσό, στον Παρ- θενώνα, στη ρωμαϊκή αγορά, και σ'τα τελευταία χρόνια της σκλαβιάς στη σημερινή πλατεία του Δημοπρα- τήριου.

Στην 'Επανάστασι τ'ο Καθολικό έρειπώθηκε μαζί με τις άλλες εκκλη- σίες και τ'α κτίρια της κατεστραμ- μένης από τ'ον πόλεμο πολιτείας. Και όταν λευτερώθηκε η 'Αθήνα χρη- σιμοποίησαν για πρώτη επίσημη εκ- κλησία τ'ο Θησείο. 'Ηταν άφιερωμέ- νος από παλαιότερα σ'τον 'Αγίο Γεώργιο ο άρχαιος ναός. Και όταν η πρωτεύουσα μετεφέρθη από τ'ο Ναύπλιο, έγινε στο Θησείο η επίση- μη 'δοξολογία για την εγκατάστασι του βασιλέα και της κυβερνήσεως (1 Δεκεμβρίου 1834).

Με την εγκατάστασι της πρω- τεύουσας στην 'Αθήνα άνακινήθηκε τ'ο ζήτημα του μητροπολιτικού ναού. 'Από τις διακόσιες εκκλησίες που ύ- πηρχαν τ'ον καιρό της τουρκοκρα- τίας όλες, σχεδόν, ήταν κατεστραμ- μένες. Η Δημογεροντία προτίμησε τότε να όρίση (1835) προσωρινά για μητρόπολη την παλιά εκκλησία της 'Αγίας Ειρήνης, που βρισκόταν εκεί που κτίσθηκε, μετά τ'ο 1849, ο σημερινός άραιος ναός. Και για να σημερινός άραιος ναός. Και για να σημερινός άραιος ναός.

Τελειώνοντας τ'ο σημείωμά μας για τ'η Μητρόπολη, θ' αναφέρουμε και για τ'η άρχιεπισκοπική κατοί- κια και τ'α γραφεία της 'Ιεράς Συ- νόδου.

Ός τ'α 1892 ο Μητροπολίτης 'Α- θηνών δεν είχε μόνιμη κατοικία και η 'Ιερά Σύνοδος όδιαίτερη αίθουσα συνεδριάσεων. 'Ο τότε μεγαλοπράγ- μων μητροπολίτης Γερμανός Καλλι- γάς (1889 - 1896) μαζί με τις άλ- λες βελτιώσεις που έκαμε σ'την έπι- σκοπή του, ήταν και η άνοικοδόμησι του σημερινού μεγάρου της άρχιεπι- σκοπής σ'το παλιό μοναστήρι της 'Αγίας Φιλοθέης. 'Ετσι, σ'το μονα- στήρι της κατ' έξοχην 'Αθηναίας 'Α- γίας, εγκαταστάθηκε τελικά, ύστερ' από τόσες περιπλανήσεις, η έδρα του άρχηγού της ελληνικής 'Εκκλη- σίας.

Η προσωρινή όμως αυτή εγκατά- στασι δεν έλυε τ'ο ζήτημα. Η και- νούργια πρωτεύουσα είχε ανάγκη ά- νόλογη καθεδρικής εκκλησίας. 'Από τ'ον καιρό άκόμη της 'Επα- ναστάσεως, είχε ριχτή η 'ίdea και σ'την Δ' 'Εθνική Συνέλευσι (1829) για τ'η άνακίνησι, να κτισθή μιά με- γάλη εκκλησία άφιερωμένη σ'το Σω- τήρα.

τ'ηρα «ως μνημείον εύγνωμοσύνης τού 'Εθνους προς τ'ον 'Υψιστον διά τ'ην εύδωσιν του άπελευθερωτικού άγώνος». Η άντιβασιλεία υιοθέτησε τ'ην πρότασι στις 25 'Ιανουαρίου τού 1834.

Είχε όρίσθι κατόπιν να χτισθ' η ναός τού Σωτήρος σ'το μέσον της πλατείας της 'Ομονοίας.

Με τ'ην έγκατάλειψι του σχεδίου για τ'ο ναό τού Σωτήρα, τ'ο δημοτι- κό συμβούλιο άρχισε πλέον να με- λετά τ'ο χτίσιμο μιάς «δημοτικής των 'Αθηναίων εκκλησίας».

Πολλές συζητήσεις έγιναν γύρω από τ'η θέσι που θ'α χτιζόταν η μη- τρώπολη. Και φαίνεται πως οι διά- φορες προτάσεις, που υποβλήθηκαν, δεν ήταν άνεπηρέαστες από ιδιωτι- κά συμφέροντα. Μιά σύγχρονη έφη- μερίδα έγραφε σχετικά: «πως εινε μέγιστον άνοσιούργημα άφου ένε- παίξαμεν τ'α ανθρώπινα να έμπαίζω- μεν και τ'α θεία».

Τελικά προκρίθηκαν δυό θέσεις: Κοντά σ'το Πανεπιστήμιον, κι' εκεί που χτισθηκε κατόπιν. 'Αλλ' η θέσι του Πανεπιστημίου θεωρήθηκε κατώ- κεντρος και άκατάλληλος και άπο- φασίστηκε να χτισθ' ο μητροπολιτι- κός ναός σ'τη σημερινή του θέσι, δί- πλα σ'το βυζαντινό ναό της Γοργοε- πηκόου — τ'ον 'Αγίο 'Ελευθέριο.

Ο ναός άφιερώθηκε σ'τον 'Ευαγ- γελισμόν της 'Θεοτόκου. Η κατα- σκευή του άρχισε σ'τα 1842 και κρά- τησε μιά είκοσαετία. Χρησιμοποίη- θκαν υλικά από έκ'ατο έρειπωμένες εκκλησίες της Παλιάς 'Αθήνας. Η συνολική δαπάνη έφτασε τις τριάντα χιλιάδες χρυσές λίρες. Τ'α μισά χρή- ματα εισπράχθηκαν από τ'α έκκλη- σιαστικά ταμεία της 'Επισκοπής και τ'α άλλα μισά από δωρεές και ελθο- ρές. 'Ο βασιλέας 'Οθων έδωσε από τ'ο δικό του ταμείο όχτακόσιες λίρες.

Στην κατασκευή του ναού έλαβαν μέρος πολλοί άρχιτέκτονες. 'Ο Δημ. Ζέζος, ο Σάουμπερτ, ο Χάνσεν, ο Κάλβος, ο Μπουλνζέ, έκαμαν τρο- ποποιήσεις σ'το άρχικό σχέδιο για ν' αύξησουν τ'ον όγκο της εκκλησίας και να μεταβάλουν τ'ην εξωτερική της όψη. Και τ'ο αποτέλεσμα ήταν να γίν'η ένα κτίριο ακαθόριστο σ'ε άρχι- τεκτονικό ρυθμό και άποτυχημένο σ'ε άκουστική. Τ'ο γνωστό επίγραμμα: «η είσοδος πολλών ίατρών με απώ- λει» θ'α μπορούσε αξιόλογα να έ- φαρμωσθ' και για τ'ο μητροπολιτικό μας ναό.

Στην πεντηκονταετηρίδα της έ- θνικής μας ανεξαρτησίας έγινε η με- τακομίδη των λειψάνων του έθνιομαρ- τυρα Πατριάρχου Γρηγορίου Ε' από τ'ην 'Οδησσό σ'την πρωτεύουσα. 'Α- πό τ'ον Πειραιά τ'ο ιερό λείψανον με- τακομίσθηκε με μεγάλη πομπή σ'την 'Αθήνα (25 'Απριλίου 1871). Τ'ο «εναπέθεσάν» σ'το μαρμάρινο τάφο που βρίσκεται μετά τ'ην είσοδο του μητροπολιτικού ναού.

Τελειώνοντας τ'ο σημείωμά μας για τ'η Μητρόπολη, θ' αναφέρουμε και για τ'η άρχιεπισκοπική κατοί- κια και τ'α γραφεία της 'Ιεράς Συ- νόδου.

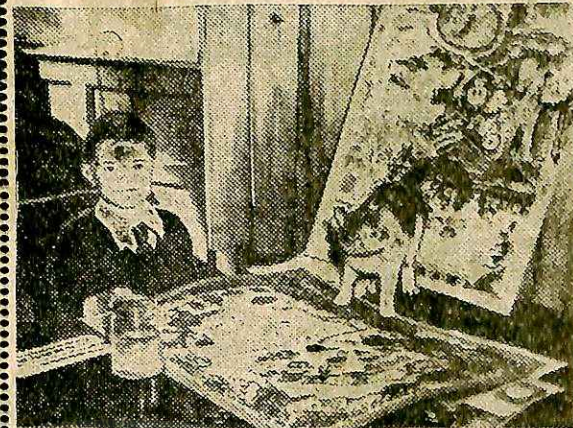
Ός τ'α 1892 ο Μητροπολίτης 'Α- θηνών δεν είχε μόνιμη κατοικία και η 'Ιερά Σύνοδος όδιαίτερη αίθουσα συνεδριάσεων. 'Ο τότε μεγαλοπράγ- μων μητροπολίτης Γερμανός Καλλι- γάς (1889 - 1896) μαζί με τις άλ- λες βελτιώσεις που έκαμε σ'την έπι- σκοπή του, ήταν και η άνοικοδόμησι του σημερινού μεγάρου της άρχιεπι- σκοπής σ'το παλιό μοναστήρι της 'Αγίας Φιλοθέης. 'Ετσι, σ'το μονα- στήρι της κατ' έξοχην 'Αθηναίας 'Α- γίας, εγκαταστάθηκε τελικά, ύστερ' από τόσες περιπλανήσεις, η έδρα του άρχηγού της ελληνικής 'Εκκλη- σίας.

ΕΠΑΜ. Μ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΕΠΑΝΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΤΗΣ ΜΙΣΤΕΝΓΚΕΤ

Ύστερα από πολυετή άπομάκρυνσι από τ'ο θέατρο η άει- θαλής Μιστενγκέτ έκαμε μιά θριαμβευτική επανεμφάνισι από τ'ης σκηνής τού «Α. Β. C.». Η αίθουσα ήταν υπερ- πλήρης από θαυμαστάς κι' έτσι η άλλος βασιλίσα τού Μιούζικ - Χάλλ γνώρισε μιά έπιτυχία που της θύμιζε τούς θριάμβους τού παρελθόντος.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Όταν μερικοί καλλιτέχναι τού Λέστερσερσάιρ είδαν έναν άπ' αυτούς τούς δυό ζωγραφικούς πίνακες σ'τη Δημολική Βιβλιοθήκη τού Λορμπορο, εξεφράσθησαν με θαυμασμό για τ'ο ταλέντο του καλλιτέχνη που τ'ον ζωγράφιζε. Φα- ντασθήτε όμως τ'ην καταπληξή τους όταν πληροφορήθηκαν ότι ο ζωγράφος τού φουτουριστικού αυτού πίνακος ήταν ένα παιδί 6 ετών! Η καταπληξή τους μεγάλωσε όταν ο μικρός ζωγράφος εξωμολογήθηκε ότι αυτός έδωσε μόνο τις μογιές σ'το χαρτόνι και κατόπιν άφησε τη γατούλα του να κινή μερικές βολτες επάνω του. 'Ετσι «φίκατε- χνήθηκε» ο περίφημος «φουτουριστικός» πίνακας! Σ'τη φωτογραφία μας ποζάρουν και οι δυό καλλιτέχναι!...

(Φωτογραφίες Keystone)

ΦΙΛΑ ΤΟ ΧΕΡΙ ΠΟΥ ΤΗΝ ΕΣΩΣΕ

Η Μπέττυ και ο 'Αλβιν, δυό νεαροί άρραβωνιασμένοι τού Λος Άντζελες, βρέθηκαν ένα βράδυ με τ'ο αυτοκίνητό τους σ' έναν έρημο έσοχικό δρόμο όπου τούς έπεσε ένας ένοπλος κακοποιός. Άποφασισμένοι να προστατέψ' η κάθε τ'όσο τ'ην ζωή της άγαπημένης του, ο 'Αλβιν κα- τάρθωσε να καταβάλ' την έπικίνδυνο αντίπαλό του, αλλά βγήκε απ' τ'ην πάλη βαριά τραυματισμένος και ώδηγή- θηκε σ'το νοσοκομείο. Η νέα πέρασε μερ'οιχτα δόλ'κληρα σ'το προσκεφάλο τού άγαπημένου της με τ'α γείλη κολλη- μένα σ'το χέρι τού σωτήρος της!

— Δεν είναι τα κύματα, Πασκαλίνα, είναι η αγάπη μας που φουσκώνει...

ΚΑΘΙΣΜΕΝΟΙ στην ακροθαλασσιά κυττάζαμε τον ήλιο που έσδυσε σιγά-σιγά βυθισμένος στον απέραντο ωκεανό που ξανοιγόταν μπροστά μας. Σε μικρή απόσταση από μας φαινόταν στα βράχια μια μεγάλη σπηλιά στην οποία ο ήλιος έριχνε μερικές ακτίνες του μόνον κατά το βασίλειό του.

— Είπε η «Φωλιά του έρωτος!» μου είπε ο φίλος μου. — Μοιάζει πραγματικά μ' έρωτική φωλιά, παρατήρησα εγώ. Λες και είναι καμωμένη επίτηδες για να φιλοξενή έρωτικά ζευγάρια.

— Φωλιά του έρωτος μά και τάφος! Έκανε μελαγχολικά ο φίλος μου. Δεν ξέρεις την ιστορία που έγινε άφορμη να ονομαστή έτσι. Όταν είναι φουσκοθαλασσιά, ή σπηλιά αυτή πλημμυρίζει από τα κύματα και η θάλασσα τη σκεπάζει τελείως. Η φουσκοθαλασσιά αρχίζει τα μεσάνυχτα και το πρωί τραβιούνται πάλι τα νερά. Αυτό συμβαίνει δυο φορές το χρόνο, στις Ισημερίες της άνοιξης και του φθινοπώρου.

Η ΦΩΛΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

«Εδώ στο Μπίαρρις, ζούσε κάποτε μια όμορφη κοπέλα που την έλεγαν Πασκαλίνα. Ήταν δεκαοχτώ χρόνων, ψηλόλιγνη, με λαμπερά κατάνυρα μάτια και κερασένια χείλη καμωμένα για φιλία. Εργάζονταν ως μοδίστρα και συντηρούσε με τη δουλειά της το γέρο παρόλο που ο πατέρας της, ένας γέρος, ο Μωρίς Ντυνέζ γέρος, πλούσιος και άσχημος της πρόσφερε μια καλή αποκατάσταση. Ο άλλος, ο Μάξιμος, νέος και λεβέντης για τα μάτια αγωνιάτης, μα στην πραγματικότητα λαθρέμπορος, δεν είχε να της προσφέρει τίποτα περισσότερο από τον έρωτά του και το νεάτα του. Αυτόν αγάπησε η Πασκαλίνα.

Ο γέρο Μωρίς κάθε φορά που περνούσε και την έβλεπε στην πόρτα της της έλεγε: — Έλα να σε κάνω νοικοκυρά, Πασκαλίνα.

— Σ' ευχαριστώ, κύριε Μωρίς, του απαντούσε εκείνη. Είσαι πολύ καλός, μα εγώ αγαπώ τον Μάξιμο.

Και ο Μωρίς έφευγε σιγο-ψιθυρίζοντας:

— Ποιό θα μου πιάς, πέρδικά μου; Στά δικά μου δίχτυα θα πέσης μια μέρα.

Ο Μάξιμος και η Πασκαλίνα έβγαίνουν συχνά περίπατο μαζί κι' αυτή η σπηλιά τους χρησίμευε πολλές φορές για έρωτική φωλιά. Στο χωριό άρχισε το κουτσομπολιό. Μα ήταν και οι δυο τους φτωχοί. Πώς να παντρευτούν; Η αγάπη τους ήταν όμως μεγάλη. Θα ζούσαν φτωχικά μα αγαπημένα. Κι' έτσι μια μέρα αρραδωνιάστηκαν.

Υστερα από μερικές μέρες η Πασκαλίνα συνώδευε τον Μάξιμο που θα έφευγε για λίγες μέρες. Θα περνούσε τα ισπανικά σύνορα για κάποια «δουλειά» που θα τον έκανε να κερδίσει αρκετά λεφτά. Έτσι όταν γύριζε θα παντρεύονταν.

Πέρασαν οι οχτώ μέρες πού, όπως είχε πη ο Μάξιμος θάλεπε απ' το χωριό. Πέρασαν άλλες οχτώ, ένας μήνας δυο τρεις και ο Μάξιμος ούτε φαινόταν, ούτε καμιά είδηση έστειλε. Και η Πασκαλίνα έκλαιγε απ' το πρωί ως το βράδυ κι' απ' το βράδυ ως το πρωί.

Υστερα από λίγο καιρό μαθεύτηκε πως τον Μάξιμο τον σκότώσαν οι χωροφύλακες καθώς προσπαθούσε μια νύχτα να περάσει από τα σύ-

νορα το λαθρεμπόριο του. Αλλά μια δυστυχία δεν έρχεται ποτέ μόνη. Ένα βράδυ έπιασε φωτιά το μοδιστράδικο της Πασκαλίνας. Από τότε πήγαινε και δούλευε στα σπιτία, μα οι δουλειές ήταν πολύ λίγες και η δυστυχία άρχισε να πλακώνει βαρειά αυτή και το δυστυχισμένο πατέρα της.

Ο γέρο Μωρίς πέρασε πάλι από το σπίτι της και της είπε:

— Έλα να σε κάνω νοικοκυρά, Πασκαλίνα. Δεν είναι ζωή αυτή που κάνεις. Σκοτώνεσαι στη δουλειά κι' όμως πεινάτε. Έλα να παντρευτούμε να ζήσης ζωή χαρισάμενη. Ο Μάξιμος πάει σκοτώθηκε. Λυπήσου τον γέρο πατέρα σου.

Η Πασκαλίνα δεν το άγαντρεσε αυτή τη φορά. — Έλα να κλάματα κι' άφησε τον Μωρίς να της πιάσει το χέρι.

Συμφώνησαν να παντρευτούν την Κυριακή. Μα την παραμονή, το βράδυ του Σαββάτου, γυρίζοντας στο σπίτι της, η Πασκαλίνα άκουσε μια γνώριμη φωνή να την καλή:

— Πασκαλίνα!... Πασκαλίνα!...

— Μάξιμο!... Έσύ Μάξιμο; φώναξε εκείνη αναγνώριζοντας τη φωνή του.

Και σαν πούλι λαβωμένο έπεσε στην αγκαλιά του καλού της. Ήταν πραγματικά ο Μάξιμος, αδυνατισμένος λίγο, μα ωραίος πάντα και λεβέντης. Την έσφιξε δυνατά στην αγκαλιά του και την ρώτησε:

— Πασκαλίνα, είναι αλήθεια πως παντρεύεσαι αύριο τον Μωρίς;

— Είναι αλήθεια, Μάξιμο. Αν δεν τον παντρευτώ ο γέρο πατέρας μου θα πεθάνει απ' τη πείνα. Έσύ γιατί άργησες τόσο να γυρίσης;

— Γιατί μ' έπιασαν οι Ισπανοί και μ' έβαλαν φυλακή. Τώρα πιά είμαι ελεύθερος και θα εργαστώ...

— Και τί θ' απογίνω εγώ κι' ο πατέρας μου αν σε ξαναπιάσουν;

Ο Μάξιμος την έσφιξε και πάλι στην αγκαλιά του ακόμα πιο δυνατά και της είπει:

— Όχι, όχι, μην το λές αυτό!... Σ' αγαπώ, σε λατρεύω, άς μη μιλούμε, λοιπόν, πιά γι' αυτά...

Και γεμίζοντας την φιλία, την παρέσυρε σιγά-σιγά ως τη σπηλιά. Εκεί μέσα στο σκοτάδι, αγκαλιασμένοι μιλούσαν για το μέλλον. Έξαφνα η Πασκαλίνα τραβήχτηκε φοβισμένη απ' την αγκαλιά του.

— Πέρασε η ώρα Μάξιμο το έειπε. Θα είναι μεσάνυχτα η θάλασσα βουίζει και τα κύματα φουσκώνουν κι' ανεβαίνουν!

— Δεν είναι τα κύματα, Πασκαλίνα. Είναι η αγάπη μας που φουσκώνει μέσα στα στήθια μας.

— Υστερα από λίγο η Πασκαλίνα είπε πάλι:

— Μάξιμο, ανεβαίνει το κύμα. Θα μάς σκεπάσει.

— Δεν είναι το κύμα, Πασκαλίνα, είναι η αγάπη μας που μάς πλημμυρίζει!...

Και σφίγγοντάς την άγρια στην αγκαλιά του της είπει:

— Πασκαλίνα. Δεν θα παντρευτής πιά τον άλλο!... Η πρώτη αυτή νύχτα του έρωτός μας θα είναι η τελευταία της ζωής μας. Η σπηλιά αυτή είναι ο νυφικός μας θάλαμος και το κύμα θα γίνη το σάβανο μας!...

Το άλλο πρωί τους βρήκαν και τους δυο μέσα στη σπηλιά πνιγμένους. Από τότε η σπηλιά αυτή λέγεται «Φωλιά και τάφος του έρωτος»!

ΑΛΜΠΕΡ ΝΤΕΛΠΙ

Θα βάλετε το θερμόμετρο το πρωί, μόλις ανοίξετε τα μάτια σας και προτού ακόμη σηκωθείτε από το κρεβάτι...

Χιλιάδες γυναικών στην Αμερική, μόλις ανοίξουν το πρωί τα μάτια τους, αρπάζουν το θερμόμετρό τους και το βάζουν κάτω από τη μασχάλη τους ή μέσα στο στόμα τους. Κατόπιν σημειώνουν τη θερμοκρασία τους σ' έναν θερμομετρικό πίνακα, που βρίσκεται πλάι στο κρεβάτι τους. Δεν είναι, ωστόσο, άρρωστες, ούτε κατά φαντασίαν. Εκείνο που περιμένουν να ιδούν στο θερμόμετρο είναι μια μικρή, τυχόν αύξηση της θερμοκρασίας τους σχετικά με εκείνη της προηγούμενης ημέρας. Όλη τους η ευτυχία κομέται από αυτά τα ελάχιστα δέκατα που θα σημειώση το θερμόμετρό τους πάνω από την κανονική θερμοκρασία τους.

Ας σπεύσουμε να πούμε ότι πρόκειται για έγκυμες γυναίκες, που παραμένουν στείρες, χωρίς να μπορεί να εξακριβωθεί σε τι οφείλεται η στειρώσις των. Αυτές οι γυναίκες έμαθαν, λοιπόν, από το γιατρό τους ότι σε ώριμους περιόδους αυτό δεν έχουν να το γιαν να πληροφορηθούν ποτέ συμβαίνει αυτό δεν έχουν να κάνουν τίποτε άλλο από το να συμβουλευτούν το θερμόμετρό τους.

Η μέθοδος της εξακριβώσεως της γονιμότητας μιας γυναίκας από τη θερμοκρασία της χρονολογείται από σαράντι περίπου χρόνια, άλλ' αποτελούσε ως προχθές ένα μυστικό που οι γυναικολόγοι κρατούσαν ζηλότυπα και μόλις κατά την τελευταία πενταετία άρχισε να διαδίδεται μεταξύ του κοινού. Σ' έναν ύγινη άντρα, η θερμοκρασία είναι πάντοτε η ίδια. Άλλα δεν συμβαίνει το ίδιο και στη γυναίκα, κατά την περίοδο των «γονιμών» ετών, δηλαδή από την εποχή της εμφάνισης των εμμηνίων μέχρι της διακοπής των. Κατά το διάστημα αυτό, η θερμοκρασία της γυναίκας υψίσταται διάφορες διακυμάνσεις που βρίσκονται σε άμεση σχέση με την εμ-

μηνο περίοδο. Κατά την περίοδο της έναρξης της εμμήνου ροής και κατά τις δεκαπέντε επόμενες μέρες, η θερμοκρασία είναι χαμηλότερη από εκείνη των άλλων δύο εβδομάδων. Με απλούστερα λόγια, η θερμοκρασία είναι χαμηλότερη κατά τις δύο εβδομάδες που ακολουθούν μετά τα εμμηνα και ψηλότερη κατά τις δύο επόμενες, που προηγούνται απ' αυτά.

Η αύξηση της θερμοκρασίας κατά τις δύο εβδομάδες που προηγούνται από τα εμμηνα αποδίδεται στην αφθονώτερη έκκριση προγεστερόνης, μιας ουσίας που εκκρίνεται από τις ωθήκες και που χρησιμεύει για να διατηρή την απαιτούμενη θερμότητα γύρω στα κύτταρα του ωαρίου.

Η πτώσις της θερμοκρασίας γίνεται κατά κανόνα δώδεκα έως τριανταέξι ώρες πριν από την έναρξη της εμμήνου ροής. Η θερμοκρασία κατέρχεται ακόμη περισσότερο κατά τις ακόλουθες μέρες και φτάνει στο κατώτερο όριο κατά τις τελευταίες ημέρες της δεύτερης εβδομάδας. Κατόπιν σημειώνει μια απότομη αύξηση, που στις τρεις γυναίκες επί των τεσσάρων, αποτελεί ένδειξη της έναρξεως της γόνιμης περιόδου.

Μια γυναίκα είναι σε θέση να συλλάβη μόνο κατά τη διάρκεια της μικρής περιόδου, κατά την οποία το ωάριο αποσπάται από την ωθήκη και κατέρχεται στη μήτρα.

Για τον προσδιορισμό της δεν διαθέτουμε άλλο μέσον εκτός από το θερμόμετρο. Αλλά πως θα ερμηνεύσαμε τις ενδείξεις του;

Οι γιατροί συμβουλεύουν, πρώτα - πρώτα, τα εξής:

Θα βάλετε το θερμόμετρο το πρωί, μόλις ανοίξετε τα μάτια σας, προτού ακόμη σηκωθείτε από το κρεβάτι σας και προτού βγάλετε την παραμικρή λέξη από το στόμα σας. Είναι αυτονόητο ότι δεν πρέπει να πihτε νερό, να φάτε ή να καπνίσετε.

Τις ενδείξεις του θερμόμετρου θα τις σημειώσετε σ' ένα ειδικό χαρτί, χωρίς να περιφρονήσετε ούτε το ελάχιστο κλάσμα μιας γραμμής. Η απόλυτη ακρίβεια είναι απαραίτητη. Οι παρατηρήσεις έχουν αξία μόνον σε περίπτωση που η ύγεια σας διατηρείται σε σταθερό επίπεδο. Ένα ελαφρό κρυολόγημα, ή υπερκόπωση, ή δύσκολη πέψις, οι συγκινήσεις κτλ., τροποποιούν τη θερμοκρασία σας και οι ενδείξεις που σας παρέχει το θερμόμετρο είναι χωρίς σημασία.

Ας υποθέσουμε, λοιπόν, ότι το θερμόμετρό σας δείχνει το πρωί 36° και 6 και ότι κατά τις επόμενες μέρες η θερμοκρασία σας διατηρείται στο επίπεδο 36 και 6 — 36 και 7. Έπειτα πέφτει στο 36 και 4 και σε διάστημα 48 ωρών ανεβαίνει απότομα στο 36 και 9. Κατά τις επόμενες μέρες κυμαίνεται γύρω στο 36 και 6 και, ξαφνικά, πέφτει στο 36 και 3. (Αυτό συμβαίνει συνήθετα κατά τη διάρκεια της νύχτας). Την επομένη αρχίζει η εμμηνο ροή.

Η γόνιμη περίοδος είναι τη στιγμή που το θερμόμετρο έδειξε 36 και 9. Είναι η στιγμή που το ωάριο αποσπάται από τις ωθήκες και κατέρχεται στη μήτρα.

Αν η γυναίκα συλλάβη κατά το διάστημα αυτό και εξακολουθήσει τις θερμομετρικές παρατηρήσεις της θα ιδεί ότι, στο τέλος της δεύτερης εβδομάδας, η θερμοκρασία δεν κατέρχεται αλλά παραμένει υψηλή όπως και πριν.

Αυτό αποτελεί μια σαφή ένδειξη ότι συνέλαβε. Η μέθοδος αυτή έχει μεγάλη διάδοση σήμερα στην Αμερική και τα αποτελέσματά της είναι αξιοσημείωτα. Ο Αμερικανός δόκτωρ Βάισμαν αναφέρει περιπτώσεις γυναικών που, ακολουθώντας τη θερμομετρική μέθοδο, κατόρθωσαν να συλλάβουν έπειτα από έγγαμη ζωή δέκα πέντε ή είκοσι ετών, που ίχε παραμείνει άγονη ως τότε.

Η περίοδος της γονιμότητας ποικίλλει κατά τις γυναίκες. Σε άλλες διαρκεί μόλις μερικές ώρες, ενώ σε άλλες παρατείνεται επί μια ή δυο μέρες. Για τις δεύτερες η σύλληψις είναι ευχερέστερη και καθιστά περιττή την προσφυγή στη θερμομετρική μέθοδο, που, αντίθετα, είναι απόλυτως απαραίτητη στις πρώτες.

Η γόνιμη περίοδος της γυναίκας

Η γόνιμη περίοδος της γυναίκας

Η γόνιμη περίοδος της γυναίκας

Η γόνιμη περίοδος της γυναίκας

Η γόνιμη περίοδος της γυναίκας

Η γόνιμη περίοδος της γυναίκας

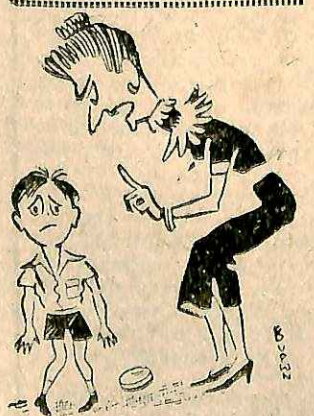
Οι Ξάνθρωποι ΣΤΟΥΣ ΑΜΟΝΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ

Πλάσματα της φωτιάς
και τετράποδα με προ-
βοςίδα

Ός τώρα, οι περιγραφές και τα παραδόξα των διαπλανητικών ταξιδιών στον "Αρη", στην "Αφροδίτη" ή στους άλλους πλανήτες του ηλιακού συστήματος απασχολούσαν μόνο τους εὐφάνταστους μυθιστοριογράφους. Τελευταίως όμως, ο Άγγλος δόκτωρ "Ολφ Στάπλεντον", καθηγητής, κορυφανσιέ και συγγραφέας πέντε ή έξι μυθιστορημάτων τύπου "Ιουλιού Βέρν" ή "Ουέλς", έκαμε μία σοβαρή επιστημονική ανακοίνωση γι' αυτό το θέμα στη Βρετανική Έταιρεία Διαπλανητικών Πυραύλων.

Άρχισε με την πιθανότητα που υπάρχει να πάρει ή ζωή έντελως διαφορετικές μορφές απ' αυτές που έχει στη Γη. Κάθε ζωντανό πλάσμα παραλαμβάνει απ' τη φύση την απαιτούμενη ποσότητα ενέργειας για τη συντήρησή του, με μεθόδους χημικές. Τα φυτά π. χ., χρησιμοποιώντας, το ήλιο και το φως, σχηματίζουν άμυλον και σάκχαρο, και τα ζώα τρώνε φυτά ή άλλα ζώα για να ζήσουν και ν' αναπτυχθούν.

Δέν μπορεί άραγε—πα-
ρατηρεί ο Στάπλεντον—
να υπάρχουν ζωντανά πλά-
σματα, που να μιν έξαρ-
χονται από χημικές δρ-
άσεις, αλλά από κάποια άλ-
λη μορφή ενέργειας, π. χ.
την ατομική;».

— Παληόπαιδο!! Πήγαι-
νέ το γρήγορα πίσω. Έγώ
σου είπα να πάρης βερνί-
κι για τα παπούτσια, άλ-
λά μόνον μάρκας CAMEL.

ΒΙΟΝΤΟΝ
ΒΙΟΥΛΥΜ

ΒΑΦΑΙ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ
ΦΟΡΕΜΑΤΟΝ

ΕΙΣ ΦΑΚΕΛΛΟΝΣ.
ΠΩΛΗΤΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ
Βύσσης 14 ΤΗΛ. 30128

λίες αυτές δέν άποβαρύνουν τον Στάπλεντον, ο οποίος έλπίζει ότι κ' "Αφροδίτη" μπορεί μία μέρα να ύπερβή τη Γη, ως κατοικία λογικών όντων».

Σ' άλλο σημείο της ανακοίνωσής του, ο Άγγλος καθηγητής προτείνει να δημιουργηθούν με νέες βιολογικές μεθόδους ανθρώπινες ράτσες κατάλληλες για ν' αποικίσουν τον "Αρη" ή την "Αφροδίτη".

Έφόσον ο "Αρης" είναι ψυχρός, οι κάτοικοι του θα πρέπει ν' αντέχουν σε θερμοκρασίες υπό το μηδέν. Οι Οιδετιανοί θάβαν ίσως οι καταλληλότεροι, γιατί έχουν συνηθιστεί στο κρύο και σε ξηρά κ' άραιή θερμοκρασία. "Αν λοιπόν αποικισθ' μ' αυτούς ο "Αρης, θα μπορέ ν' γίνει οικονομία τεχνητής θερμάνσεως, που θα χρησιμοποιείται μόνον στα μέρη όπου θα ύπάρχη βλάστησις.

Αντιθέτως, για την "Αφροδίτη" χρειάζονται άνθρωποι συνηθισμένοι σε υψηλές θερμοκρασίες, δηλαδή φυλές του "Ισημερινού, με μελαφρό δέρμα για ν' αντέχουν στις δυνατός ήλιακές ακτίνες.

Αλλά κι' οι ύπόλοιποι πλανήτες, οι θεωρούμενοι τελείως ακατάλληλοι για άποικισμό, θα μπορούσαν να κατοικηθούν από νέους τύπους ανθρώπινων πλάσμάτων. Στόν Δία π. χ., ο συνηθισμένος άνθρωπος θάταν αδύνατον να ζήσει, γιατί ή μεγάλη δύναμις της βαρύτητας θα καθιστούσε δυσκολότες και κουραστικές τις κινήσεις του. Χρειάζε-
ται λοιπόν ένας τύπος ανθρώπων μικρόσωμων, με πολύ άνεπτυγμένους μύς.

Αλλά, με την ελάττωσι των σωματικών διαστάσεων, θα μικραίνε και ο έγκέφαλος, συνεπώς θα ελάττωνε-
ταν ή αντίληψη. Για να ύπερβικηθή αυτή ή δυσκολία, και να μπορεί ο έγκέφαλος ν' αναπτυχθή άρκετά ο Στάπλεντον προτείνει μία ριζική έγχείρησι, που θα επι-
τρέπη στο σώμα να συ-
κρατή το βάρος του άνε-
πτυγμένου έγκεφάλου, παρ' όλη την ύπερβολική του βαρύτητα. Μ' αυτό τον τρόπο, οι άνθρωποι θα γίνονται ένα είδος τετραπόδων, με το κεφάλι γυμμένο προς τα πίσω. Έτσι ώστε να διαμοι-
ράζεται το βάρος του έξ-
ίσου στα τέσσερα άκρα τους.

Τα μάτια θα πρέπει να βρίσκονται σε διαφορετική θέση, πιο μπροστά, για να μπορούν να βλέπουν οι άνθρωποι αυτοί όταν θα περπατούν. Έφόσον δέ τα χέρια θα χρησιμεύουν κυρίως ως πόδια, ή μύτη θα πρέπει να μακρύνη, σαν προ-
βοςίδα, και να έφοδισθ' με δυο ή τρία λεπτά κ' εύ-
αίσθητα «δάχτυλα».

Αυτές είναι οι έπαναστα-
τικές προβλέψεις και ύπο-
δείξεις του καθηγητού Στά-
πλεντον για τα μελλοντικά διαπλανητικά ταξίδια.

Τώρα όλες αυτές οι ύπο-
θέσεις άναποκρύνονται στην πραγματικότητα: "Ι-
σως θα το δείξη το μέλλον.

Τό μυστήριο Μπόρμαν

Ήταν κατάσκοπος των Ρώσων

Απ' όλους τους Γερμανούς ήγέτες που βρίσκονταν μαζί με το Χίτλερ και την Εύα Μπράουν στο καταφύγιο της Καγκελαρίας του Βερολίνου πριν απ' την αυτοκτονία τους, ο Μάρτιν Μπόρμαν έινε εκείνος που περιβάλλεται από περισσότερο μυστήριο. "Εφυγε απ' το καταφύγιο λίγες ώρες πριν απ' την όλοκληρωτική κατάληψη του Βερολίνου. Λέγεται δέ ότι τον είδαν κατόπιν νεκρό σ' ένα έρημο δρόμο — κανείς όμως δέν μπόρεσε να βρη το πτώμα του...

Πρό όλίγων μηνών λοιπόν, ο Ρώσος αξιωματικός Βασίλι Βασιλιέφσκυ, λιποτάκτης στο σοβιετικό στρατό, έκαμε μία συνταρακτική αποκάλυψη: ότι ο Μπόρμαν ζή και βασιλεύει κ' ότι καλο-
περνάει στη Ρωσία, γιατί ύπήρξε μυστικός πράκτωρ του Κρεμλίνου!

Σύμφωνα με την άφήγησή του, ο συνταγματάρχης Κορσάκωφ, του Έρυθρού στρατού, άνακρίωνσε στους άλλους αξιωματικούς της μονάδας του, το Φεβρουάριο του 1947, ότι «ένας πρώην φίλος του Χίτλερ είχε βοηθήσει τα Σοβιέτ να τελειώσουν νικηφόρα τον πόλεμο».

Πρέπει να σημειωθή ότι ο Βασιλιέφσκυ — που ζή τώρα ίνκωνίτο στη δυτική Γερμανία — δέν έινε ο πρώτος που ύπαινιχθηκε ότι ο Μπόρμαν ήταν στην ύπηρεσία του Κρεμλίνου.

Διάφορα στοιχεία άποδεικνύουν άναμφισβήτητα ότι κάποιος κατάσκοπος άγνωστου εθνικότητας βρισκόταν σ' έ-
παφή με τους μεγαλύτερους Γερμανούς ήγέτες και μάθαινε έτσι τα σχέδια των στρατιωτικών επιχειρήσεων που έτοιμά-
ζαν οι Ναζήδες. Το «Σχέδιον Μπαρ-
μπαρόσα» π.χ. της γερμανικής εισδο-
λής στη Ρωσία τον Ιούλιο του 1941, ήταν γνωστό στο Κρεμλίνο 7 μέρες πριν τα πρώτα τάνκς περάσουν τα σύνορα.

Όταν, στα τέλη Ιουλίου 1944, δυο γερμανικά σώματα στρατού της βορείας πτέρυγας του Ανατολικού Μετώπου περικυκλώθηκαν σχεδόν απ' τις δυνάμεις του Ροκοφσέσκυ, ο στρατηγός Γκουντέρ-
ριαν, άρχηγός του Γερμανικού Γενικού Έπιτελείου, συμβούλευε το Χίτλερ να διατάξη να φύγουν τα σώματα αυτά δια θαλάσσης, από δυο λιμάνια της Βαλτικής, και να ένωθούν με τις έφεδρι-
κές δυνάμεις της Πομερανίας. Ο Χίτλερ συμφώνησε στην άρχη. "Επειτα όμως τον μετέπεισε ο Μπόρμαν, και το άπο-
τέλεσμα ήταν να έξοντωθούν τα πολιορ-
κημένα σώματα. "Επειτα απ' αυτή την καταστροφή, ή κατάρρευσις του γερμα-
νικού μετώπου στη Ρωσία ήταν πιά ζήτημα έβδομώδων.

Στα τέλη Μαρτίου 1945, ο Γκουντέρ-
ριαν άντικαταστάθηκε από ένα στενό φί-
λο του Μπόρμαν, το στρατηγό Κρέμπε.
Μετά την αυτοκτονία του Χίτλερ, κ' ενώ γίνονταν συνεννοήσεις για άνακωχή με τους Ρώσους, ο Μπόρμαν έκαμε έ-
να έκπληκτικό διάδημα: "Έστειλε δια-
ταγές στο ύστατο προύργιο των Γερ-
μανών, στη Βαυαρία, να συλληφθούν διάφοροι άρχιναζήδες — και μεταξύ των άλλων ο Γκαίρινγκ — ως προδότες.

Όσον άφορά, τέλος, την εξαφάνισή του Μπόρμαν, έινε γνωστό μόνον ότι βγήκε απ' το καταφύγιο της Καγκελα-
ρίας, με το σκοπό να περάση μέσα απ' τις γραμμές των Ρώσων που πολιορ-
κούσαν το Βερολίνο. Ο πρώην άρχηγός της Χιτλερικής Νεολαίας "Άξμαν Ισχυ-
ρίσθηκε άργότερα ότι τον βρήκε νεκρόν σ' ένα σταυροδρόμι.

Κι' όμως, άρκετοι Γερμανοί στρα-
τιώτες βεβαιώνουν ότι τον είδαν να φύ-
γη όλοταχώς μ' ένα αυτοκίνητο, που το οδηγούσε «ένας στρατιωτικός άνεξαρ-
κτως εθνικότητας».

Έινε άλήθεια λοιπόν ότι ο Μπόρμαν έργαζόταν για λογαριασμό των Ρώ-
σων, προδίδοντας το Χίτλερ; Κι' αν ζή ακόμη, πρόκειται να ξαναεμφανισθ' πο-
τέ στην πολιτική σκηνή;

ΤΑ τρία χρόνια, που οι συμμορίες του κομμουνισμού προσπαθούν με κάθε τρόπο να θανατώσουν την πατρίδα τους δέν συνέβη ποτέ, ο όγκος της ύλης να νικήση το πνεύμα της θυσίας για την πατρίδα...

Απειρα έινε τα σχετικά παραδείγματα. Μά πιο χα-
ρακτηριστικό άνάμεσα σ' αυτά, στέκεται ή μεγάλη νίκη των Γρεβενών. Κι' εκεί, όπως και στις Θερμοπύλες που τα έλληνικά στήθη ύψωσαν άδιαπέραστο φραγμό στη βαρβαρότητα που κατέβαινε απ' την Άνα-
τολή, τριακόσιοι φαντάροι κέρδισαν για λογαριασμό της πολιτισμένης ανθρωπότη-
τας, μία γιγάντια νίκη...

Εποχή μαύρη τότε. Η Έλλάς, ένδοξος άναπτήρος του πολέμου συγ-
κέντρωνε τις δυ-
νάμεις της σιγά-
σιγά για ν' αντι-
σταθ' στην προ-
δοσία του κομ-
μουνισμού. Η δυ-
τική Μακεδονία, κινδύνευε. Τα Γρε-
βενά, ήσαν από τους κύριους στό-
χους του συμμορι-
σμού, που συγ-
κεντρώνονταν τριγύρω, κ' έτοιμα-
ζοταν να όρμηση άπαίσιοις σκληρός, άνήλεος. Υπήρχε εκεί υλικό για λεηλασία και διαρπα-
γή, έθνικόφρονες για σφαγή, κο-
ρίτσια και νέοι για αίχμαλωσία. Δέν ύπολόγισαν, όμως, τους τριακόσιους φαντάρους, που κλει-
ναν στα στήθη τους την ψυχή και το πνεύμα της Έλλάδος. Κι' έτσι, κάποια μέρα, ώρμησαν, μ' άλλαλαγμούς και βλαστήμιες, ό-
πως συνήθιζαν ν' άπαντούν, στην περήφανη Ιαχή «άέρα!... άέρα!...» των φαντάρων...

Κουρέλια αίμοσταγή τινάχτηκαν οι πρώτοι μέσα στα ναρ-
κοπέδια που κύλωναν την πόλη!... Κουφάρια χιλιοστρυμμένα απ' τις σφαίρες κρεμάστηκαν οι δεύτεροι στα συρματο-
πλέγματα!... "Ηρθαν τέλος στα χέρια με τους φαντάρους. Και τότε έλαμψε το μεγαλείο της φυλής. Οι «τριακόσιοι» που δέν προλόγθαιναν να πυροβολούν τα συμμορικά μπουλούκια, γυρίσουν τώρα τους ώπιοκοπάνους, τραβούν τις ξιφολόγχες π' άσπράζουν στο πρώτο φως και στρώνουν τους δρόμους με κορμιά προδωτών. Χιλιάδες ώστόσο οι συμμορίτες, προχωρούν. Ποταμοί αίματος κυλούν στους δρόμους της πόλεως...

Ξαφνικά χυπτά ή καμπάνες της Μητροπόλεως κ' ακολου-
θούν οι καμπάνες και των άλλων έκκλησιών. Θαρρεί κανείς πως κατάθηκαν στη γη όλες οι δυνάμεις τ' ούρανού να βοηθήσουν κατά των έπιδρομέων.

Στο δρόμο βγαίνει πρώτος ο Μητροπολίτης. "Εχει στο ένα χέρι το Σταυρό και στ' άλλο το όπλο!... Κι' άνοίγον τότε πόρτες σπιτιών και ξεχύνονται στους δρόμους όπλισμένοι άν-
τρες γεμάτοι άπόφασι, όρμητικοί, περήφανοι, άποφασισμένοι να θυσιαστούν για την πίστι και την Έλλάδα.

— Θάρρος, χριστιανοί! φωνάζει ο Μητροπολίτης. Η Με-
γαλόχαρη που προστατεύει την Έλλάδα, θα κάμη πάλι σήμερα το θαύμα της!

— Γύρισε στην Έκκλησία, σεβασμιώτατε! Πέφτουν όλμοι και σφυρίζουν χιλιάδες σφαίρες εδώ! Μην έκθέτης τη ζωή σου σε κίνδυνο! τον παρακαλάνε άντρες και γυναίκες.

— Πρώτος δέ πέσω εγώ, κ' ύστερα όλοι οι άλλοι! φω-
νάζει ο Μητροπολίτης. Οι άν-
τίχριστοι, δέν θα λερώσουν τα άγια σκεύη!... Δέν θα μολύ-
νουν τις έκκλησίες μας...

"Εκλαίγει συγχρόνως από συγκίνηση. Κι' έκλαιγον γύ-
ρω του, άποφασισμένοι να πολεμήσουν και με τα δόντια ακόμα μικροί και μεγάλοι!... "Εκείνη την ώρα, έγινε πραγματικά το θαύμα.

Δυο τραυματίες μπαίνουν στο νοσοκομείο της πόλεως και ζητούν απ' τους γιατρούς ν' επιδέσουν τις πληγές των. Τρέχουν αίματα απ' τα κεφα-
λια τους, κόκκινες γραμμές τ'εφάναιναν τα ύπερήφανα μέτωπά τους.

— Γρήγορα, γιατρέ! φω-
νάζουν. Δέν έινε τίποτε σο-
βαρό, μα τα αίματα μπαί-
νουν στα μάτια μας και μ' ά-
ντιποδίζουν...

— Δέν είχατε επιδέσμους άτομικούς; ρωτά ο για-
τρός περίεργος.

— Ήσαν στο σακκίδιο μας μαζί με τις χειροβομβί-
δες. Κι' έγιναν σάβανο στους συμμορίτες...

Καθώς ο γιατρός τους βάζει στις πληγές ιδίοιο και σκόνη σουλφamidες εκείνοι έξίσταρον τα της συγκρού-
σεως κ' άκούν οι άλλοι άρρωστοι:

— «Ένα μπουλούκι συμμορίτες έρχότανε κατ' ά-
πάνω μας... "Εμείς παραφυλάγαμε. Κι' όταν ζύγω-
σαν πολύ, τραβήξαμε την ασφάλεια μιας χειροβομβί-
δας, τη βάλαμε γρήγορα — γρήγορα ύ-
στερα στο σακκίδιο όπου ύπήρχαν καμ-
μία δεκαριά ακόμη και ρίξαμε άνάμεσά τους όλόκληρο το σακκίδιο. Έγινε τότε μία έκρηξις τρομερή. Έπεσαν οι μισοί κάτω. Κι' ως πού να καταλάβουν τι γι-
νότανε τους έπεσε από ψηλά κ' άλλο σακκίδιο σά βόμβα! Θέρισθηκαν όλοι!...

Οι άρρωστοι κ' οι τραυματίες που τους άκούγαν έννοιωθαν φερούσιματα στην ψυχή τους. Στιγμές μεγαλειώδεις, που λίγες φορές μπορεί να νοιώση στη ζωή του ο άνθρωπος. Και καθώς οι δυο ήρωικοί φαντάροι έφευγαν τρεχάτοι, για να ξαναπαρουν μέρος στη φοβε-
ρή εκείνη σύγκρουση σώμα με σώμα, όσοι μπορούσαν να περ-
πατήσουν, ξεχύθηκαν πίσω τους! Νοσοκόμοι, μάγειροι, γιατροί, άρρωστοι και τραυματίες, με πι-
τάνες, ξυπόλητοι ή με παντού-
φλες, άρπασαν όπλα και χειρο-
βομβίδες απ' την άποθήκη κ' ώρμησαν...

"Ηταν μία ύπέροχη στιγμή, μία απ' τις στιγμές εκείνες που ή ψυχή λυτρώνεται από καθετί το γήινο, που ή καρδιά μεθάει από ήρωισμό που έπικρατεί το πνεύμα της θυσίας.

Όλοι αυτοί οι άνθρωποι ήσαν τώρα ένα ύπέροχο σύνολο, μία όμάς ήρώων και τιμωρών και έκδικητών.

Τίποτα δέν μπορούσε να τους συγκρατήσει. Συγκρατούνται τα στοιχεία της φύσεως όταν μαίνομαι στην ύπέρτατη έντασι και μέσα τους, στην πλέον έπική τους όργη!...

— Έμπρός!... Έμπρός!... άντηχούσε ή βροντερή Ιαχή τους.

Πιο τρομερή, πιο θυελλώδη έξοδο, δέν έχουν ξαναδ' μάτια άνθρωποι. Προχωρούν όλοι, άνοίγουν δρόμο στα μπουλούκια των συμμοριτών, τους κυνηγούν έξω απ' την πόλη... Μοιράζα έρχεται ή σύγχυσις κ' ο πανικός. Νοιώθουν έντρομοι οι συμ-
μορίτες πως κυκλώνονται, κ' ύποχκοιν.

"Ενας γενναίος αξιωματικός που διοικούσε τη φρουρά έκ-
μεταλλεύεται το γεγονός κ' όρμα μαύρους απ' τους καπνούς κουρελιασμένους, τρομερός στην όψη, όρμα άσυγκράτητος με τα ύπεροχα παλληκάρια του και κυνηγάει τους έχθρους του "Εθνους...

Μία ώρα μετά τη νίκη, έφτασαν ένισχύσεις. Μά ο διοικη-
της της φρουράς, βρισκότανε τη στιγμή εκείνη στη Μητρόπο-
λη μ' όσους του είχαν άπομείνει απ' τους τριακόσιους ήρώας του. "Ακούγαν γονατιστοί το Μητροπολίτη που έβλεπε: Τη "Υπερμά-
χω Στρατηγώ τα Νικητήρια... Γ. ΛΥΔΙΑΣ

Σπαρτιατικά ανέκδοτα

Και στους χορούς και στα τραγούδια τους οι άρχαιοι Σπαρ-
τιάτες δίδασκαν στους νέους και στα παιδιόπουλα την φιλοπα-
τρία και την ανδρεία.

"Ετσι, όταν χορεύαν γέ-
ροντες, νέοι και παιδιά τρα-
γουδούσαν με τη σειρά τους:

ΟΙ ΓΕΡΟΙ: Κάποτε ήμα-
στε κι' εμείς γενναία παλλη-
κάρια!

ΟΙ ΝΕΟΙ: Μά τώρα είμα-
στε έμεις της Σπάρτης τα κον-
τάρια!

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ: Θε να σ' ός ξεπεράσουμε κι' άς είμαστε λιοντάρια!

Μία Σπαρτιάτισσα έμαθε κάποτε πως ο γυιός της λι-
ποτάκτησε πρό της μάχης.

Όταν λοιπόν γύρισε στη Σπάρτη τον σκότωσε με τα ίδια της τα χέρια!

— Σκότωσε το παιδί σου! της έπτε κάποιος.

— Κάνεις λάθος, του άπάν-
τησε ή άλύγιστη Σπαρτιάτισ-
σα. Ο γυιός αυτός δέν μπορού-
σε να έινε δικό μου παιδί!...

Η Έποποιία ΤΩΝ ΓΡΕΒΕΝΩΝ

Οι ήρωες των νεωτέρων Θερμοπυλών

Μετά την έκδίωξι των έπιδρομέων από την πόλη οι ήρωικοί φαντάροι μας έκκαθαρίζουν και την γύρω περιοχή από τους συμμορίτες.

ΟΙ ΗΛΙΟΑΤΟΜΙΚΕΣ BOMBES

Θα σημάνουν το τέλος του πλανήτη

Η αμερικανική κυβέρνηση εξοδώνει 16 δολάρια το 1^ο ή 5 εκατομμύρια και 184 χιλιάδες δολάρια την ημέρα για τη μελέτη της ατομικής ενέργειας και την παρασκευή του ατομικού πολέμου. Για το σκοπό αυτό είχαν δαπανηθεί μέχρι το τέλος του Ιουνίου 1949 3 δισεκατομμύρια και 400 εκατομμύρια δολάρια. Τελευταία, αναγγέλλεται ότι θα δαπανηθούν από τα έκτακτα κονδύλια του προϋπολογισμού 24 εκατομμύρια δολάρια για την κατασκευή ατομικών πυρηνών, που προορίζονται για τις νέες βόμβες του τύπου "Ενιδετόκ".

Το όνομα αυτό δόθηκε, ως γνωστόν, στα υπερμυστικά πειράματα που έγιναν το Μάρτιο του 1949 στο Αρχιτεχνολογικό των νήσων Μάρσαλ και που κανείς δεν ξέρει σε τι ακριβώς απέβλεπε.

Σύμφωνα με τις ανακοινώσεις του καθηγητού Κάμπελ, οι "Ηνωμένες Πολιτείες παράγουν σήμερα μία ατομική βόμβα, αξίας ενός εκατομμυρίου δολαρίων, τη βδομάδα. Ένας άλλος επιστήμονας, ο Ρόμπερτ Όπενχαϊμ, έβεδαιωσε, εξ άλλου, ότι οι "Ηνωμένες Πολιτείες, εντείνοντας τις προσπάθειές τους, θα μπορούσαν να παραγάγουν 1000 βόμβες σε δύο χρόνια.

Πρόκειται, βέβαια, για βόμβες παλαιού τύπου, όμοιες με κείνες που χρησιμοποιήθηκαν στη Χιροσίμα και στο Ναγκασάκι. Αλλά, σύμφωνα με ώριμες ακριτομυθίες, σ' έναν προσεχέ πόλεμο, αυτές οι βόμβες δεν προκειται να χρησιμοποιηθούν σε τίποτα άλλο παρά μόνον ως... καψήλια των νέων βομβών που κατασκευάζονται ή πρόκειται να κατασκευασθούν στις "Ηνωμένες Πολιτείες. Ψιθυρίζεται, λοιπόν, ότι οι νέες βόμβες αποτελούν εφαρμογή του περίφημου κύκλου του Μπότε και ότι δοκιμάσθηκαν στο "Ενιδετόκ".

Αλλά τί είναι ο κύκλος του Μπότε;

Είπε, μάς λένε οι επιστήμονες, μία ατομική αντίδραση, που μάς επιτρέπει να δημιουργήσουμε το φως του ήλιου! Μ αυτό, μπορούμε να κατασκευάσουμε κατόπιν ένα δ-πλο της κολλάσεως, την ήλιο - ατομική βόμβα.

Για να κατανοήθω ποιά είναι η αρχή της, πρέπει να υπενθυμίσω με λίγα λόγια την "αρχιτεκτονική" του ατόμου. Αυτό το απείρως μικρό τμήμα της ύλης είναι ένα είδος πλανητικού συστήματος, που μοιάζει με κείνα που βλέπουμε στον ουρανό με τα τηλεσκόπια μας. Αποτελείται από έναν πυρήνα εξαιρετικά πυκνό, όπου βρίσκεται συγκεντρωμένη όλη η μάζα του ατόμου. Γύρω σ' αυτόν και σε τεράστιες αποστάσεις (ανάλογα βέβαια με τις διαστάσεις αυτών των στοιχείων) κινείται ένα σύννεφο από σωματίδια ηλεκτρισμού, που καλούνται ηλεκτρόνια. Αλλά και ο πυρήν δεν είναι μία ομογενής μάζα. Αποτελείται κι' αυτός από πρωτόνια, που είναι φορτισμένα με θετικό ηλεκτρισμό και από ουδετερόνια, που είναι ηλεκτρικώς ουδέτερα. Οι διαστάσεις του πυρήνα μέτρησε στο άτομο είναι ανάλογες με κείνες ενός κουκου-

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Γιατρος Γυναικολόγος - Μαιευτήρ.
Δεχεται 9 - 12 και 4 - 6 ως και επί συνεντεύξει. Χαρίλαου Τοκουπη 113.
Τηλ. 63-885.

ταίου από πορτοκάλι μέσα σε μία μεγάλη πλατεία π. χ. την πλατεία του Συντάγματος ή ενός κόκκου αμμου πάνω στη ρόδα ενός κάρρου. Όσο για το άτομο, ή διάμετρός του είναι δέκα δισεκατομμύρια φορές μικρότερη από ένα χιλιοστό του μέτρου. Αυτός είναι ο υπερλίλι-πούτερος και εξιαλτικός κόσμος με τον όποιον καταπνέονται οι ατομικοί επιστήμονες.

Ός σήμερα, είχε κατορθωθεί μόνον ή απέλευθέρωση της ενέργειας που περιέχεται μέσα στα βαρέα άτομα του ουρανίου 235 και του πλουτονίου. Αυτή ή απέλευθέρωση γίνεται με μία διάσπασι ή διαχωρισμό του ατομικού πυρήνα.

Ο κύκλος του Μπότε, όμως, που έχει το όνομα του διασημού Γερμανού επιστήμονος, που τον ανακάλυψε, απέλευθερώνει την ατομική ενέργεια, όχι διασπώντας τον πυρήνα του ατόμου, αλλά συνενώνοντας τους πυρήνες δυο ατόμων υδρογόνου με δυο ουδετερόνια. Απομεινεί, δηλαδή, εκείνο που γίνεται στο σύμπαν και συγκεκριμένα στον ήλιο.

Οι ατομικοί πυρήνες έχουν, όπως είπαμε, θετική φόρτιση και συνεπώς απωθούνται αμοιβαία. Για να έρθουν σ' επαφή, πρέπει να εκσπενδονισθούν ο ένας πάνω στον άλλον με πολύ μεγάλη ταχύτητα.

Στο σύμπαν, αυτή ή μεγάλη ταχύτης που εκσπενδονίζει τα δυο άτομα υδρογόνου το ένα πάνω στο άλλο επιτυγχάνεται χάρις στις υψηλές θερμοκρασίες που επικρατούν στο εσωτερικό των αστρών. (20 εκατομμύρια βαθμών στο εσωτερικό του ήλιου). Συμβαίνει τότε το εξής: Η ενέργεια που απέλευθερώνεται κατά τη συνένωσι των ατόμων του υδρογόνου με τα ουδετερόνια δημιουργεί υψηλές θερμοκρασίες, που, από τ' άλλο μέρος, δίνουν στα άτομα του υδρογόνου την απαιτούμενη ταχύτητα, για να εξουδετερώσουν την αμοιβαία απώθησι των και να πέσουν το ένα πάνω στο άλλο. Δημιουργείται, δηλαδή, ένας κύκλος και οι απέλευθερώσεις ενέργειας συνεχίζονται αδιάκοπα.

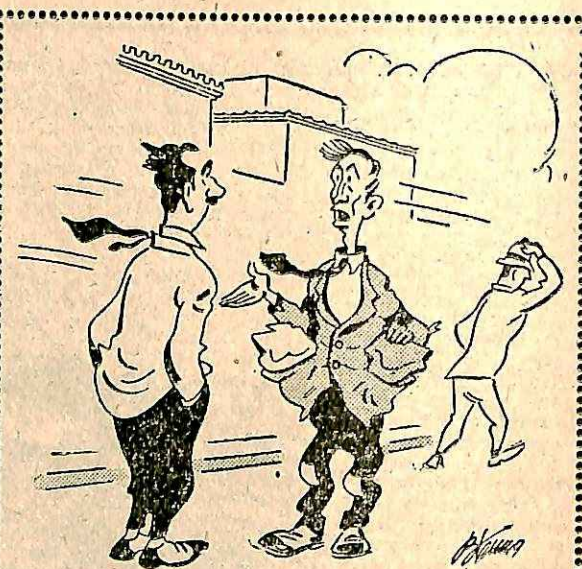
Για να παραχθεί αυτός ο κύκλος πάνω στη γη μάς χρειάζονται θερμοκρασίες πολλών εκατομμυρίων βαθμών, που μόνον οι ατομικές βόμβες με πλουτόνιο ή υδρογόνο μπορούν να μάς δώσουν. Να γιατί οι βόμβες του Ναγκασάκι ή του Μπικίνι θα χρησιμοποιήσουν στο μέλλον σαν απλά σπρίτσα ή σαν καψήλια για τη λειτουργία των βομβών τύπου "Ενιδετόκ".

Πρέπει να σημειωθεί ότι ή άνωτάτη διοίκηση των αμερικανικών στρατευμάτων στη Γερμανία εξουσιοδότησε τον Μπότε να συνεχίση τα πειράματά του στα ατομικά εργαστήρια του πανεπιστημίου της Χαϊδελβέργης.

Η δύναμις καταστροφής που θα έχουν οι νέες βόμβες θα είναι τρομακτική. Μεγάλες χώρες, όπως ή Γαλλία π. χ., θα είναι δυνατόν να καταστραφούν ολοκληρωτικά σε διάστημα μερικών ωρών. Τί θα συμβή, όμως, κατόπιν; Κανείς δεν μπορεί να το προβλέψη. Γιατί ο κύκλος του Μπότε θα μεταφέρει το πυρ που επικρατεί στο εσωτερικό του ήλιου πάνω στη γη. Και τίποτε δεν αποκλείει την ύποθεσι ότι ο πλανήτης μας μπορεί να εκραγίη, για να σκορπισθ ή με τη μορφή μιας λεπτοτάτης σκόνης μέσα στο διάστημα...

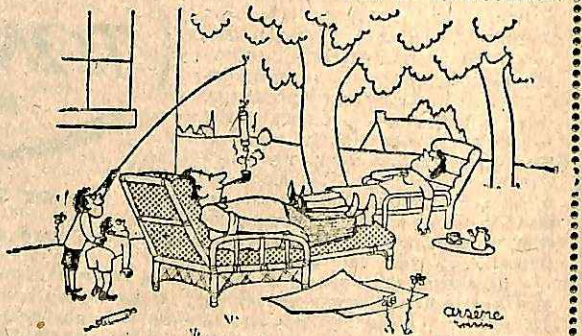
Τόκλεβε ο ίδιος

Στο Νητροίτ συνελήφθη ο έπιθεωρητής "Εντουαρντ Μπόκαρτ, αρχηγός της υπηρεσίας διάζωσης των κλεπών αυτοκινήτων. Όπως αποδείχθηκε ήταν συγχρόνως... αρχηγός της σπείρας που έκλεβε τα αυτοκίνητα.

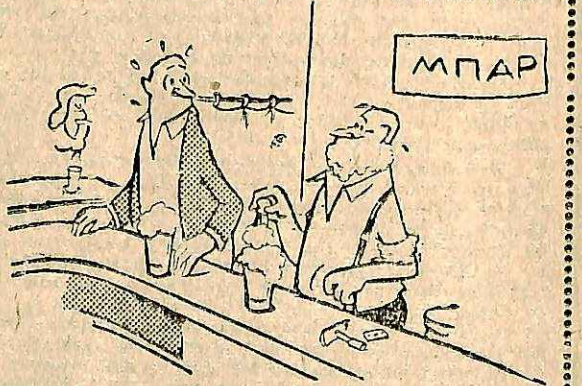
— Έμεις οι δημόσιοι υπάλληλοι, αγαπητέ, είναι αδύνατον να κυκλοφορήσουμε μ' αυτά τα μελέμια, χωρίς κοτρώνια στις τσέπες!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

ΤΟ ΒΑΡΕΛΟΤΟ

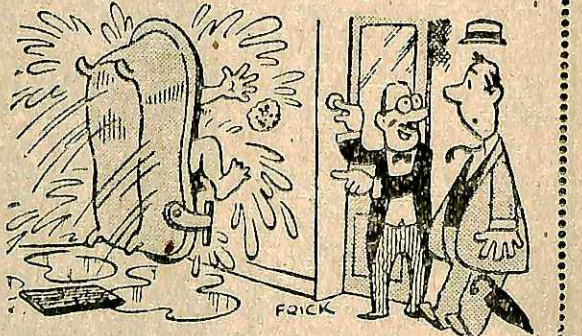
— Πώς το πάθανε τα παιδιά και ήσυχασαν!...

ΑΦΡΟΣ ΤΗΣ ΜΠΥΡΑΣ

— Ανακάλυψα πως ο αφρός είναι ό,τι χρειάζεται για εύρισμα!...

(Από την «France Hebdo»)

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

— Πατάτε απλούστατα αυτό το κουμπί και το μπάνιο δεν πιάνει ούτε μισό τετραγωνικό μέτρο!...

Το γάλα άντενδείκνυται ΣΤΟΥΣ ΕΝΗΛΙΚΟΥΣ;

Ο ρόλος του στην παιδική ηλικία

Ο ρόλος του γάλακτος έχει παρεξηγηθεί. Άλλοι υπερτιμούν την αξία του και άλλοι την υποτιμούν. Το αποτέλεσμα είναι ότι επικρατούν γι' αυτό ένα σωρό σφαλερές αντιλήψεις.

Ο διάσημος Ιταλός καθηγητής της βιολογίας Ταλλαρίκο καθορίζει ως εξής τις περιπτώσεις κατά τις οποίες το γάλα είναι ιδεώδης τροφή για τον άνθρωπο.

1) Κατά την βρεφική, παιδική και εφηβική ηλικία μέχρι του 20ου και του 21ου έτους.

2) Κατά τη γεροντική ηλικία.

3) Κατά τη διάρκεια ώρισμένων ασθενειών και των ανάρρωσι (όχι όλων, όμως, όπως συνήθως νομίζουμε).

4) Ός μέσον εξευγιάσεως του οργανισμού κατά διαστήματα (όχι πολύ συχνά).

Παρατηρεί, αντίθετα, ότι στους ενήλικους το γάλα είναι περιττή και κάποτε επιβλαβής τροφή.

Το γάλα είναι για την παιδική ηλικία μία εξαιρετική τροφή, λόγω του ότι περιέχει όλα σχεδόν τα στοιχεία που χρειάζονται στον οργανισμό τους. Τα στοιχεία αυτά είναι: α) λευκοματώδεις ουσίες σέ κολλοειδή κατάσταση, όμοιες με κείνες που βρίσκονται μέσα στον οργανισμό μας, β) λίπη με μορφή γαλακτώματος, γ) λακτόζη, δ) μεταλλικά άλατα: κάλιο, ασβέστιο, μαγνήσιον, φωσφόρος και χλώριον (δεν περιέχει μόνον άλατα σιδήρου, αλλά ή φύσις, προβλέποντας αυτή την έλλειψι, έχει προικίσει τον οργανισμό του βρέφους με σημαντική ποσότητα απ' αυτό το μέταλλο), ε) βιταμίνες και όρμονες.

Το γάλα, εξ άλλου, αποτελεί ένα πολύτιμο φάρμακο χωρίς στον όρρο που περιέχει (τυρόγαλα). Η χρήση αυτού του όρρου ενδείκνυται σ' όλες τις περιπτώσεις που θέλουμε να διεγείρωμε τη λειτουργία του ήπατος, των νεφρών και των εντέρων. Είναι επίσης εξαιρετικό φάρμακο εναντίον της αρτηριοσκλήρωσεως, ώρισμένων νευρικών διαταραχών που συνοδεύονται από φαινόμενα άπνις κτλ.

Αλλά, στον υγιά ενήλικο, παρατηρεί ο καθηγητής Ταλλαρίκο, το γάλα άντενδείκνυται ως τροφή. Ε'ν γαλακτοτροφία στον ενήλικο, σημειώνει, είναι αντιφυσική, ανάφελη και κάποτε επιβλαβής. Γιατί αντίθετα με ότι συμβαίνει στο παιδί, ο οργανισμός του ενήλικος δεν είναι εφωδιασμένος με λακτάση, που χρειάζεται για την πέσι και την αφομοίωσι του γάλακτος.

Εκτός απ' αυτό όμως, ή μεταλλική σύνθεσις του γάλακτος, που προσαρμόζεται τελείως στον οργανισμό του παιδιού, γίνεται καταστρεπτική για τον ενήλικο, γιατί καταβιάζει το επίπεδο της αλκαλικότητας που είναι απαραίτητη για τη σωματική ευεξία και την υγεία του.

Το γάλα, στερείται, εξ άλλου, τοξικών υπολειμμάτων, που, όταν βρίσκονται σε μεγά-

λη αναλογία, ασκούν ευεργετική επίδρασι στο νευρικό σύστημα και χρησιμεύουν ως διεγερτικά των γκαφαλικών λειτουργιών. Ο ενήλικος που χρησιμοποιεί το γάλα, ως βάσι της διατροφής του, σημειώνει ο καθηγητής Ταλλαρίκο, ενδυναμώνει ίσως το σώμα του, αλλά πέφτει αναπόφευκτα σε μία κατάσταση πνευματικής καταπτώσεως και, στο ήθικο επίπεδο, ξαναγίνεται παιδί.

Το γάλα δεν περιέχει επίσης την περίφημη βιταμίνη Ε, που, ως γνωστόν, είναι στοιχείο γονιμότητας και που βρίσκεται σε μεγάλη αφθονία μέσα στον πυρήνα του σιταριού. Αυτή ή έλλειψις είναι φυσιολογική, έχει δηλαδή, το λόγο της, που κανει το γάλα να είναι μία ιδεώδης τροφή για τα παιδιά, αλλά ν' άντενδείκνυται στους ενήλικους. Γιατί στο παιδί οι σεξουαλικοί αδένες είναι ακόμη κοιμισμένοι και αδρανείς. Στον ενήλικο, όμως, βρίσκονται σ' όλη τους τη δράσι και, εκτός από την καθαρά αναπαραγωγική λειτουργία τους, χρησιμεύουν επίσης για τη διεγερσι των διανοητικών λειτουργιών.

Στο παθητικό του γάλακτος ως τροφής του ενήλικου, πρέπει ν' αναφερθή και ή δυσαναλογία μεταξύ των τριών βασικών συστατικών οργανικών ουσιών που περιέχει, δηλαδή, των λιπών, των υδατανθράκων και των πρωτεϊνών. Γιατί ο οργανισμός του ενήλικου έχει ανάγκη από πολύ σάκχαρον και λίγα λίπη, ενώ το γάλα του προσφέρει, αντίθετα, πολλά λίπη και λίγο σάκχαρον. Το γάλα είναι, εξ άλλου, θλαβερό στα δόντια — που δεν έχει το βρέφος — γιατί το γαλακτικό οξύ καταστρέφει την αδαματίνη ούσια και προκαλεί περηδονία.

Μία άλλη αποδείξις της ακαταλληλότητας του γάλακτος για τον ενήλικο είναι το εξής γεγονός: Το γάλα απορροφάται ολοκληρω σχεδόν από τον οργανισμό του παιδιού. Ένα ελάχιστο μέρος του μόνον βγαίνει με τη μορφή περιττωμάτων. Στον ενήλικο, αντίθετα, το γάλα αυξάνει την ποσότητα των περιττωμάτων. Ο λόγος είναι ότι ο οργανισμός του άνρειται νά αφομοίωση ένα σημαντικό μέρος από τις πρωτεΐνες και το ασβέστιο που περιέχονται στο γάλα. Η μόνη ένδειξις του γάλακτος στον ενήλικο είναι, εκτός των περιπτώσεων ασθενείας, και υπερκοπώσεως και ή νευρική υπερδιέγερσις. Ο οργανισμός έχει ανάγκη τότε από άναψαυσι και το γάλα είναι το καλύτερο μέσον γι' αυτό το σκοπό.

Η ατομική βόμβα τους μαύρισε

Η θερμότης της ατομικής βόμβας έκαμε πολλούς Γαλιανέους μελαφούς, σαν ήλιοιμηνούς. Όσοι όμως βρισκονται κοντύτερα στο σημείο της εκρήξεως, εδαν απεναντίας το δέρμα τους να γίνεται πολύ ανοιχτόχρωμο. Αυτές οι μεταβολές φέρονται σε χημικές αλλοιώσεις της «μελανίνης», μιας ούσις του δέρματος.

Μία γνωστή ήδη τέτοια αλλοίωσις προκαλεί το «μελανισμό», δηλαδή ένα ασύσκιό μαύρισμα του δέρματος του ανθρώπου — ή του τριχώματος ενός ζώου, είτε των πτερών ενός πουλιού. Το φυσιολογικό αυτό φαινόμενον είναι παρατηρήσι από χιλιάδες χρόνια, αναφέρεται δε ακόμη και στην Αγία Γραφή.

Η σωφερίνα

Ήταν αληθινό θαύμα το ότι ή συγκρούσι των δυο αυτοκινήτων δεν είχε τραγικές συνέπειες.

Οι μόνες ζημιές ήσαν το σπάσιμο ενός «πάρ - μπριτζ» και έλαφρες βλάβες στο ψυγείο του ενός. Τίποτε περισσότερο.

Ο κ. Μπανέλ κατέβηκε απ' το αυτοκίνητό του, πλησίασε το άλλο και είπε στον οδηγό που ήταν και ο μοναδικός επιβάτης του, βγάζοντας συγχρόνως το πορτοφόλι του:

— Επιτρέψτε μου να σας πληρώσω αμέσως τις ζημιές που σας προξένησα.

— Μη φανταστήτε πως θα τελειώση έτσι εύκολα αυτή ή ύπόθεσι! του απάντησε ο άλλος θυμωμένα.

— Τί περισσότερο θέλετε; τον ρώτησε ο Μπανέλ.

— Θέλω ν' απαλλαγούν πιά οι δημόσιοι δρόμοι από τέτοιους ασυνειδήτους οδηγούς! συνέχισε ο άλλος.

— Σας ζητώ συγγνώμη, κύριε, παρατήρησε ο Μπανέλ, προσπαθώντας να μη θυμώσει. Οδηγώ αυτοκίνητο εδώ και δεκαπέντε χρόνια και δεν μου συνέβη ποτέ το παραμικρό ατύχημα.

— Μπορεί να είστε άριστος σωφεί, είπε ο άλλος ειρωνικά. Δεν μπορώ όμως να πώ το ίδιο και για τη συνοδό σας.

— Για τη συνοδό μου;... Τί έννοείτε; έκανε ο Μπανέλ προσποιούμενος τον κατάπληκτο.

— Ένωώ ότι ή στιγμή της συγκρούσεως οδηγούσε εκείνη...

— Τί θέλετε να πής; ρώτη-

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

το αυτοκίνητο και στοιχηματί-
ζω πως είναι άσφαρη.

— Έχετε απόλυτο δίκιο, ά-
νανκάστηκε να παραδεχθ ή
Μπανέλ. Πραγματικά είναι ή
πρώτη φορά που κάθισε στο
Βολαν. Της έδινε σήμερα το
πρώτο μάθημα σωφαρίσματος.

— Θα έπρεπε να διαλέξετε
για τα μαθηματά σας κανένα
μέρος πιο κατάλληλο απ' τον
δημόσιο αυτό δρόμο.

— Είμαι κι' εγώ της γνώμης
σας, κύριε. Θα ξέρετε όμως, ύ-
ποβήτω, πως δεν είναι εύκολο
πράγμα να κάνη, κανείς μία
γυναίκα να λογικευθ...

— Τότε πρέπει να ύποστήτε
τις συνέπειες. Θα ύποβάλω μή-
νυσι.

— Ενώ γινόταν όλη αυτή ή συ-
ζήτησις, ή Ντενίξ, ή αιτία ό-
λου του κακού, καθόταν ήσυχα
μέσα στο αυτοκίνητο του Μπα-
νέλ και διώρωνε μ' επιμέλεια
το βάψιμο των χειλιών της.

Τέλος έβγαλε το μεταξωτό μαν-
τήλι που σκέπαζε το κεφάλι
της, αφήνοντας έτσι ελεύθερες
τις ξανθές μπούκλες της, κα-
τέβηκε άργα απ' το αυτοκίνη-
το και διευθύνθηκε προς τους
δυο άντρες.

— Λυπούμαι, κυρία μου, της
είπε άγανακτισμένος ο Γκορλέ,
ο οδηγός του άλλου αυτοκινή-
του. Λυπούμαι που θα φανώ
κακός σε μία ωραία κυρία σαν
εσάς. Ασφαλώς όμως αξίζει
μία τιμωρία.

— Βεβαίως, κύριε, την αξί-
ζω. Έχετε πολύ δίκιο, παρα-
δεχτηκε ή Ντενίξ.

— Πώς; έκαναν κατάπλη-
κτοι ο Μπανέλ και ο Γκορλέ
συγχρόνως.

— Δεν είναι όμως δίκαιο, έ-
ξακολούθησε ή Ντενίξ, με όλη
της την ηρεμία, να τιμωρηθώ
αυτηπόρως απ' ό,τι προβλέ-
πει ο ποινικός νόμος, ούτε και
ν' ανακατευτούν στην ύποθεσι
πρόσωπα άθωα...

— Τί θέλετε να πής; ρώτη-

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

σε με περιέργεια ο Γκορλέ. Δεν σας καταλαβαίνω. —Θα καταλάβετε αμέσως. 'Η καταδικαστική απόφασις εναντίον μου δεν μπορεί να μείνι μυστική. 'Ετσι ο άντρας μου — γιατί πρέπει να μάθετε, κύριε, πώς είμαι παντρεμένη και μάλιστα μ' ένα σύζυγο τρομερά ζηλιάρη — ο άντρας μου, λέγω θα μάθι αναπόφευκτα όλη την αλήθεια. 'Οτι έκανα δηλαδή έναν περίπατο με το αυτοκίνητο, χωρίς την άδειά του και μάλιστα με τον κ. Μπανέλ, που του είχε τελείως άγνωστος.

»Μπορείτε εύκολα να φαντασθήτε τη συνέχεια. Σκάνδαλο, διαζύγιο... 'Εσείς που είστε ένας τζέντλεμαν, δεν θα θελήσετε ποτέ να μ' εκθέσετε σε τέτοιες συνέπειες.

—Δεν είμαι τζέντλεμαν! εί-πε νευρικά ο Γκορλέ ανάμεσα στα δόντια του. 'Επρεπε να τα σκεφθήτε όλα αυτά προτού καθήστε στο βολάν.

—'Εξ άλλου, συνέχισε η Ντενίζ, ο άντρας μου θα ζητήσει άσφαλώς ικανοποίησι από τον κύριο και θα τον καλέση σε μονομαχία. Πρέπει δέ να ξερετε πως είναι άριστος σκοπευτής και θα τον σκοτώσει όπωσδήποτε. Αυτό σημαίνει πως η χήρα του κυρίου και τα τρία του παιδιά θα μείνουν χωρίς προστατή. 'Εσείς, ένας άνθρωπος με καρδιά, μπορείτε να κάνετε πλάστιγμα τόσα ά-βάστα πλάσματα;

—'Ο Γκορλέ προσπάθησε κι αυτή τη φορά ν' άμυνθι.

—Δεν είμαι άνθρωπος με καρδιά! είπε.

—'Αλλά η Ντενίζ δεν είχε έξαντλήσει τα επιχειρήματά της.

—Το έργοστάσιο του κυρίου Μπανέλ θα κλείση, εξακολουθήσει, εφ' όσον θα λείψι ο ιδιοκτήτης του. 'Εκατοντάδες άνθρωποι θα μείνουν χωρίς δουλειά. Το κράτος θα χάση κι αυτό πολλά χρήματα: τους φόρους που θα εισέπραττε.

—Φτάνει πιά! διέκοψε ο Γκορλέ. 'Εσείς σιγά - σιγά θα μου πήτε πως κινδυνεύει όλο-.....

Δανειστική βιβλιοθήκη

ΜΕ 20.000 μπορείτε να διαβά-
σετε επί ΔΥΟ ΜΗ-
ΝΕΣ όσα βιβλία θέλετε. Διαθέ-
τούμε όλα τα καινούρια βιβλία,
έλληνικά και ξένα. ΔΑΝΕΙΣΤΙ-
ΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ Γ. ΤΣΟΥΚΑ-
ΛΑ, Φιλελλήνων 25.

ΕΠΙΠΛΑ

Με δόσεις
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ ΤΗΛ. 55.638
Μενάνδρου 75°

Με **30.000** την εβδομάδα ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗ αγοράζετε το κομψό και μουσικό αυτό **ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ΡΑΔΙΟ ΝΕΟΝ** ΠΛΑΤ. ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 3

290.000

ΕΡΜΗΣ

κληρη ή χώρα μας αν υποβάλω μήνυσι εναντίον σας. —Μμμ!... 'Εν μέρει κι αυτό αληθεύει... Λυπούμαι που δεν μπορώ να σας πω ποιός είναι ο άντρας μου. Θα μπορούσατε, λοιπόν, ν' αναλάβετε όλες αυτές τις ευθύνες; —'Οχι... είπε ο Γκορλέ σα-στισιμένος.

»Ανασήκωσε κατόπιν τους ώμους, χαίρετσε κάπως μηχανικά, ανέβηκε στο αυτοκίνητο του και βάζοντας σε κίνησι τη μηχανή άπομακρύνθηκε γρήγορα.

Είχε παραιτηθι από το σχέδιο να υποβάλι μήνυσι, καταλαβαίνοντας πως δεν είναι εύκολο να τα βγάλι κανείς πέρα με τις γυναίκες.

—'Ο Μπανέλ είχε παρακολουθήσει όλο αυτό το διάλογο με το στόμα ανοιχτό άπ' τη κα-τάπληξι. Τέλος κατάρωψε να πη:

—Μά πως μπόρεσε, Ντενίζ ν' άραδιάσεις τόσα ψέμματα; 'Εγώ δεν θα ήμουν ποτέ ικα-νός να έφευρά τέτοια παραμύ-θια!

—'Ακριβώς γι' αυτό, του ά-πάντησε η Ντενίζ χαμογελών-τας ικανοποιημένη, είναι ευτύ-χημα για σένα τό ότι παντρεύ-τηκες μιά γυναίκα που με έτοι-μότητα και φαντασία, σαν κι έμένα!

Μ. ΓΚΡΟΥΧΕΜΠΕΡ

©©

Η παρενοχλήσεσι είναι δυνατή

—'Ενας 'Αμερικανός επιστήμων ά-νεκινόωνεν ότι κατάρωψε να άυ-τονομιοποίησι μιά νεαρή κουνέλα, χωρίς τη συνδρομή του άρρεος. 'Η κουνέλα αυτή έφερε στον κόσμο τέσσερα θηλυκά κουνελάκια.

—'Ο καθηγητής Στέφανος Βόλο, του πανεπιστημίου του Στρασβούρ-γου, κατάρωψε, έξ άλλου, να προκαλέσι ευμερύακη εξέλιξι επί πολλές μέρες σε αύγά από κόττες, που δεν είχαν γονιμοποιηθι από κόκορα.

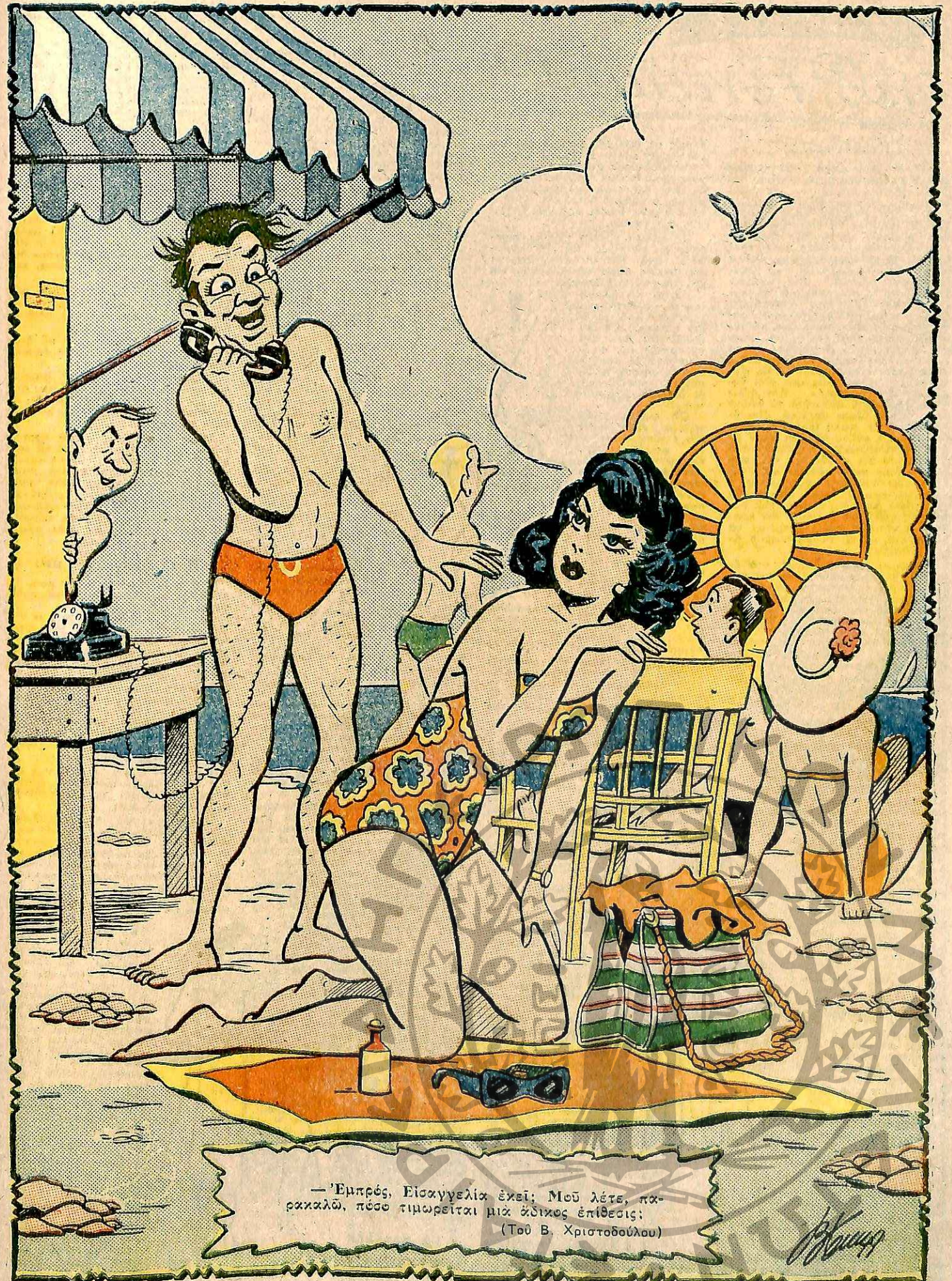
Πρέπει άπ' αυτά τα πειράματα να συμπεράνωμε ότι στο μέλλον οι νέες που δεν θέλουν να παντρευ-τούν δά μπορούν να γινούναι μη-τέρες με φυσικά μέσα και χωρίς να είναι υποχρεωμένες να προσφύ-γουν στην περίφημη τεχνητή γονι-μοποίησι.

Κατά το συνέδριο άνακρινώθηκε έξ άλλου, ότι το πρόβλημα της άν-τιτροφής των φυλών πρέπει να θε-ωρηθι ως λελυμένο. Διάφοροι έν-τομολόγοι κατάρωσαν με τη βοή-θεια των όρμιων να μεταβάλλουν το φύλο βατραχοειδών, πτηνών και μικρών θηλαστικών. Στά θηλαστι-κά, όμως, η άντιστροφή του φύλου ήταν άτελής ή έφήμερη.

Το τελευταίο συνέδριο των έμ-βρυολόγων όλου του κόσμου, που συνήλθε στο Στρασβούργο, άπα-σχολήθηκε σε σειρά συνεδριάσεων με το πολύκροτο πρόβλημα της παρενοχλήσεως.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Β α σ ί λ λ ε ι ο ν Σ α γ κ ι ώ τ η ν. 'Εντάθα: 'Η διεύθυνσις του Fred Astair είνε: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, Culver City, California, U.S.A. Την άλλη διεύθυνσι την άγνοούμε προς το παρόν. Θα την βρήτε σε προσεχές τεύχος. Β α σ ί λ λ ε ι ο ν Τ σ ο ν ά κ κ α ν. Πατρως: Προχειροφτιαγμένα τα σταυρόλεξα σας και οι λέξεις τους κάθε άλλο παρά κατάλληλες, καθώς και πάμπολλες λέξεις των δυο γραμματίων χωρίς καμμία έννοια. Στείλτε μας κανένα καλύτερο θα το δημοσιεύσωμε ευχαρίστως. 'Α γ α θ ω ν α Κ α ρ α ν α σ ο ν. Λαμάν: 'Εχομε αρκετά δικά σας σταυρόλεξα για δημοσιέσι. Μερικά παραμερίστηκαν έπειδή στο μεταξύ μας στείλατε πολύ καλύτερα. Τα δυο τελευταία (22.7.49) πολύ καλά και θα δημοσιεύουν κι αυτά με τη σειρά τους. 'Α λ ω ν ν η ν Π α τ α δ ο π ο υ λ ο ν. Δράμα: Πετύχατε ένα θαυμάσιο σχέδιο, το καταστρέψατε όμως με τις λέξεις που βάσατε μέσα σ' αυτό: ΒΑΣ, ΠΑΡΑΣΗΜΑΤΑ, ΤΙΠ, ΚΑΦ, ΩΡΙ, ΣΙΑΝ και πολλές άλλες πα-ράμοιες που δεν έχουν καμμία θέσι μέσα σ' ένα σταυρόλεξο που θέλει να δη το φως της δημοσιότητος. Κατόπιν νεώτερας επιλογής άποκλείεται να δημοσιεύθι και το προηγουμένο σταυρόλεξο σας. 'Η διεύθυνσις και των δυο ήθοποιων John Garfield και Dennis Morgan είνε: Warner Bros. Studios, Burbank, California, U.S.A. Ν ι ν ό ν. Σπάτα: 'Εχομε δηλώσει και επανάληψιν πως δεν δημοσιέ-ωμε συνεργασία άναγνωστών. 'Α ρ ι σ τ ο τ ε λ η ν. Α. Κ α λ - λ έ ν. Θεσσαλονίκη: 'Ελάσαμε μέσα σε δυο βδομάδες 7 σταυρό-λεξα σας! Το υπ' άρ. 1 που είνε το καλύτερο θα δημοσιεύθι σύντο-μα. Τα άλλα άπαιτούν ώριμους διαρθρώσεις και γι' αυτό θ' άρ-λούσουν λίγο να δημοσιεύθουν. 'Αλλη φορά χρησιμοποιείτε λέξεις ζητημα άν 2-3 δεν έχουν μπη σε προηγουμένα σταυρόλεξα μας. 'Α κ η ν. Κ ο λ έ τ σ η ν. Πειραιά: Το σταυρόλεξο σας άπαιτεί αρκετές διορθώσεις, παρ' όσον ότι έχει πολλά μαύρα τετραγωνίδια που σας επέτρεπαν την χρησιμοποίησι πιο διαλεγτών λέξεων. 'Απο-φύγετε τις άνορθογραφίες όπως λ.χ.: ΣΚΟΤΟΝΩ, ΝΙΞ, ΜΟΚΑ (άντι ΜΟΚΚΑ), κ.ά. Θα δημοσιεύθι πάντως με τη σειρά του. Τό παιγνίδι σας είνε κατάλληλο για το περιοδικό μας. Τα σταυρο-λεξα είνε της ίδιας αξίας μ' αυτά που δημοσιεύωμε συνήθως. Μ α τ θ α ί ο ν. 'Α ν δ ρ ε ά δ η ν. Κόρινθος: Κάθε άλλο παρά επιτυχημένη η ιδέα της τοποθέτησεως της λέξεως 'Θησαυρός' σε καδώς τοποθετημένα και δευτερον, αεζάνουν χωρίς κανένα λόγο τον μένο σταυρόλεξο πάνω σε συνθισμένο σχέδιο. 'Αποφύγετε πάντοτε τις λέξεις των 2-3 γραμματίων. Π. 'Α ν α σ τ α σ ι ά δ η ν. Ρό-δον: Το γραμμα σας έλήθη και θα διαδίδασθι στην ήθοποιό για την όποια προορίζεται. Δ α ν α η ν. Σ α β ί λ κ ο υ. Ρόδον: Το όνομα της ήθοποιού είνε πράγματι 'Ιντα Χριστιανική. Στείλτε το γραμμα σας γραφεία μας, θα της το διαδίδασουμε. Θ ε δ δ ω - ρ ο ν. Β η τ σ α ξ η ν. Περίστει: 'Η διεύθυνσις του ήθοποιού Ντίνου 'Ηλιοπούλου είνε: Θεάτορ Σαμαρτζή, όδός Καρόλου, 'Εν-τάθα. Ν. Π. Α. Κ. Γ. Μυτιλήνη: 'Εφ' όσον η επιστήμη στάθηκε άδύνατον να μετρίση το κακό και ούτε η μεθοδός που διαβάσατε στο περιοδικό μας έφερε κανένα αποτέλεσμα, έμεις δεν έχομε παρά σας άπαλλάξει όριστικά άπ' το δυσάρεστο αυτό «τίκι». Γ ε ώ ρ - γ ρ α φ ι α σας κάτι λέει. Σε μιά περίοδο όμως σαν τη σημερινή, δεν έλαχιστον, ώριμους ανθρώπους. Γ. Π ι κ ο υ λ α: Θα θέ-λαμε πολύ να μάθωμε το πραγματικό σας όνομα γιατί τα γραμ-μάτα σας θυμίζουν μιά προπολεμική γνωριμία. Τα άνεκδοτά σας μοιείτε. Μ α ρ ί ν ο ν. Ν. Πατρίνδον. Κεφαλληνίαν: Μας είνε δυστυχώς, άδύνατον να μάθωμε τις διευθύνσεις όσωνών της Αμερικής. Β ο υ ν ή σ ι α π ν ο η. Μ. Κρήτης: Μιά και μάς ζητάτε να σας πούμε ελκινικά την γνώμη μας, σας λέμε πως τα ποιήματά σας δεν είνε καθόλου επιτυχημένα. 'Α σ η μ ά κ η ν. Columbia Pictures Corp. 1438 North Gower Hollywood 28 Calif. U.S.A. που δέ Robert Taylor: Metro-Goldwyn Mayer Studios, Culver City, California U.S.A. Β. Γ ο η σ α τ α ν. Β ρ ά χ ω ν. 'Η διεύθυνσις του Gig. Young είνε: Warner Bros Studios, Burbank Cali-
fornia U.S.A. 'Η Rita Hayworth δεν έπείσκει ακόμα στο Χόλλυγουντ. 'Η διεύθυνσις του σπιτιού της είνε: Hanover Street 2061, Beverly Hills, Los Angeles California, U.S.A. Τα γραμματά σας πρέπει να συν-ταχθούν στην άγγλική ή γαλλική γλώσσα και να είνε καθαρογραμ-μένα. Διαφορετικά, είνε περιττό να τους γραφέτε. 'Ι ω ά ν ν η ν. Πα π α γ ι α ν ν ό π ο υ λ ο ν. Σπάρτη: Σας ευχαριστούμε για τα υπερβολικά κολακευτικά λόγια που χρησιμοποιείτε στη δια-φήμισι του 'Θησαυρού'. 'Ι ω ά ν ν η ν. Μ α κ ρ ά κ η ν. 423 Σ. Ν. 902: Σας ευχαριστούμε για τα ώραια Κρητικά δίστιχα. Στείλτε μας κι άλλα, αν έχετε φυσικά. 'Ε ν α ν ά ν ν ω - μ α δ η ν. Φ ω τ ό π ο υ λ ο ν. Λαμάν: 'Η έκδοσις ενός αντίτύπου κατά τον τρόπο που προτείνετε, θα στοίχιζε μιά όλόκληρη περιού-σι. Το έργο αυτό δεν πρόκειται πάντως να έκδοθι σε βιβλίο, όπως και κανένα άλλο άπ' τα δημοσιευόμενα στο 'Θησαυρόν'. Κ. Πα-τ ρ ι α ν ν ό π ο υ λ ο ν. Πευκάκια: 'Ενα από τα 'Ιταλικά έντυπα τα πιο κατάλληλα για τη δουλειά που το θέλετε, είνε το Settimo Giorno: Via Monte di Pietà, 15, Milano Italia. Δημήτριον. 'Α γ γ ε λ ό π ο υ λ ο ν. Γεώργιον Παυλίδην. 'Α λ έ - α ν δ ρ ο ν. Σ α ρ ί δ η ν. Α.Α.Κ.2. Β.Σ.Τ. 901, Νικό- λ α ο ν. 'Α θ α ν α σ ι ο υ. Σ.Τ.Γ. 909, Κωνσταντίνον. Τ σ ι γ κ ό π ο υ λ ο ν. Σ.Τ.Γ. 916Γ, Γεώργιον Κου- ε α κ ο ν. Νικόλαον Βούρτσην. Σ.Τ.Γ. 919Α, ε α ν θ ο ν. 'Α γ γ ε λ ο ν. Παναγιώτην Δρακόπου- λ ο ν. Β.Σ.Τ. 902, 'Α ν τ ώ ν ι ο ν. 'Α λ α τ σ α κ α ν ό ν. Σ.Τ.Γ. 918Α. Λόγοι άνεξάρτητοι της θελήσεως μας, δεν μάς έπι-τρέπουν την δημοσιέσι άγγελιών αυτού του είδους. 'Ετσι, άγα-πητοί μας φίλοι, δεν θα μπορούμε να ικανοποιήσωμε την έπιθυμία σας. Ν. Χα τ ζ η μ ά ρ κ ο υ. Θερινήκη: Οι λέξεις ΑΡΙΣΤ, ΕΤΟΝ, ΣΦΙΝ και πολλές άλλες παρόμοιες καταστρέφουν το σταυ-ρόλεξο σας. Περιμένομε κανένα πολύ καλύτερο για να το δημο-σιεύσωμε. Χ ρ η σ τ ο υ. Δ ρ α κ ά κ η ν. 'Εντάθα: 'Η διεύ-θυνσις της Yvon de Carlo είνε: Universal-International Co. Inc. Uni-
versal City, California U.S.A. της δέ Maureen O' Hara: 20th Century-
Fox Films, 10201 West Pico Blvd, West Los Angeles 24, Calif. U.S.A.

—'Εμπρός, Εισαγγελία εκεί! Μου λέτε, πα-
ρακαλώ, πόσο τιμωρείται μιά ζήλιος επίθεσις;
(Του Β. Χριστοδούλου)

61

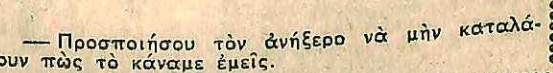
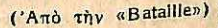
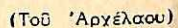
"Εχουν καὶ... Χρηματιστήριο

Οἱ μαθηταὶ τῆς, πληρώνοντας μι-
κρά διδασκὰς, μαθαίνουν ὅλα τὰ
μυστήρια τοῦ ἐπαγγελματός τῆς·
τὴν τέχνην τὰ ἐξαθρώνουν ἐνὰ χερί
ἢ ἕνα πόδι τους, να δίνουν σὲ φω-
νὴ τους κατὰλληλο τόνο γιὰ να συγ-
κινούν τοὺς φιλανθρώπους, να δια-
λέγουν φράσεις ποὺ προκαλοῦν τὸν
οἶκτο, νὰ ἀνastenουν καὶ νὰ δογ-
γάνε μ' ἀνατριχιαστικὸ τρόπο...

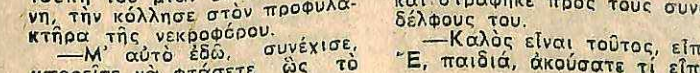
Τὰ παιδιὰ τὰ κλέβουν συνήθως ἀπ' τὰ χωριά, τοὺς στρεβλῶνουν τὰ τυφερὰ ἀκόμη μέλη τοὺς καὶ τὰ συμφορῶν δύναται γιὰ νὰ τὰ παραμορφώσουν. Οἱ «μητέρες» — κατὰ προτίμησιν γρη῏ς λιπόσαρκες

Ξετρελλαμένος απ' αυτή την κατάσταση ή έμπορος ζητάει τη βοήθεια της αστυνομίας. Του κακού όμως. Έκατοντάδες ζητιάνοι, που μαζεύονται από παντού, εξαναγκάζουν τους αστυνομικούς να υποχωρήσουν.

“Ετσι, οργανωμένος ο Κινέζος
ζητιάνος, πολύπειρος και πολυτε-
χνίτης, άποτελεί ένα σοβαρό κοινω-
νικό παράγοντα στην Κίνα, αλλά
συγχρόνως και μια πηγή που θέ-
λει γερό καθάρισμα.

ΤΖΕΪΜΣ ΤΣΕΗΖ

Monday

4-2-68

1

Ἐνοικιάζεται

— ΜΑ Ο ΣΤΑΥΛΟΣ ΠΟΥ ΘΑ ΒΑΛΕΤΕ... ΤΟ ΓΑΙΔΑΡΟ ΠΟΥ ΘΑ
ΝΟΙΚΙΩΣΗ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ!...

Ένα ρίγος, όταν τ' αντίκρισα.
Σταμάτησα μπροστά στη
σιδερένια πόρτα, αφού διασχί-
σαμε το ανοιχτό μέρος π' α-
πλωνόταν γύρω. Δύο αστυνομί-
κοι, ώπλισμένοι με αυτόματα
μας πλησίασαν.

—Γεια σου Μάξιζον, είπε ο
ένας απ' αυτούς. Σας περίμε-
ναν.

—Μπορούμε να μιτούμε,
Φράνγκλιν; ρώτησε ο Μάξιζον.
Τάχω υπερδέσει μ' αυτούς
τους καινούργιους σας κανονί-
σμούς.

—Βεβαίωτα μπορείτε να
μιπτή. Θα σας ανοίξω την
πόρτα.

Ήταν έτοιμος να πάη ν' α-
νοίξη, όταν βε διεκρίνε, και
ξαναγύρισε πίσω.

—Ποιός είναι αυτός; ρώ-
τησε.

Ο Μάξιζον του εξήγησε πως
ήμουν ο καινούργιος του υπά-
λληλος.

Ο Φράνγκλιν έβγαλε το κε-
φάλι του.

—Δεν ξέρω τί να κάνω! εί-
πε. Έχω διαταγή να μην α-
φίσω να περάσουν παρά μόνο
ανθρώπους που ξέρω. Αυτών έ-
δώ δεν τον έχω ιδεί ποτέ μου.

Μου φαίνεται πως θα κάνω
καλύτερα να φωνάξω τον αρχι-
φύλακα.

—Δεν τον αφήνεις; είπε ξέ-
νας άλλος αστυφύλακας. Ο
αρχιφύλακας τρώει τώρα.

—Θα τελειώνετε; ρώτησε ο
Μάξιζον, προσπαθώντας να
συγκρατήσει τα δόντια του,
που ήταν έτοιμα ν' αρχίσουν
να χτυπούν. Έχω δουλειά, κι
έχω ήδη άρνησει.

Ο Φράνγκλιν με κυττούσε
σοφρώνοντας τα φρύδια του.
Έβγαλε το κεφάλι μου από
την πορτίτσα. Ήρθε κοντά.

Πρόφτασα κι έβγαλα το πε-
ρίστροφό μου και τ' άφισα
πλάι μου.

—Κατεβάτε, μου είπε να
σας ψάξω, μην έχετε κανένα ο-
πλο.

Κατέβηκα και μ' έψαξε. Εύ-
τυχώς δεν μου είπε να ξεκουμ-

Κρέμα ΠΟΥΔΡΑ
Katia
ΗΓΕΓΥΜΕΝΗ ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ
Φ. ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΑΣ

πώσω τον μανδύο μου, όποτε
ήμουν χαμένος γιατί βάδηπε
τη στολή που φορούσα από
μέσα.

—Ο κεί, είπε. Άνεβήτε στο
άμαξι και περάστε.

Ανέβηκα στη νεκροφόρο κι
έκλεισα την πόρτα. Ξαναπήρα
το περιστρόφο μου και τόδε-
λα στην τσέπη μου. Ήθελα να
τάχω πρόχειρο.

Μας άνοιξαν την πόρτα της
φυλακής και μπήκαμε σε μίαν
αυλή.

Τότε διεκρίνα τα σκυλιά.
Ήσαν θεόρατα, και τραβούσαν
τις αλυσίδες τους, γαυγίζον-
τας σαν λυσσασμένα. Έμοια-
ζαν με λύκους.

Ανύσανα με άνακούφισι ό-
ταν τα προσπεράσαμε.

Σταματήσαμε πάλι μπρο-
στά σ' ένα άσταλένιο κιγκλι-
δώμα.

Τέσσερες - πέντε φύλακες έ-
καναν βόλτες από την άλλη
πλευρά. Ήσαν όλοι ώπλισμέ-
νοι με τουφέκια.

Ένας απ' αυτούς ήρθε και
μάς άνοιξε.

—Ο κεί, Μάξιζον, είπε. Πε-
ράστε. Μόλις τελειώσε κι ο
γιατρός τη νεκροψία.

Προσπεράσαμε τον φύλακα,
χωρίς να του οίξω ούτε μία
ματιά.

Βρισκόμαστε επί τέλους μέ-
σα στη φυλακή!

Προς το κελλί

Ή αίθουσα της νεκροψίας
ήταν καθαρή, αλλά μύριζε αν-
τισηπτικό. Τό πτώμα της γυ-
ναίκας ήταν πάνω σ' ένα τρα-
πέζι, μισοσκεπασμένο μ' ένα
χοντρό σεντόνι. Ο γιατρός
έπλενε τα χέρια του σε μία λε-
κάνη.

—Σας άφίνω, είπε στρέ-
φοντας προς εμάς. Ή καυμέ-
νη ή γυναίκα αυτοκτόνησε, κα-
ταπίνοντας κοπανισμένα γυα-
λιά! Οάθελα νάξερα που τα
βρήκε...

Κάπου μέσα στη φυλακή,
μία γυναίκα άρχισε να γε-
λάει άγρια, σαν να την βασά-
νιζαν και να της γαργαλούσαν
συγχρόνως τα πόδια. Έτριφα
τα δόντια μου, τόσο ήταν έκ-
νευριστικό αυτό το γέλιο.

Ο γιατρός σούφρωσε τα
φρύδια του κι ήρθε κοντά μας,
σκουπίζοντας τα χέρια του.

—Θα πάω να πώ να τη
βγάλουν, είπε με θυμό. Ή θέσι
της δεν είν' εδώ μέσα.

Ο Μάξιζον δεν είπε τίπο-
τα, κι ούτε κι' εγώ. Κυτού-
σαμε πότε το γιατρό και πό-
τε το πτώμα. Ένοιωθα ένα
παγερό ρίγος να με διατρέχη.

Είπε καιρός να διώξουν
την Έντνα Ρόμπινς, εξακολου-
θωσε ο γιατρός. Είναι μία σα-
δίστρια. Δεν λέω πως αυτή έ-
καμε τρελή τη φυλακισμένη,
άλλ' άσφαλώς δεν της έκανε
και καλό...

Έπειδή κυττούσε έμένα, κα-
θώς τάλεγε αυτά, τον ρώτησα:

—Ποιά είνε η Έντνα Ρόμ-
πινς;

—Ή αρχιφύλαξ, είπε, αφί-
νοντας την πετσέτα, που κρα-
τούσε στα χέρια του. Είσαστε
καινούργιος, δεν είν' έτσι; Εί-
ναι μία βρωμογυναίκα! Τέλος
πάντων, δεν μπορεί να χάνω
τον καιρό μου φλυαρώντας.

Πάω να σας ετοιμάσω την πι-
στοποίηση του θανάτου. Δεν έ-
χετε παρά να περάσετε, φεύ-
γοντας, από το γραφείο μου
και να την πάρετε.

—Μάλιστα, είπε ο Μάξι-
ζον.

Ο γιατρός ήταν έτοιμος να
φύγη, όταν η πόρτα άνοιξε

και μπήκε μέσα μία γυναίκα.
Ήταν κοινή, με τετράγωνους
ώμους. Τα ξανθά της μαλλιά
έλαμπαν μεταλλικά. Φορούσε
ένα ταγιέρ μαύρο, καλοκοιμέ-
νο, με γιάκα και μανικέτια ά-
σπρα.

—Τελείωσε; ρώτησε το γι-
ατρό.

—Ναί, γρύλλισε εκείνος,
και βγήκε έξω χωρίς να την
κυττάξη.

Τον παρακολούθησε με το
βλέμμα, δαγκώνοντας τα λε-
πτά της χειλή, κι' έπειτα γύ-
ρισε προς το Μάξιζον.

—Σηκώστε το πτώμα ό-
σο το δυνατόν γρηγορότερα, του
είπε. Θα πώ στον Μίτσελ να
καθαρίσει έπειτα.

—Μάλιστα, μίς Ρόμπινς,
της απάντησε φοβισμένα ο Μά-
ξιζον.

Η γυναίκα πλησίασε το
πτώμα και το κύτταξε αρκετή
ώρα. Κάτι στο πρόσωπό της
μου έφερνε ρίγος. Ή μήτη της
ήταν μικρή, τα χείλη της πολύ
λεπτά και τα μάτια της γαλά-
ζια, με βλέμμα παγερό.

Σηκώσε ξαφνικά το κεφαλί
και τα μάτια της καρφώθηκαν
απάνω μου. Είχα τη δυσάρε-
στη εντύπωση πως ή ματιά της
με ξεγυμνώσε.

—Είσαστε καινούργιος, δεν
είν' έτσι; μου είπε απότομα.

—Ναί, απάντησα, άνοιγον-
τας τη βαλίτσα του Μάξιζον,
για να του δώσω τα εργαλεία
του.

—Τί έχετε μέσα στο στόμα
σας; με ρώτησε ξαφνικά. Φαί-
νεται σαν τριμμένο.

—Με δάγκωσα μία μέλισ-
σα, δικαιολογήθηκα.

Καταλάβαινα πως τα μάτια
της δεν ξεκολλούσαν από πά-
νω μου.

Τέλος, πήγε προς την πόρ-
τα.

—Κάμετε γρήγορα, ξαναεί-
πε στον Μάξιζον, προτού να
φύγω.

Όταν έκλεισε την πόρτα
πίσω της σφόνδυλα το κατα-
ιδρωμένο μέτωπό μου.

—Τί γκαμήλα!... ψιθύ-
ρισα.

—Είναι μία όχιά, συμπλή-
ρωσε ο Μάξιζον.

20 ΗΜΕΡΕΣ ΦΟΝΗΙΑΣ

Στη γνωστή σας Αποθήκη

Σ. ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

52 Κολοκοτρώνη 52

Κομίν. Ξερεσέ από 7.000—22.000
Κυλόττες » » 5.000—12.000
Κυλόττες Μακό » 2.000—5.000
Κάλτο, νυν. μετ. » 7.000—20.000
» Νάυλ. 51-15 » 35.000—50.000

Φανέλλες, * υποκάμισα, μανδήλια,
καλτσές ανδρών, ιπικτικές είς πλου-
σιαν συλλογήν. ΠΑΙΔΙΚΑ διαφό-
ρα. Και πολλά είδη με μικρό έ-
λάττωμα μισοτιμής.

ΕΠΩΦΕΛΗΘΕΙΤΕ

ΒΑΦΑΙ ΘΟΔΕΜΑΤΟΝ

RIDA

εις φακέλλους

Άνοιξα την πόρτα κι' έρρι-
ξα μιά ματιά στο διάδρομο.
Δεν ήταν κανείς.

—Εμπρός λοιπόν, είπα και
την ξανάλεισα.

Έβγαλα τον μανδύο μου και
τον έκρυψα σ' ένα ντουλάπι.

Έβγαλα επίσης τα γυαλιά και
τις μπάλες τ' καουτσούκ από
το στόμα μου.

—Ξερετε τί έχετε να κάμε-
τε, είπα στον Μάξιζον. Βγά-
λετε το διπλό πάτο και κού-
ψτε τον κάτω από το φέρετρο.

Τοποθετήστε στο άναμεταξύ το
πτώμα, και να είστε έτοιμοι,
όταν ξανάρθω, να τελειώσουμε
γρήγορα.

—Καλά, ψιθύρισε, με φωνή
που μόλις άκουγόταν.

—Προσοχή! εξακολουθήσα.
Μην κάνετε καμιάν άνοησία.

Η τρελή ξανάρχισε, έκεινη
τη στιγμή, να γελάει ύστερι-
κά. Ανατρίχιασα.

Άνοιξα πάλι την πόρτα κι'
έριξα μιά ματιά στο διάδρο-
μο. Ο Μίτσελ με περίμενε.
Μου έκανε νόημα.

—Ο κεί, τον ρώτησα.

—Προς το παρόν τουλάχισ-
τον, μου απάντησε, μ' έκφρα-
σι τρομαγμένη. Για τ' όνομα
του Θεού, προσέχετε καλά!...

—Θα προσέχω, τον διαβε-
βαίωσα.

—Ή σκάλα είνε στη γωνία.
Ή πρωινή επιθεώρηση έχει γί-
ναι. Έχετε μίαν ώρα στη διά-
θεσί σας, προτού γίνη η άλ-
λη. Προσέχετε την Ρόμπινς.

Εκείνη είναι ή πιο επικίνδυνη.
—Μείνε ήσυχος, του είπα.

Ξερείς τί έχεις να κάνης;
—Ναί, αλλά θάθελα να μην
ήταν απαραίτητο...

—Κι' εγώ θα τόθελα, του
είπα, κι' απομακρύνθηκα.

Δεν είδα κανένα στον διά-
δρομο. Άκουσα φωνές να
βγαίνουν από ένα διπλανό δω-
μάτιο, αλλά, χωρίς να σταμα-
τήσω καθόλου, έφτασα στη
σκάλα.

Ή πλατεία αυτή σκάλα έ-
δραζε κατ' ευθείαν στο πάνω
πάτωμα. Άρχιτα ν' ανεβαίνω.

Καθώς ανέβαινα, άναμωσα έ-
ναν φυλακισμένο, που καθόριζε
τις σκάλες γονατιστός. Άπο-
τη τραβήχτηκε, για να μ' άφιση
να περάσω. Τον ένοιωθα ότι με
κυττάζε καλά, ότι άναρωτιόταν
ποιός να είμαι.

Δεν σταμάτησα, παρά όταν
έφτασα στο τελευταίο πάτωμα.

Ήξερα ότι, σε λίγα λεπτά,
θάμουν κοντά στην μίς Γουόν-
τερλν. Αυτή ή σκέψη μ' έκαμε
να νοιώσω μία παράξενη εντύ-
πωση, άνάμικτη από φόβο και
ζήκα χασά.

Στο κεφαλόσκαλο, βρέθηκα
μπροστά σ' ένα άσταλένιο κιγ-
κλίδωμα. Δεν άνησυχσα όμως,
γιατί ο Μίτσελ μου είχε δώσει
ένα κλειδί.

Τη στιγμή, που διασχίζον-
τας το διάδρομο, έφτασα μπρο-
στά στο κιγκλίδωμα, ή τρελή
έβγαλε ξαφνικά ένα στριγγό
με ουρλιαχτό, που έμοιαζε με
κραυγή δαιμονισμένου. Ερχό-
ταν από τόσο κοντά, ήταν τόσο
δυνατό και τόσο άναπάντεχο,
ώστε πάγωσα από τον τρόμο
μου. Για ένα δευτερόλεπτο, μου
ήρθε να ξανακατέβω τρέχοντας
τις σκάλες, αλλά κατώρθωσα
και συγκρατήθηκα.

Τη στιγμή που έβγαλα το
κλειδί από την τσέπη μου, στα-
μάτησα.

Ή Έντνα Ρόμπινς στεκόταν
στο άνοιγμα μίας πόρτας, στη
μέση του διαδρόμου. Το μικρό
μέση του διαδρόμου, της ήταν ά-
σκληρό πρόσωπό, της ήταν νέ-
κροφαστο. Στεκόταν ακίνητη
σαν άγαλμα.

Ένοιωσα την καρδιά μου να

χτυπά δυνατά, αλλά δεν κι-
νήθηκα. Για μιά στιγμή, μέ-
ιναμε ακίνητοι και κυττάζομα-
στε. Ήταν δύσπιστη, άλλ' ό-
χι άνησυχη. Ή στολή του φύ-
λακος, που φορούσα, την καθ-
νούχαζε, αλλά καταλάβαινα ό-
τι δεν έπρεπε να της άφίσω
καιρό για να σκεφτή.

Διευθύνθηκα με βήμα άργό
προς το μέρος της.

—Υπάρχει κάτι το άνώμα-
λο εδώ, της είπα, όταν πήγα
κοντά της.

Το πρόσωπό της έμεινε ά-
νέκροφαστο.

—Τί είναι αυτό που σας
κάνει να το πιστεύετε; με ρώ-
τησε.

Ευτυχώς δεν μ' άναγνώρισε.

—Άκουσα φωνές. Ήμουν
στο κάτω πάτωμα κι' ανέβηκα
της απάντησα, κυττάζοντάς
την προσεκτικά.

—Είσαστε άληθινά ένας
φύλακας υπόδειγμα, μου είπε
ειρωνικά. Δεν έχετε να κάνετε
τίποτα εδώ. Κατεβήτε άμέσως
κάτω.

—Ο κεί, είπα, άνασηκώνον-
τας τους ώμους. Δεν είναι ά-
νάγκη να θυμώνετε. Δεν θα
μου άρεσε όμως να συμβή τί-
ποτα το δυσάρεστο σε μίαν ό-
μορφη κοπέλλα σαν και σας.

—Α, ναί; μου είπε. Έλάτε
λοιπόν εδώ να μου εξηγήσετε
το γιατί.

Δίστασα, έπειτα όμως την
ακολουθήσα σ' ένα μικρό γρα-
φείο.

Άκουμήσε στη γωνία του
τραπέζιού και σταύρωσε τα
χέρια της.

—Δεν σας έχω ιδεί ποτέ ως
τώρα, μου είπε.

—Είμαι ένας από τους και-
νούργιους, της εξήγησα.

Στάθηκα πλάι της, και κα-
θώς οι ώμοι μας άγγίζαν, ή-
ταν όποχρεωμένη να στρέφω
κάθε τόσο το κεφάλι της για
να με κυττάξη.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

—Σαν να σας έχω συναντή-
σει κάπου, είπε με κάποια
λαμψη στα μάτια.

—Εγώ σας πρωτοείδα χτές,
της απάντησα, λέγοντας ψέμ-
ματα με θράσος. Ήμουν στο
μπόλο του δρόμου όταν περ-
νούσατε.

Τα μάτια της έγιναν πιο
σκληρά.

—Μοιάζετε με τον καινούρ-
γιο βοηθό του Μάξιζον, μου
είπε ξαφνικά.

Γέλασα.

—Δεν είναι παράξενο, ά-
φου είναι άδελφός μου, της
απάντησα. Συχνά μας παίρ-
νουν τον ένα για τον άλλο.

Μόνο που αυτός είναι κάπως
πιο πλατυπρόσωπος, και δεν
τα καταφέρνει με τις γυναίκες.

—Α! Ώστε σεις τα κατα-
φέρνετε; με ρώτησε ειρωνικά.

Της έκλεισα το μάτι.

—Τίς έξω καλά τις γυναί-
κες, απάντησα. Άλλωστε τους
άρεσω...

—Γι' αυτό φαίνεται έρχε-
στε να κάνετε βόλτες στο δια-
μέρισμα των γυναικών.

—Εκείνη ή τρελή με τρό-
μαζε με τα ουρλιασμάτα της.
Φοβήθηκα πως εγώ είχε έπιτε-
θί...

Τα μάτια της φωτίστηκαν
από μίαν άγρια λαμψη.

—Δεν μου επιτίθενται έμέ-
να, είπε. Δεν το μούν.

—Ώστε δεν φοβάσαστε; τη
ρώτησα με θαυμασμό.

Πήγα πιο κοντά της και
πρόσθεσα:

—Μου φαίνεται πως μου ά-
ρεσέτε.

Τράβηξε προς την πόρτα.

—Φύγετε, μου είπε, και
μην ξανάρθετε εδώ. Κι' αν ξα-
μηνάκουστε φωνές, να μην ένδι-
αφερθήτε. Είμαι αρκετά ικανή
να διευθύνω μόνη μου αυτό το
πάτωμα.

—Αυτό δεν με παραξενεύει,
της απάντησα, τραβώντας κι
εγώ προς την πόρτα. Όρ-
βούάρ, μίς. Άν με χρειαστήτε,
θα με βρήτε στο κάτω πάτωμα.

—Φύγετε, επανέλαβε με ά-
νυπομονησία.

Ήρθε ως τη σκάλα, για να
με ιδεί να κατεβαίνω.

Κατέβηκα στο κάτω πάτω-
μα και πήρα το διάδρομο. Πε-
ρίμενα μιά στιγμή, με το αυτί
τεντωμένο. Την άκουσα που
ξαναμπήκε στο γραφείο της.
Ή πόρτα χτύπησε, κλείνοντας.

Περίμενα ακόμη ένα λεπτό,
κι' έπειτα ξανανεβήκα γρήγορα
τη σκάλα, έβγαλα το κλειδί
μου κι' άνοιξα το κιγκλίδωμα.

Ή καρδιά μου χτυπούσε δυνα-
τά, σαν να έπρόκειτο να σπά-
ση. Ευτυχώς το κιγκλίδωμα ά-
νοιξε χωρίς θόρυβο.

Το ξανάκλεισα, και το κλεί-
δωσα.

Μέσα από μιά στενή γαλα-
ρία, διευθύνθηκα κατόπι
προς το κελλί της μίς Γουόν-
τερλν.

Ή τρελή

Τα τρία πρώτα κελλιά ήσαν
άδειαν.

Προχώρησα, πατώντας στις
μύτες των ποδιών, κατά μήκος
του στενού διαδρόμου. Από
την άλλη πλευρά, υψώνονταν έ-
να σιδερένιο κιγκλίδωμα, και
πίσω απ' αυτό, βρισκόταν ο
μεγάλος κεντρικός φωταγωγός
της φυλακής. Ήταν τόσο πυ-
κνό το κιγκλίδωμα αυτό, ώστε
δεν μπορούσε να διακρίνης
τα κάτω πάτωμα.

Φτάνοντας μπροστά στο τέ-
ταρτο κελλί, στάθηκα για να
κυττάξω. Μία χοντρή γυναίκα,
γρήα, ξεδοντιασμένη κι' άνα-

μαλλιασμένη, μου χαμογέλασε
άπαίσια.

—Ε, μικρούλη μου, μου
είπε, πλησιάζοντας τα κάγκε-
λα, που τόπιασε σφιχτά. Εί-
ναι δέκα χρόνια τώρα, που δεν
έχω ιδεί άντρα. Για μένα έρχε-
σαι, όμορφούλη μου;

Είχα παραλύσει από τον
τρόμο. Κούνησα το κεφάλι μου
και κόλλησα στο άντικρυνό
κιγκλίδωμα.

—Έρχεσαι να ιδής τη μι-
κρή; εξακολουθούσε. Θα σου
άρεση. Πρόσεξε όμως την τρελ-
λή. Είναι στο διπλανό κελλί
και δεν χωνεύει τους φύλακες.

Έξακολουθούσα το δρόμο
μου, χωρίς να ξεκολλήσω τα
μάτια μου από τη γρήα, που
θαρρείς και μ' είχε μαγέψει.

Τη στιγμή που έφτανα
μπροστά στο έκτο κελλί, ένα
χέρι γλύστρησε άναμεσα από
τα κάγκελα και μ' έπιασε από
το μπράτσο.

Οπισθοχώρησα, προσπαθών-
τας να ξεφύγω. Ένοιωθα τα
δάχτυλά της να χώνουνται στη
σάρκα μου, δάχτυλα σκελετω-
μένα άλλ' άπίστευτα δυνατά.

Το πρόσωπό μου μούσκεψε
στον ιδρώτα, ή καρδιά μου πύ-
γαινε να σπάση.

Με τράβηξε έτσι προς τα
κάγκελα της πόρτας, ως που
το πρόσωπό μου κόλλησε πάνω
σ' αυτά. Βρέθηκα τότε, πρό-
σωπο με πρόσωπο, με μιά γυ-
ναίκα νέα, ξανθή, που τα μά-
τια της λαμπέρα από την τρέλ-
λα, με κυττούσαν άγρια.

Ή τρελή πέρασε και το
άλλο της χέρι μέσα από τα
κάγκελα και μ' άρπαξε από το
γιάκα.

—Θα σου ξεριζώσω την
καρδιά! μουρμούριζε ή τρελή.

Το πρόσωπό μου ήταν μου-
σκεμένο στον ιδρώτα. Μ' είχε
κυριέψει πανικός, και πόλεμα
με άπογνώσι. Κάτι, στην έκ-
φραση της τρελής, στον τρόπο
που γελούσε και μονολογούσε,
μου παρέλυε όλες μου τις δυ-
νάμεις.

Βρέθηκα κολλητά στα κάγ-
κελα. Μου άφισε τότε το πόδι
και με ξαναέπιασε από το σκα-
κάκι. Τα πρόσωπά μας ήσαν
κ

πρός μου, κυτώντας με με βλέμμα μοχθηρό.
«Η γρήα ξεδοντιασμένη είχε εξαφανιστεί στο βάθος του κελλίου της. Η τρελή άγκομαχούσε, ξαπλωμένη καταγής.
«Εστιάξα το σχισμένο μου σακάκι και πέρασα τα δαχτυλά στα μαλλιά μου. Ένοιωθα ότι την είχα άσχημα.
«Η Έντνα προχώρησε στη γαλαρία.
— Σας είχα διατάξει να φύγετε, μου φαίνεται, μου είπε ξερά. Τόσο το χειρότερο για σας, νεαρέ μου. Θα εξηγηθώ με το Διευθυντή.
«Οπισθοχώρησα, με τα μάτια καρφωμένα στο κελλί που ήταν το διπλανό της τρελλής. Μια γυναίκα ήταν ξαπλωμένη πάνω σ' ένα κρεβάτι έκστρατείας, μια γυναίκα με χρυσά μαλλιά. Η καρδιά μου σφίχτηκε. Την είχα αναγνωρίσει!
— Μην θυμώνετε, είπα με βραχνή φωνή. Δεν έκαμα κανένα

Η στήλη του Καθηγητού της Ύγιεινης και Καλλονής Δρ ΤΟΜΑΣ

«ΚΡΕΜΕΣ, ΛΟΣΙΟΝ, ΓΑΛΑ, ΠΟΥΔΡΕΣ, ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΕΣ, ΚΡΑΓΙΟΝ, ΚΩΛΩΝΙΕΣ.

Τά μουντέρνα και έπιστημονικά Ψιμύθια.

Κρέμα ήμέρας
Με την Κρέμα ήμέρας Δρ. ΤΟΜΑΣ επιτυγχάνετε ένα ιδεώδες, λεπτόν, ομαλόν και ωραίον στρώσιμό της πούδρας.
«Η κρέμα ήμέρας Δρ ΤΟΜΑΣ είναι πλούσια εις αφομοιώσιμα και βιταμινούχα συστατικά, απορροφάται από την επιδερμίδα έντελώς και την καθιστά τελείως θαμνήν (μάτ).

Κρέμα νυκτός
Με την κρέμα νυκτός Δρ. ΤΟΜΑΣ το πρόσωπό σας γίνεται νεανικό και απαλό σαν βελούδο.
«Η κρέμα νυκτός Δρ ΤΟΜΑΣ είναι λιπαρά και παιδιαίξει εις όλας τας επιδερμίδας.

Πούδρα
«Η πούδρα Δρ. ΤΟΜΑΣ είναι άριστης ποιότητος και τελειοτάτης συνθέσεως, αφομοιούται προς την επιδερμίδα και προσδίδει εις αυτήν απαραίτητον βελουδινήν όψιν και δροσίαν. «Η πούδρα Δρ. ΤΟΜΑΣ παρασκευάζεται εις 10 χρωματισμούς.

Λοσιόν Γάλα
Γάλα Δρ. ΤΟΜΑΣ δια τας ξηράς επιδερμίδας και Λοσιόν Δρ. ΤΟΜΑΣ δια τας λιπαράς επιδερμίδας. Το Γάλα και η Λοσιόν Δρ. ΤΟΜΑΣ τονώνει, απαλύνει, καθαρίζει και αναγεννιά την επιδερμίδα.
Κραγιόν
Το Κραγιόν Δρ. ΤΟΜΑΣ μικρού και μεγάλου μεγέθους έντος πολυτελούς όθνης είναι ανεξίτηλον, δεν ερηναίεται, δεν αφίνει ρωγμάς εις τα γέλη, αντίχει εις το νερό της θαλάσσης, και διατηρείται καθόλην την ήμεραν. Το Κραγιόν Δρ. ΤΟΜΑΣ παρασκευάζεται εις 11 χρωματισμούς.

Μπριγιαντίνες
«Η Μπριγιαντίνη Δρ. ΤΟΜΑΣ κατασκευάζεται βάσει βεταϊνολαίου, ελαίου γλυκείνου, αμυγδαλίνου, βασιλικής και γολατερνίνης. «Η Μπριγιαντίνη τρέφει τις ρίζες τών τριχών και τις καθιστά μαλακάς και στιλπνάς, παρασκευάζεται δε εις 5 χρωματισμούς.

Κολώνιες
Αι κολώνιαι Δρ. ΤΟΜΑΣ παρασκευάζονται από όλικά Γαλλικής προελεύσεως με ΑΜΡΡ ΓΚΡΕΙ Φουκόν και άρωμα φουκόν, πολυτίμα και πολύτελεις φιάλας μικράς και μεγάλας.
Μεταχειρίζεσθε πάντοτε καλλυντικά Δρ. ΤΟΜΑΣ.
Δείγματα δωρεάν εις την Γεν. Αντιπροσωπείαν:
Καπνικορέας 35, Τηλ. 24.801 Αθήναι.

κακό. «Ηθελα να ιδώ πώς είναι αυτή η τρελή.
«Η Έντνα χαμογέλασε περιφρονητικά.
— Ε, λοιπόν, την είδατε, μου είπε. Έχω μεγάλη επιθυμία να σας κλείσω κοντά της και να την άφισω να διασκεδάσει μαζί σας. Εμπρός, πηγαίνετε τώρα. Ο Διευθυντής θα σας πετάξει από την ύπνρεσία.
«Εκείνη η έγώ. «Ενας από τους δυό μας έπρεπε να λείψω. Υπελόγισα άστραπιαία τις έλπίδες που είχα. Το μικρόκαμμένο της κορμί φαίνονταν γερό, άλλ' άσφαλώς θα την νικούσα. «Έπρεπε να την πιάσω από το λαιμό, προτού προφτάσει να φωνάξει βοήθεια.
Προχώρησα άργα προς αυτή, προσποιούμενος το στενωχωρημένο.
— Θα μπορούσατε να κλείσετε τα μάτια σας για μια φορά... ψιθύρισα, φτάνοντας κοντά της.
— Μην το ύπολογίζετε... άρχισε.

Πήδησα τότε στο λαιμό της. Μα ένοιωσα τη μεγαλειότητα έκπληξι της ζωής μου. «Η Έντνα, με μίαν άπίστευτη εύλυγισία, σάυρας, μ' έπιασε από τα χέρια, με τράβηξε κοντά της, έχασα την ισορροπία μου, εκσφενδονίσθηκα στο κιγκλίδωμα κι' έπειτα σωριάστηκα καταγής.
— Σε είχα προειδοποιήσει ότι ήμουν ίκανή να κρατήσω την τάξη στο πάτωμα αυτό, μου είπε.
«Έπειτα, παίρνοντας φόρα, μου έδωσε μιά κλωτσιά κατάμουτρα.
— Σήκω άμέσως κι' έλα μαζί μου, χωρίς να κάνης ιστορίες, γιατί άλλοιώς σου στρίβω το λαιμό! συνέχισε.

Με δόντια σφιγμένα, λυσώνοντας από το κακό μου, σύρθηκα γοργά ως αυτήν, την έπιασα από τις γάμπες και την τράβηξα. «Άκουσα μιά πνιγμένη κραυγή, καθώς έχανε την ισορροπία της, αλλά πρόφτασε κι' έπιασε προς τα εμπρός, κι' έτσι ξέφυγε από τη λαβή μου.
«Έπεσα άπάνω της. «Ήταν σκληρή και δυνατή σαν από άτσάλι η γυναίκα αυτή. Προσπάθησα να της δώσω κεφαλές στο πρόσωπο. Του κάπου όμως...

Με χτύπησε στο μάτι με τη γραθιά της, έβαλε το ένα της γόνατο στο στήθος μου, και μ' έπιασε από τον καρπό με τα δυό της χέρια. «Ήταν πολύ δυνατή και ειδικευμένη στην ιαπωνική πάλη Ζίου-Ζίτσου. Μου έκαμε μιά χειρολαβή, που παρ' όλίγο να μου σπάση το μπράτσο. Ο πόνος με τρέλανε!
— Θα σου μάθω εγώ... μουρούρισε, κρατώντας με γερά. Κατώρθωσα ώστόσο να ξεφύγω, σερνώντας την μαζί μου. Την κουνούσα μ' όλες μου τις δυνάμεις για να την τινάξω μακριά, άλλ' είχε πιαστή από το μπράτσο μου σά να ήταν κανένα μπουλντόγκ.

Σε κάθε της λαβή, ένοιωθα τους πόνους να με σουβλίζουν. Της έδωσα ξαφνικά μιά γραθιά, που την πέτυχε στο λαιμό. Μου άφισε τότε το μπράτσο και σωριάστηκε στο πάτωμα.
Ανασηκώθηκα με κόπο στα γόνατα. Το δεξί μου μπράτσο ήταν άνικανο να κινηθώ. Άλλ' εκείνη δεν έγκατέλειπε τον άγωνά.

Σηκώθηκε δρίζοντας. Τα ξαυθα της μαλλιά έπεφταν στους ώμους της. «Ωρμήσε πά-

λι έπάνω μου. Την περίμενα όμως και τη χτύπησα στα πλευρά με τη γραθιά μου, που χώθηκε στη σάρκα της, σά να ήταν από βούτυρο.
Κυλίστηκε κάτω, αλλά πάλι σηκώθηκε πρώτη. Άρχισα να φοβάμαι. «Ήταν έπιφοβή σαν άντρας και τί άντρας!...
Αυτή τη φορά δεν έπιασε άπάνω μου, αλλά στράφηκε άπτόμα κι' έτρεξε προς το κιγκλίδωμα. Την κυνήγησα. «Έπρεπε να την έμποδίσω με κάθε θυσία να δώση το σύνθημα του συναγερμού.

Την πρόφτασα τη στιγμή άκριδώς που ήταν έτοιμη να πατηση το κουμπι του ηλεκτρικού κουδουνιού.
Με τράβηξε άπάνω της, μ' έριξε κάτω και με χτύπησε με τα δυό της πόδια στο στομάχι.
Τινάχτηκε και το κεφάλι μου χτύπησε πάνω στο κιγκλίδωμα. Προτού προφτάσω να σηκωθώ, πήδησε πάλι άπάνω μου. Την άρπαξα όμως από τη μέση και την έριξα κάτω. Με δάγκανε και με γρατσούνιζε σαν δαιμονισμένη. Κυλίστηκα και κι' οί δώδ στο πάτωμα. Την χτυπούσα μ' όλες μου τις δυνάμεις. Στην άρχή, μου ανταπέδινε τα χτυπήματα, αλλά, σέ λίγο, άρχισε να λαχανιάζει, και να κλαίει από τη λύσσα της. Την έπιασα από το λαιμό, αλλά δοκίμασα να χύση τα δάχτυλά της στα μάτια μου. «Αναγκάστηκα να την άφισω, κι' αποτραβήχτηκα, με τα μάτια γεμάτα δάκρυα. Ξανασηκώθηκε όρθια τρεκλίζοντας, κι' άρχισε άπάνω μου, άποφασισμένη να τελειώνη. Τινάχτηκε κι' ενώ όρθιος, και της έδωσα μιά δυνατή γραθιά στο σαγόνι.

«Άνοιξε το στόμα της, έβγαλε ένα δογγυτό κι' έπιασε προς το κελλί της τρελλής.
Ξαφνικά, δυό χέρια σκελετωμένα πέρασαν μέσα από τα κάγκελα και την έπιασαν από τα χέρια.
«Αντίο, Ντενις, έπιασε προς το κελλί της τρελλής.

«Αντίο, Ντενις, έπιασε προς το κελλί της τρελλής.

«Αντίο, Ντενις, έπιασε προς το κελλί της τρελλής.

«Αντίο, Ντενις, έπιασε προς το κελλί της τρελλής.

«Αντίο, Ντενις, έπιασε προς το κελλί της τρελλής.

«Αντίο, Ντενις, έπιασε προς το κελλί της τρελλής.

«Αντίο, Ντενις, έπιασε προς το κελλί της τρελλής.

«Αντίο, Ντενις, έπιασε προς το κελλί της τρελλής.

«Αντίο, Ντενις, έπιασε προς το κελλί της τρελλής.

«Αντίο, Ντενις, έπιασε προς το κελλί της τρελλής.

«Αντίο, Ντενις, έπιασε προς το κελλί της τρελλής.

«Αντίο, Ντενις, έπιασε προς το κελλί της τρελλής.

«Αντίο, Ντενις, έπιασε προς το κελλί της τρελλής.

«Αντίο, Ντενις, έπιασε προς το κελλί της τρελλής.

«Αντίο, Ντενις, έπιασε προς το κελλί της τρελλής.

«Αντίο, Ντενις, έπιασε προς το κελλί της τρελλής.

«Αντίο, Ντενις, έπιασε προς το κελλί της τρελλής.

«Αντίο, Ντενις, έπιασε προς το κελλί της τρελλής.

«Αντίο, Ντενις, έπιασε προς το κελλί της τρελλής.

«Αντίο, Ντενις, έπιασε προς το κελλί της τρελλής.

«Αντίο, Ντενις, έπιασε προς το κελλί της τρελλής.

«Αντίο, Ντενις, έπιασε προς το κελλί της τρελλής.

«Αντίο, Ντενις, έπιασε προς το κελλί της τρελλής.

«Αντίο, Ντενις, έπιασε προς το κελλί της τρελλής.

«Αντίο, Ντενις, έπιασε προς το κελλί της τρελλής.

«Αντίο, Ντενις, έπιασε προς το κελλί της τρελλής.

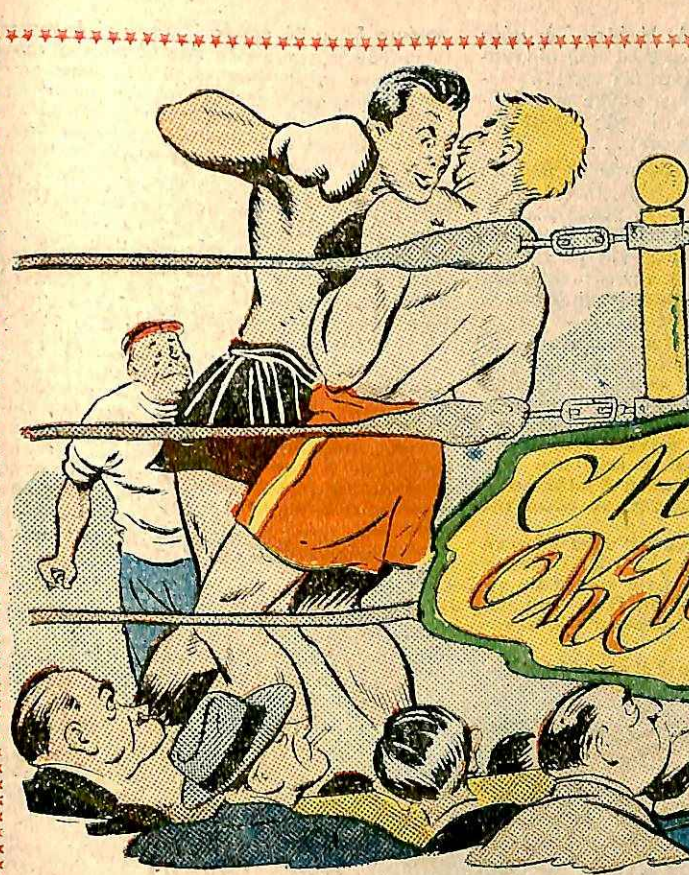
«Αντίο, Ντενις, έπιασε προς το κελλί της τρελλής.

«Αντίο, Ντενις, έπιασε προς το κελλί της τρελλής.

«Αντίο, Ντενις, έπιασε προς το κελλί της τρελλής.

«Αντίο, Ντενις, έπιασε προς το κελλί της τρελλής.

«Αντίο, Ντενις, έπιασε προς το κελλί της τρελλής.

«Ενας ακόμη «άσχημος» αλλά καλός ήθοποιός

Οι Αμερικανοί κινηματογραφόφιλοι, που δεν έχουν την τύχη να κατοικούν κοντά στο Χόλλυγουντ ή και μέσα σ' αυτό, περισσότερο όμως οι Ευρωπαίοι, έχουν την περίεργη γνώμη ότι η μεγαλοπολίς του κινηματογράφου είναι ο τοπος της εύκολης και πλούσιας ζωής και ότι οι καλλιτέχνες της είναι όλοι «γόνιμοι» και «γόνιμοι».

Και η μόνη γνώμη μπορεί να είναι και σωστή. Όπως το πάρε κανείς το λεπτό αυτό ζήτημα. Εκείνη όμως που δεν είναι διόλου σωστή είναι η δεύτερη. Μία φορά κι' έναν καιρό στο Χόλλυγουντ υπήρχε άβυσσος «άραιοςκομος». Σήμερα όμως δεν συμβαίνει το ίδιο. Από το 1944 κι' εδώ ο «άραιοςκομος» έχει παραχωρήσει τη θέση του στον «άσχημοκομο». Μή σας φαίνεται περίεργο. Κατά καιρούς έχουμε άναφέρει πολλούς στάρ του είδους αυτού. Νά, τώρα, κι' ένας άλλος: ο Ντενις Κλάρκ.

Με ξυπνά μάτια, μέτριος στο ανάστημά, γεμάτος, και με κοινά χαρακτηριστικά, δεν είναι βέβαια «γόνιμος» κι' ούτε σκέφθηκε ποτέ να ποζάρη για τέτοιος. Αν παρουσιάζονταν στο Χόλλυγουντ τη περίοδο 1936-1940 — και πράγματι, παρουσιάστηκε όπως θα δούμε — δεν θα γινόταν δεκτός γιατί τότε ζητούσαν μόνον γόνιμους. «Ήρθε όμως το 1943, την εποχή δηλαδή που ζητούσαν μόνον ήθοποιους κι' όχι «κούκλους», κι' έτσι με το ταλέντο του πέτυχε και κατώρθωσε να εξασφαλίση μιά καλή θέση ανάμεσα στα άλλα αστέρια.

Το Χόλλυγουντ δεν το σκέφθηκε για πρώτη φορά το 1943, εξομολογείται σήμερα γελώντας ο Ντενις. Έπιχείρησε να το πλησιάσω για πρώτη φορά το 1939, τότε που ήμουν ένας καλός, αλλά άγνωστος άκόμ ήθοποιός της σκηνής. Δεν έγινα όμως δεκτός, με τη δικαιολογία πως ήμουν... φοβερά άσχημος, τόσο άσχημος ώστε υπήρχε φόβος αντί να προσελκύσω τις γυναίκες να τις διώχνω! Θυμάμαι ακόμη ζωηρά μιά χαρακτηριστική συν-ομιλία που είχα τότε μ' ένα παραγωγό:
— Όλα αυτά που μου λέτε

είνε καλά, μου είπε αυτός, αλλά, δεν μου ξηγάτε, μ' αυτά τα μούτρα θα βγήτε στην όθονη;
— Δεν σας καταλαβαίνω, του άπάντησα έκπληκτος και πειραγμένος. Μήπως θάπρεπε δηλαδή να... κόψω το κεφάλι μου και στη θέση του να βάλω κανένα άλλο;
— Αν θέλετε τη γνώμη μου, θάταν πραγματικά εύχης έργο αν μπορούσατε ν' αλλάξετε κεφάλι! Μ' αυτό πάντως που έχετε δεν πρόκειται να πετύχετε ούτε ένα ρολάκι.

Για πρώτη φορά στη ζωή μου έβρισκα τότε το Χόλλυγουντ, τους παραγωγούς, τις ταινίες και τους καλλιτέχνες του, έφυγα θυμωμένος και γύρισα πάλι στη Ν. Υόρκη, κάνοντας όμως όρκο ότι πολύ σύντομα θα ξαναγύριζα και μάλιστα με... το ίδιο κεφάλι!.

Και πραγματικά,

ξαναγύρισε αλλά μόλις το 1943, γιατί στο μεταξύ είχε κρυχτεί ο πόλεμος και ο Ντενις είχε στρατευθώ από τους πρώτους.

Στη κινηματογραφούπολη τώρα δεν ζητούσαν «γόνιμους» γιατί είχε περάσει πια η μόδα τους. Ζητούσαν άπλως καλούς ήθοποιους κι' άδιαφορούσαν για όλα τα άλλα. «Ετσι ο Ντενις δεν άργησε να βρη ένα ρόλο σ' ένα μουσικό σόρτ. Άμέσως μετά πήρε ρόλο σε φίλμ μεγάλου μήκους. Το πρώτο άκολούθησε δεύτερο, το δεύτερο τρίτο και εν συνεχεία άλλα. Μέχρι σήμερα έχει παίξει σε περισσότερα από 18 φίλμ. Γνωστότερα απ' αυτά είναι: «Καντίνα του Χόλλυγουντ», «Τόκιος», «Κλεμένη ευτυχία» και «Κοίλας της σιαπής». Νεώτερα του είναι τα έξης: «Οι γυναίκες θέλουν... φίλημα», «Εφοδος», «Ο εξαγνισμός» και «Κάπου τη πόλη».

Ο Κλάρκ γεννήθηκε στις 18 Φεβρουαρίου του 1915 στη Ν. Υόρκη. Ο πατέρας του διατηρούσε κατάστημα άθλητικών ειδών και ο μικρός Ντενις από 10 χρονών είχε άρχισεί να ενδιαφέρεται για τα σπορ και ιδιαίτερα για το ποδόσφαιρο και το μπόξ. Σε ηλικία 20 ετών αποφάσισε να γίνη δικηγόρος. Ξαφνικά όμως άλλαξε γνώμη κι' αποφάσισε να γίνη ήθοποιός και ταυτόχρονα επάγγελματίας μπόξερ.

Κάποτε, ύστερα από ένα σκληρό άγωνα μπόξ από τον όποιο ο Ντενις βγήκε νικητής, τον έπισκέφθηκε στα αποδυτήρια μιά κυρία παραγωγού και τον συνεχάρη.

Κι' όμως, της είπε ο Ντενις, πριν παντρευτεί δεν μ' ένθαρρύνετε καθόλου.

Αυτό δεν σημαίνει, άπάντησε η κυρία γελώντας. Πρέπει να ξέρετε ότι τα κορίτσια δεν λένε ποτέ ό,τι σκεπτόνται.

...Ενώ οι κυρίες, συμπλήρωσε ο Ντενις, δεν σκεπτόνται ποτέ ό,τι λένε!...

Μαρμάρωσε η κυρία από τη τσουχτερή αυτή άπάντησι που Ντενις και άρκίστηκε να τον εκδικηθώ. Και το έκανε μόλις έμαθε ότι ο Κλάρκ ζητούσε να γίνη στάρ του κινηματογράφου. Την ίδια μερα κι' όλες μίλησε στον άντρα της κι' αυτές σπουές άλλους παραγωγούς κι' έτσι ο Ντενις δεν έγινε δεκτός το 1939 στο Χόλλυγουντ γιατί ήταν άσχημος. Η κυρία εκδικήθηκε.

ΤΖ. ΕΡΒΙΝ

Ο Ντενις Κλάρκ

ΤΗ βραδυά της μεγάλης μάχης, η μικρή εκκλησία του χωριού, όπου ο νικητής στρατηγός είχε κλείσει τριακόσιους αιχμαλώτους, παρουσίαζε ένα θέαμα απερίγραπτης φρίκης.

Θάλεγε κανείς πώς ο Ιερός εκείνος χώρος είχε μεταβληθεί σ' έναν απ' τους κύκλους της Κολάσεως! Πέντε μεγάλες λαμπάδες φωτίζουν τους νικημένους επαναστάτες, που ήταν ξαπλωμένοι στα μάρμαρα ή καθισμένοι στα στασίδια, με κουρελιασμένα ρούχα, σαστισμένοι ακόμη απ' τη συμφορά που τους βρήκε, με την απελπισία ζωγραφισμένη στα χλωμά τους πρόσωπα.

«Άλλοι απ' αυτούς προσεύχονταν, άλλοι ουρλιάζαν σαν πληγόμενα θηρία απ' το φόβο τους... Κι' όλοι ήταν βέβαιοι για το τέλος που τους περιμένε. Γιατί κάθε επανάσταση στο Μεξικό πνίγεται στο αίμα. Κι' ο δόν Μιπολιέρ, ο στρατηγός που είχε καταστείλει την τελευταία ανταρσία, φημιζόταν για τη σκληρότητα και τη θηριωδία του.

Κανείς απ' τους τριακόσιους αιχμαλώτους δεν αμφέβαλλε πως θα τουφεκίζονταν δλοι σε λίγες ώρες, πριν ακόμα ανατείλη καλά ο ήλιος...

Σε μιά ακρή της εκκλησίας, κάθονταν δυο άντρες, αμίλητοι, ο ένας κοντά στον άλλον. Ο μεγαλύτερος ήταν ως 30 ετών,

σκοτώσει! απάντησε ο Ντάρε. Τό μόνο που ξέρω, είναι πως η κοπέλλα που μ' αγαπούσε άλλοτε, δεν μ' αγαπάει πιά... Όταν της ζήτησα εξηγήσεις, μούπε πως βρήκε κάποιον άλλο νέο και πώς κατάλαβε ότι είχε γεννηθεί για κείνον!...

«Τού κάκου την παρακάλεσα να μου πη τ' όνομά του... Στο μεταξύ, άρχισε η επανάσταση κι' έφυγα απ' το χωριό μου... Είχα πάντα την ελπίδα πως θα ξαναγυρνούσα μια μέρα εκεί κάτω, για να εκδικηθώ εκείνον που μ' άρπαξε την ευτυχία μου. Μά τώρα που μάς έπιασαν αιχμαλώτους, οι ώρες μας είναι μετρημένες!...

Τά μάτια του Ντάρε είχαν δακρύσει, «Έβγαλε κι' αυτός μια φωτογραφία απ' την τσέπη του, τυλιγμένη μ' επιμέλεια σε χαρτιά, την έδωσε στο Χουάν και του είπε με χαμηλή φωνή:

— Κύτταξε αυτό τ' άγγελικό πρόσωπο και πές μου αν τ' ο χωρὶς ο νους σου πως μπορούσε να με γελάσει αυτή η κοπέλλα!.. Κύτταξε τὰ άθωα μάτια της, τὸ άθωο της χαμόγελο...

«Ενὸ Χουάν έπαιρνε με τὸνα χέρι τη φωτογραφία του Ντάρε, με τ' άλλο τούδινη τη δική του. Μόλις όμως τις κύτταξαν, τιναχτήκαν κι' οι δυο απ' τη θέσι τους. Οι δυο φωτογραφίες παρίσταναν την ίδια γυναίκα!...

«Απλώθηκε για λίγο μια βαρεία σιωπή—

αφωα δπου δὸν τουφεκίζονταν ὁ επαναστάτες. Τὸν περιτοίχιζε ἕνα δολιχὸρο τάγμα. Όταν παρουσιάστηκαν μπροστά του οὶ κατάδικοι, τοὺς ἔριξε μὲ άγρια κι' εἰρωνική ματιά και τοὺς εἶπε:

— Θέλατε επανάστασι, ἔ; Τώρα θὰ μάθετε πὼς τιμωροῦνται οὶ αντάρτες!

«Ένας ταγματάρχης ἔσκυψε, τὴ στιγμή εκείνη, και τοῦ μωρμούρισε στ' αὐτί, δείχνοντας του τὸ Χουάν και τὸ Ντάρε:

— Λυπάμαι, στρατηγέ μου, που θὰ σκοτωθῶν αὐτὰ τὰ δυὸ παλληκάρια. Τοὺς ξέρω ἀπὸ καιρὸ. Ὁ ἕνας εἶνε ὁ καλλίτερος καθάλλάρης τοῦ χωριού του. Ὅσο γιὰ τὸν άλλον, κανεὶς δὲν τὸν περνάει στὸ τρέξιμο.

Ὁ στρατηγὸς σκέφθηκε λίγο, κι' ἔπειτα χτύπησε με χαρὰ τὰ χέρια του.

— Έγω μὲ ἐμπνευσί! φώναξε στοὺς αξιωματικούς τοῦ ἐπιτελείου του. Θὰ βαλῶ αὐτοὺς τοὺς δυὸ νὰ τρέξουν, ὁ ἕνας με τ' άλογο κι' ὁ άλλος με τὰ πόδια... Και θὰ χαρίσω τὴ ζωὴ σ' ἐκείνον που θὰ φτάσει πρῶτος στὸ τέρμα... Πὼς σὰς φαίνεται ἡ ἰδέα μου;

— Θανμάσια!... Μεγαλοφυΐς! τοῦ εἶπαν ὅλοι.

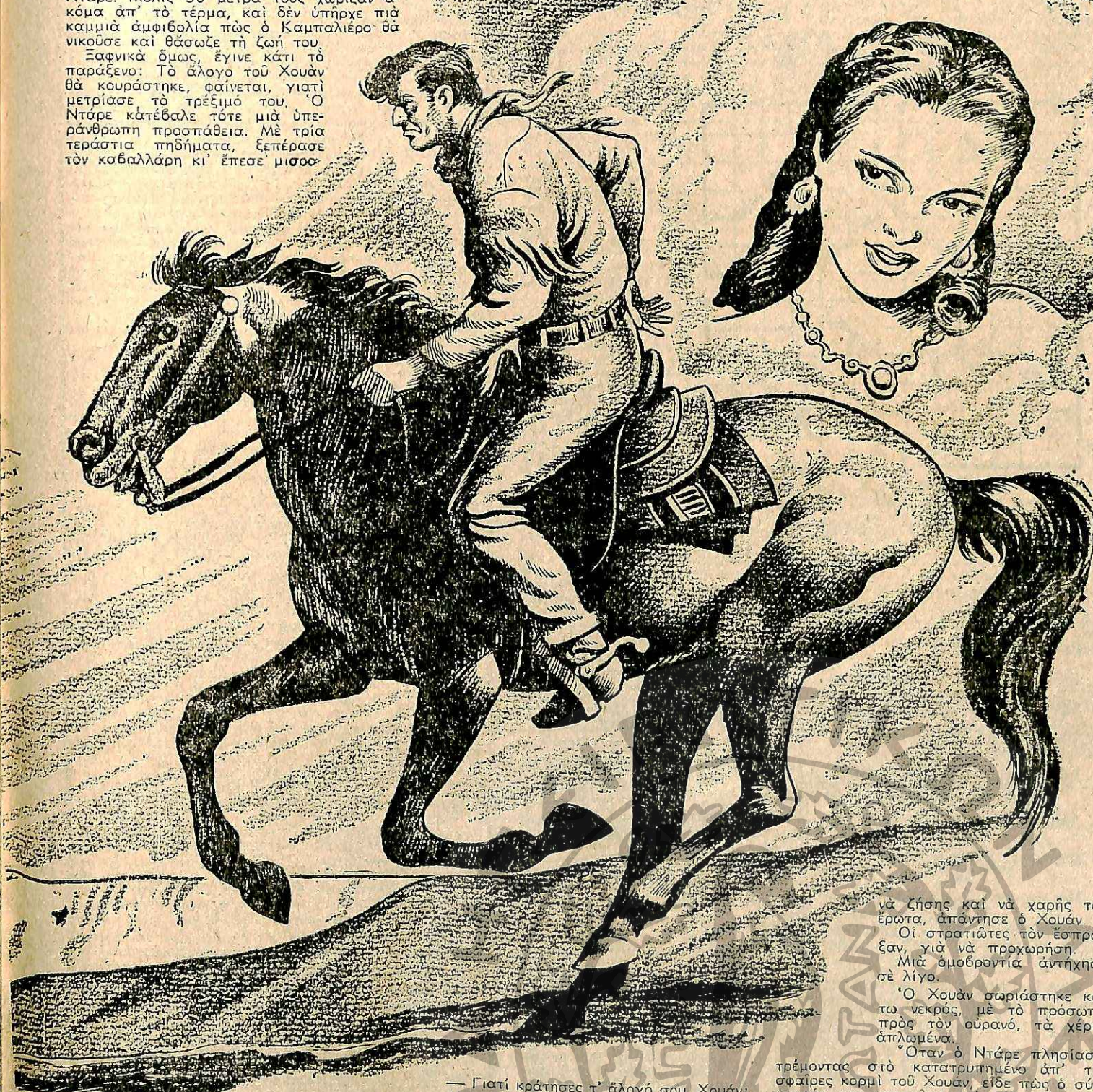
Ανακοίνωσαν στοὺς δυὸ καταδίκους τὴν ἀπόφασί τοῦ στρατηγοῦ.

Ὁ Ντάρε εἶχε, βέβαια, πολὺ γερά πόδια, μὰ πὼς ἦταν δυνατόν νὰ συναγωνισθῇ στὸ τρέξιμο ἕνα καθάλλάρη; Ὡστόσο, ἡ ἐλπίδα ὅτι πιθανὸν νὰ κέρδιζε, νὰ γλύτωνε

Εἶχαν κάνει κιόλας τὸ μισὸ δρόμο. Οἱ αξιωματικοὶ κι' οὶ στρατιῶτες που τοὺς παρακολουθοῦσαν, παρακινούσαν και τοὺς δυὸ με δυνατὲς φωνές.

Μὰ ὁ Χουάν εἶχε αφήσει πολὺ πίσω τὸ Ντάρε. Μόλις 50 μέτρα τοὺς χώριζαν ἀκόμα απ' τὸ τέρμα, και δὲν ὑπῆρχε πιά καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς ὁ Καμπολιέρο θὰ νικούσε και θάσωζε τὴ ζωὴ του.

Ξαφνικά όμως, ἔγινε κάτι τὸ παράξενο: Τὸ άλογο τοῦ Χουάν θὰ κουράστηκε, φαίνεται, γιατί μετρίασε τὸ τρέξιμό του. Ὁ Ντάρε κατέβαλε τότε μιά ὑπεράνθρωπη προσπάθεια. Μὲ τρία τεράστια πηδήματα, ξεπέρασε τὸν καθάλλάρη κι' ἔπεσε μισο-

νὰ ζήσης και νὰ χαρῆς τὸν ἔρωτά, απάντησε ὁ Χουάν. Οἱ στρατιῶτες τὸν ἔπρωξαν, γιὰ νὰ προχωρήσῃ. Μία ὁμοβροντία ἀντήχησε σὲ λίγο.

Ὁ Χουάν σωριάστηκε κάτω νεκρός, με τὸ πρόσωπο πρὸς τὸν οὐρανὸ, τὰ χέρια ἀπλωμένα.

«Όταν ὁ Ντάρε πλησίασε, τρέμοντας στὸ κατατρυπημένο απ' τὴς σφαίρες κορμί τοῦ Χουάν, εἶδε πὼς ὁ σύντροφός του κρατοῦσε στὸ χέρι τὴ φωτογραφία τῆς Μαρίας, με μιά μεγάλη τρύπα στὸ μέρος τῆς καρδιάς...

Κι' ὅταν ἀφέθηκε ἐλεύθερος και πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ χωριὸ του, ἡ καρδιά του ἦταν θλιμμένη. Γιατί ἔγιναν ὅλα αὐτὰ; Πὼς ἡ τυφλὴ μοῖρα περιπλέκει τοὺς ἀνθρώπους και τοὺς δημιουργεῖ ζητήματα, που δὲν μπορεῖ νὰ τὰ συλλάβῃ και ἡ πιο ἀχαλνωτὴ φαντασία; Θὰ ζούσε ἀραγε ευτυχισμένος τώρα με τὴ Μαρία ἢ δὲν θὰ τὸν δεχόταν πιά; Οἱ σκέψεις τοῦ σουδλίζανε τὸ μυαλὸ και ὁ δρόμος ἦταν τόσο μακρὺς! «Θὰ δεχθῇ ἡ Μαρία;» Αὐτὸ κάθε τόσο ἐπανελαμβάνε ὅσο βάδιζε. «Αν δὲν δεχθῇ; Ὅλη ἡ θυσία τοῦ άλλου θὰ πῆγαινε χαμένη...

ΠΩΛ ΝΤΕ ΓΚΑΡΟΣ

— Γιατί κράτησες τ' άλογο σου, Χουάν; Ὁ μελλοθάνατος τοῦριξε μιά γλυκεῖα ματιά κι' απάντησε:

— Ἐστὶ ἀγάπησε πρὶν ἀπὸ μὲνα τὴ Μαρία. Κι' ἐγὼ ὁ παρείσακτος, ὁ κλέφτης, πρέπει νὰ λείψω... Ζῆσε μαζί τῆς ευτυχισμένος, Ντάρε. Εἶσαι καλὸ παλληκάρι...

— Εἶσαι πολὺ καλός, Χουάν. Ἐχεις μεγάλη καρδιά. Ποτέ μου δὲν θὰ ξεχάσω αὐτὸ που ἔκανες γιὰ μὲνα. Μὰ δὲν θάθελα νὰ πεθάνης, Χουάν.

Ὁ Χουάν ἀνασῆκωσε τοὺς ὤμους του ἀδιάφορα.

— Γεῖά σου, Ντάρε!... φώναξε.

— Γεῖά σου Χουάν. Εἶσαι παλληκάρι.

— Και σὺ εἶσαι παλληκάρι κι' ἀξίζει

Μὲ τρία τεράστια πηδήματα ξεπέρασε τὸν καθάλλάρη...

ναίσθητος στὸ τέρμα...

Εἶχε νικήσει!...

Δυὸ στρατιῶτες βοήθησαν τὸ Χουάν νὰ κατεβῇ απ' τ' άλογο. Καθὼς τὸν περνοῦσαν μπροστά απ' τὸ Ντάρε, γιὰ νὰ τὸν πᾶνε στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως, ὁ νικητὴς σηκώθηκε ἀπὸ χάμω, πλησίασε τὸ Χουάν, τὸν ἀγκάλιασε και τοῦ εἶπε:

— Τὰ κατάλαβα ὅλα!

— Τί κατάλαβες, Ντάρε; Δὲν κατάλαβαῖν τί θες νὰ πῆς...

ΟΙ ΑΝΤΙΤΖΗΛΟΙ

Δραματικό διήγημα

κοντός, αλλά με γεροδεμένο κορμί κι' ηλιοφωμένο πρόσωπο. Λεγόταν Δαυίδ Ντάρε.

Ὁ σύντροφός του, Χουάν Καμπολιέρο, ἦταν λίγα χρόνια μικρότερος, με δροσερὸ νεανικὸ πρόσωπο.

Εἶχαν γνωρίσῃ οἱ δυὸ τους στὴ μάχη. Εἶχαν πολέμησει με πείσμα, εἶχαν προσφέρει μεγάλες ὑπηρεσίες ὁ ἕνας στὸν άλλον και τοὺς ἔκανε μιά βαθειά αμοιβαία συμπάθεια...

«Αφὸ κουράστηκε νὰ κουβεντιάξῃ με τὸ νεαρὸ σύντροφό του γιὰ τοὺς λόγους που τοὺς εἶχαν κάμει νὰ επαναστατήσουν κατὰ τοῦ τυράννου κυβερνήτου, ἔβγαλε μιά πίπα κι' άρχισε νὰ καπνίζει. Ὁ άλλος πῆρε τότε μέσα απ' τὴν τσέπη του τὴ φωτογραφία μίας ὡραϊότατης κοπέλλας κι' άρχισε νὰ τὴ θανμάξῃ, αμίλητος.

Ὁ Ντάρε τοῦριξε μιά ματιά και κατάλαβε απ' τὸ ὄφρος του ὅτι ἡ φωτογραφία θάταν τῆς γυναίκας του ἢ τῆς ἀγαπημένης του. Ἡ τραχεῖα φυσιογνωμία του μαλάκωσε και ψιθύρισε με γλυκεῖα φωνή:

— Καῦμένο παιδί!...

Ὁ Χουάν τὸν κύτταξε, κατάπληκτος. Ποτέ δὲν φανταζόταν πὼς ὁ ἀγριάνθρωπος ἐκείνος θάχε τόσο τρυφερά αἰσθήματα...

— Ἀλλοίμονο! πρόσθεσε ὁ Ντάρε. Ἐγὼ εἶμαι πῶς δυστυχισμένος ἀπὸ σένα... Εἶχα ἀγαπήσει κι' ἐγὼ κάποτε μιά γυναίκα... και τὴν ἀγαπῶ ακόμη... Ἐγὼ μαζί μου τὴ φωτογραφία της... Μὰ δὲν τολμῶ νὰ τὴν κυττάξω, γιατί...

Τὰ μάτια του πέταξαν λάμψεις μίσους και θυμοῦ.

— Δὲν φοβάμαι τὸ θάνατο! συνέχισε μ' ὑπόκοψη φωνή. Τὸ ξέρω πὼς θὰ πεθάνω σὲ λίγες ὥρες... Ἐκείνο όμως που με δαιμονίζει, εἶνε ὅτι θὰ φύγω απ' αὐτὸ τὸν κόσμο, πρὶν προφτάσω νὰ ἐκδικηθῶ ἐκείνον που μὲ τὴν ἔκλεψε, που τῆς πῆρε τὴν καρδιά!...

Ἦρθε τώρα ἡ σειρά τοῦ Χουάν νὰ τὴν κυττάξῃ με συμπόνια.

— Ποιὸς ἀσυνείδητος τῶκανε αὐτό; ρώτησε.

— Ἀν ἤξερα τ' όνομά του, θὰ τὸν εἶχα

ἡ σιωπὴ που προηνύει θύελλα. Ἐπειτα μίλησε πρῶτος ὁ Ντάρε:

Ἐστὶ λοιπὸν ἤσουν! μούγκρισε.

— Εγὼ! απάντησε ἀτάραχος ὁ Χουάν. Μὰ ἐγὼ ἤσυχῃ τὴ συνείδησί μου. Δὲν ἔκανα καμμιὰ ἀτιμία... Πρῶτα, δὲν τόξερα ὅτι ἡ Μαρία σ' ἀγαποῦσε... Ἐξ άλλου, μὲ ὡμολόγησε πὼς εἶχε ὑποσχεθῇ τὸν ἔρωτά της σὲ κάποιον άλλον... Μὰ, απ' τὴν πρώτη στιγμή που με εἶδε, κατάλαβε ὅτι εἶχε γελαστῇ στὰ αἰσθήματά της κι' ὅτι μόνο μὲνα ἀγαποῦσε...

— Δὲν τ' ἀκούω ἐγὼ, αὐτά! φώναξε ὁ Ντάρε. Ὅρκιστῇκα νὰ σκοτώσω ἐκείνον που μούκλεψε τὴ Μαρία μου. Κι' ἀφὸ ὁ Θεὸς δὲν θέλησε νὰ πεθάνω πρὶν πάρω αὐτὴν τὴν ἱκανοποίησι, πρέπει νὰ κρατήσω κι' ἐγὼ τὸ λόγο μου! Ὑπερασπίσου τὸν ἑαυτὸ σου, Χουάν Καμπολιέρο!

Μὰ, ἐνὸ ὁ Ντάρε ἐτοιμαζόταν νὰ ἐπιτεθῇ στὸ Χουάν, με σηκωμένο τὸ μαχαίρι του, ἀντήχησε ἕνα σάλπισμα κι' άνοιξε ἡ πόρτα τῆς εκκλησίας. Εἶχε ξημερώσει, κι' οὶ στρατιῶτες ἐρχόντουσαν νὰ πάρουν τοὺς επαναστάτες, γιὰ νὰ τοὺς οδηγήσουν στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως.

Ἀνάμεσα στοὺς δώδεκα πρώτους που διάλεξαν, ἦσαν ὁ Χουάν κι' ὁ Ντάρε.

Ἐνὸ τὸ στρατιωτικὸ ἀπόσπασμα οδηγούσε τοὺς μελλοθάνατους, δυὸ - δυὸ, στὸ μέρος τῆς ἐκτελέσεως, μέσα απ' τοὺς ἐρημικούς δρόμους τοῦ χωριού, ὁ στρατηγὸς διοικητὴς τῶν κυβερνητικῶν στρατευμάτων περίμενε, μαζί με τὸ ἐπιτελεῖο τοῦ, στὸ

τῆ ζωὴ του και νάπειθε τὴ Μαρία νὰ γίνῃ γυναίκα του, τοῦδωσε δυνάμεις, τὸν ἔκαμε γιὰ μιά στιγμή νὰ θεωρήσῃ βεβαία τὴ νίκη του.

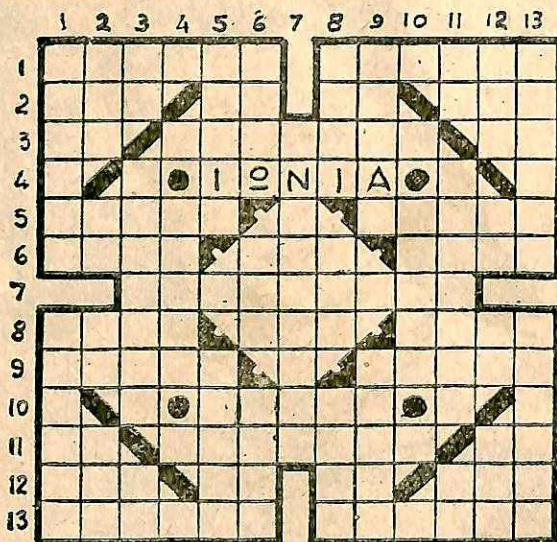
Σὲ λίγο, οἱ δυὸ ἀντίπαλοι ἦσαν ἐτοιμοὶ γιὰ τὸ τρομερὸ ἀγώνισμα. Ἐνας αξιωματικὸς τοὺς ἔδωσε τὸ σύνθημα τοῦ ἐκινήματος.

Ὁ Χουάν κέντρινε τ' άλογο με τὰ σπηρούνια του. Ὁ Ντάρε άρχισε νὰ τρέχῃ σὰν λαγός.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Άνω-κάτω σταυρόλεξο

Αντί να σας δώσω παρακάτω τις εξηγήσεις των διαφόρων λέξεων που θα τοποθετήσετε μέσα στο σταυρόλεξο, σας δίνω τις ίδιες τις λέξεις κατ' αλφαβητική σειρά. Βοηθούμενοι τώρα από τα γράμμα-

τα της λέξης «ΙΩΝΙΑ» που τοποθετήσαμε ήδη, προσπαθήστε να συνεχίσετε συμπληρώνοντας το σταυρόλεξο με όλες τις κατωτέρω λέξεις:

ΑΑΡ — ΑΙΝ — ΑΙΤΙΑ — ΑΛΤΙΣ — ΑΜΑΝΑΤΙ — ΑΜΟΝΙ — ΑΝΤΙΤΙΜΟΝ — ΑΡ — ΑΡΑ — ΑΡΙΑ — ΑΣ — ΑΣΑΝΙ — ΑΣΚΟΣ — ΑΣΥΛΙΑ — ΑΤΛΑΝΤΑ.

ΓΕΝΙ — ΓΟΝΑΤΑ.
ΕΚ — ΕΛ — ΕΛΑ — ΕΝΩΠΙΟΝ.
ΗΣΑΙ·ΑΣ — ΗΤΑ.
ΙΑ — ΙΩΣ.

ΚΑ·Ι·Ν — ΚΑΛΑΜΙ — ΚΑΛΩ — ΚΟΝΤΑΚ — ΚΟΣΤΟΣ.

ΛΑ — ΛΑ·Ι·ΟΣ — ΛΩ.

ΜΑΝΑ — ΜΟΝΑΣ.

ΝΑ — ΝΑΟΣ — ΝΑΣ.

ΟΙ (2) — ΟΙΤΗ — ΟΚΤΑΣ — ΟΛΟ — ΟΝ — ΟΡΟΙΣ — ΟΡΩ — ΟΣ — ΟΤΙ.

ΠΑΡΑΤΑΣΙΣ — ΠΕΡΣΙΚΑ — ΠΙ.

ΡΙΣ.

ΣΑΛΤΣΑ — ΣΑΜΟΣ — ΣΑΧΛΟΣ — ΣΗΣ — ΣΛΕΠΙ — ΣΥ.

ΤΗ — ΤΗΣ — ΤΟ.
Το δύο μέσα σε παρένθεση σημαίνει πώς η λέξη θα χρησιμοποιηθεί δύο φορές.

Αίνιγμα

Λάμπει γλυκά στον ούρανό το άρσενικό μου.
Και στην Άσια χώρα γνωστή είναι το θηλυκό μου.

Αναγραμματισμός

Όπως είμαι αν με θελήσεις, στους προφήτες θα ζητήσης.
Αν με αναγραμματίσης, Άργοναυτή θ' απαντήσης.

Συλλαβόγριφος

Γράμμα και ζωό δάλανε στη μέση τους θεό, και σχήμα παρουσίασαν ψηλό και μυτερό.

Αλλάξαν επάγγελμα

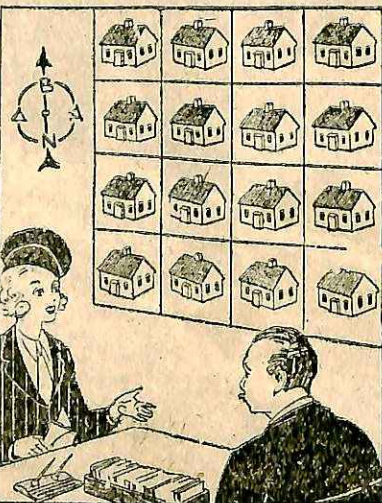
Είνε αρκετά τα διάσημα πρόσωπα που άλλαξαν επάγγελμα, με τη θέλησή τους ή από ανάγκη. Προσπαθήστε λοιπόν, να βρείτε ποιά είναι τα παρακάτω:

1. Στρατάρχης μιας χώρας, που ήττηθηκε στον πόλεμο, και κατόπιν πρόεδρος της.
2. Περίφημος μουσικός, που έγινε πρωθυπουργός της χώρας του.
3. Στρατηγός που έγινε πρωταίς πανεπιστημίου.
4. Μικρέμπορος που έγινε πολιτικός.

Ποιά είναι το σπίτι;

Το Γραφείο Εύρεσης Έργων, βρήκε στη νέα αυτή μια θέση καμιαριέρας, ένα από τα 16 σπίτια που βλέπετε στο σχεδιαγράμμα. Το κακό είναι πως πρόκειται για μια καινούργια συνοικία που δεν δόθηκαν ακόμα όνοματα στους δρόμους της και τα σπίτια είναι χωρίς αριθμούς. Ο διευθυντής του γραφείου έδωσε στη καμιαριέρα τις εξής πληροφορίες:

— Πρόκειται να εργασθώ στο σπίτι του ζεύγους Καλουτίδη. Για να βρω το σπίτι τους δεν έχετε παρά να προσέξετε το χάρτη αυτό. Το ζεύγος μένει βόρειως των Μπαράν, και νοτίως της οικογενείας Παπασιτύρου. Έχουν δε προς ανατολώς το σπίτι του κ. Μενελίδη και προς δυσμάς της δεσποινίδος Βρα-

να. Η νοτιοανατολική γωνία του οικοπέδου τους αγγίζει τη Β.Δ. γωνία του οικοπέδου των Φαφαλατίδων. — Και πώς θα βρω ποιά είναι το σπίτι του Φαφαλατίδου; — Πολύ εύκολα, δεσποινίde. Είναι το σπίτι που βρίσκεται Β. Δ. του σπιτιού του κ. Σπυροπούλου. Οι πληροφορίες αυτές σας είναι υπέρ-αρκητες για να βρείτε το σπίτι του ζεύγους Καλουτίδη. Μήπως θα μπορούσατε να το βρείτε κι' εσείς;

Αναγραμματισμός

Τα στοιχεία ανακατών, κάποιου απ' τα αριθμητικά κι' ένα ζώο σου σκαρώνω, που το τρώς πολύ συχνά.

Οι λύσεις στη σελ. 76

Τί οδηγεί τα περιστέρια;

Οι θεωρίες των μαγνητικών κυμάτων

Ένα από τα ενδιαφέροντα μυστήρια της Φύσεως με το οποίο και άλλοτε ασχοληθήκαμε, είναι η ικανότης προσανατολισμού των πουλιών, που κατορθώνουν να επιστρέφουν στις φωλιές τους από μεγάλες αποστάσεις, από μέρη τελείως άγνωστα και χωρίς να έχουν ιδέα το δρόμο που ακολουθούσαν ως εκεί. Υπάρχουν διάφορες θεωρίες για την εξήγηση του παρόμοιου αυτού φυσικού φαινομένου. Μια απ' τις παλαιότερες και τις πιο διαδεδομένες είναι ότι τα πουλιά οδηγούνται από μαγνητικά ή ηλεκτρικά κύματα συντονισμένα με κάποιο συναίσθημα του εδάφους όπου βρίσκεται η φωλιά τους. Έχουν καταβληθεί σημαντικές προσπάθειες για την απόδειξη της θεωρίας αυτής ιδίως δε στην Αγγλία κατά τον πόλεμο.

Παρατηρήθηκε ότι η αίσθηση του προσανατολισμού αρχίζει να λειτουργεί μόλις ελευθερωθεί το πουλί. Περιστέρια που μεταφέρθηκαν σε μεγάλες αποστάσεις, κλεισμένα μέσα σε ειδικά «φαραδικά» κλουβιά για να αποκλειστεί κάθε εξωτερική ηλεκτρική ή μαγνητική επίδραση, βρήκαν το δρόμο της επιστροφής χωρίς καμιά δυσκολία.

Όταν ένα ταξιδιωτικό περιστέρι ελευθερωθεί, διαγράφει στην αρχή κύκλους πάνω απ' το σημείο εκείνο, ως ότου βρει την κατεύθυνσή του. Οι απόδοι λοιπόν της παραπάνω θεωρίας εξηγούν ότι το κανάλι για να ανακαλύψει το ιδιαίτερο μαγνητικό κύμα που ακολουθεί, και να το συλλάβει χρησιμοποιώντας ως δείκτες τα εσωτερικά όργανα ισορροπίας του ατόμου του.

Ο δόκτωρ Χένρι Γέγκλεϋ, καθηγητής της Φυσικής στο Πανεπιστήμιο της Πενσυλβανίας, πιστεύει ότι, εκτός απ' το γήινο μαγνητισμό, καθοδηγεί επίσης τα πουλιά κι' η «δύναμις του Κοριολί» — μία συνέπεια της περιστροφής της Γης, που απλώνει προς τα πλάγια κάθε πράγμα που πετάει. Δεδομένου δε ότι οι δύο αυτές δυνάμεις διαφέρουν από μέρος σε μέρος, το πουλί αναγνωρίζει έτσι το δρόμο προς τη φωλιά του.

Για να αποδείξει τη θεωρία του, ο δόκτωρ Γέγκλεϋ έφηρσε δύο μαγνήτες κάτω απ' τις φτερούγες ταξιδιωτικών περιστέρων, ούτως ώστε να εξουδετερώσει μ' αυτούς τα μαγνητικά κύματα. Στο πρώτο πείραμά του, μεταχειρίστηκε 20 περιστέρια, για μια πτήση 160 χιλιομέτρων. Τα μισά απ' αυτά είχαν μαγνήτες και τ' άλλα μισά είχαν απλά κομμάτια χαλκού ίσου βάρους. Απολύθηκαν δε ένα — ένα, για να μη τυχόν παρακολουθήσουν το ένα το άλλο.

Απ' τα δέκα λοιπόν, περιστέρια με τους μαγνήτες, τα 4 μόνο χάθηκαν και δεν ξαναβρέθηκαν ποτέ. Άλλα δύο έχασαν τους μαγνήτες κι' έφτασαν στις φωλιές τους δίχως αυτούς τη δεύτερη μέρα. Τρία άλλα έχασαν τον ένα απ' τους μαγνήτες τους κι' έφτασαν την τέταρτη ημέρα. Επίσης την τέταρτη ημέρα έφτασε και το δέκατο πουλί, με τους δύο μαγνήτες του.

Απ' τα πουλιά της δεύτερης ομάδας, μόνο δύο χάθηκαν, 5 επέστρεψαν την πρώτη ημέρα και τα υπόλοιπα τη δεύτερη.

Τα αποτελέσματα δηλαδή ήταν εννοιακά για τη θεωρία της μαγνητικής επίδρασης. Χρειάζεται όμως να γίνουν ακόμη πολλά πειράματα, για να εξαχθούν θετικά συμπεράσματα.

Οι ηλεκτρικές καταιγίδες επηρεάζουν τα ταξιδιωτικά περιστέρια. Τον περασμένο αιώνα, όταν ο τηλεγράφος συναγωνιζόταν ακόμη με το ταχυδρομείο με περιστέρια, οι εκατομμυριοχίλι που παρότρυναν στη νησά Καταλάν, έστελναν την άλληλογραφία τους στο Λος Άντζελες με τέτοια πουλιά. Μια μέρα, όμως τα περιστέρια δεν ένοούσαν με κανένα τρόπο να φύγουν απ' το νησί. Δύο μέρες αργότερα, έγινε γνωστή η εξήγηση: Είχε ξεσπάσει στο Λος Άντζελες μια φοβερή ύδρα, με αστραπές και κεραυνούς, κι' ο ηλεκτρισμός της είχε επηρεάσει από μακριά τα περιστέρια.

Στα πειράματα που έγιναν απ' το στρατιωτικό Σχολείο Διαβίβασης των Ήνωμ. Πολιτειών, φάνηκε ότι τα περιστέρια επηρεάζονταν απ' τη λειτουργία ενός κοντινού ραδιοφωνικού σταθμού κι' άργούσαν περισσότερο να φτάσουν στη φωλιά τους.

Σε αμέτρητες όμως άλλες περιπτώσεις, δεν εξακριβώθηκε καμιά επίδραση των ραδιοφωνικών κυμάτων στον προσανατολισμό των πουλιών.

Όταν π.χ. άρχισε η συμμαχική εισβολή στην Εύρωπη, περισσότεροι από 2.000 ραδιοπομποί λειτουργούσαν στα σημεία της αποβάσεως. Κι' όμως δεν ενοχλούσαν καθόλου τις εκατοντάδες μηνύματα που διέσχιζαν τη Μάγχη, μεταφέροντας μηνύματα του στρατού, της αεροπορίας και του πρακτορείου Ράιτερ. Μόνο η κακοκαιρία τα δυσκόλευε κάπως.

Ο Αποκόμματος

Το παρκινγκάκι σας

Μια φορά κι' έναν καιρό, ζούσε ένας γέρος και μια γρηά. Ήσαν ευτυχισμένοι. Μονάχα ένα παιδάκι τους έλειπε. Ένα πρωί ο άντρας πήγε να οργώσει το χωράφι του. Η γυναίκα του έμεινε πίσω για να κάνει τηγανίτες. Άμα τις έτοιμασε, είπε:

— Άν είχαμε ένα γιου θά πήγαινε τις τηγανίτες στον πατέρα του!

Την ίδια στιγμή παρουσιάστηκε μπροστά της ένα αγόρι, όχι πιο μεγάλο από ένα δαχτυλάκι.

— Καλημέρα μαμά! είπε.

— Από πού ξεπετάχτηκες, παιδί μου, και πώς λέγεσαι;

— Βγήκα από την κασέλα που είχες κρύψει το ψωμί. Έκει μέσα μεγάλωσα και με λένε Αποκόμματο. Δός μου τις τηγανίτες, θα τις πάω εγώ στον πατέρα.

— Θα μπορέσης;

— Ναί, καλή μου μητερούλα.

Η γρηά τύλιξε τις τηγανίτες και έδωσε το δέμα στο παιδί. Το Αποκόμματο το πήρε κι' έτρεχε μέσα στα χωράφια. Στο δρόμο βρέθηκε ένα ψήλωμα που δεν μπορούσε να το περάσει και φώναξε:

— Πάτερά, πάτερά! Έλα να με βοηθήσεις. Στο φέρνω τηγανίτες!

Ο γέρος, ακούγοντας να τον φωνάζουν, πήγε να δει ποιος ήταν. Βοήθησε το Αποκόμματο να περάσει το εμπόδιο και του είπε:

— Από πού ξετρύπωσες, αγόρι μου, κι' είσαι τόσο μικρό όσο ένα δαχτυλάκι;

— Γεννήθηκα στην κασέλα του ψωμιού. Με λένε Αποκόμματο!

Ο γέρος κάθισε για να φάει τις τηγανίτες και το παιδί του είπε:

— Πάτερά, μ' αφήνεις να οργώσω;

— Έσυ να οργώσης; Είναι πολύ δύσκολο για σένα.

— Δεν είναι δύσκολο. Θα μπώ στο αυτί του αλόγου και θα του λέω που θα τραβά. Θα δεις τι ώρα και πού θα δουλέψουμε!

Και ο μικρός είχε πιά βάλει το χέρι του στο αλάνι και οργωνε. Ένώ οργωνε τραγουδούσε. Την ώρα εκείνη περνούσε απ' το χωράφι ένας άρχοντας. Άκουσε το τραγούδι και του φάνηκε περίεργο. Κατέβηκε τότε απ' την άμαξα και είπε στο χωρικό:

— Τι θα πη αυτό, γέρο; Το αλόγο σου οργώνει το χωράφι και τραγουδεί;

— Μπα, είναι το αγόρι μου που οργώνει τραγουδώντας!

Ο άρχοντας πλησίασε και είδε το Αποκόμματο.

— Πούλησέ μου το αγораκι σου, είπε.

— Αδύνατο, είπε ο γέρος. Δεν έχω παρά μονάχα αυτό.

Το Αποκόμματο όμως σκαρφάωσε στον άμο του πατέρα του και του είπε σιγά για να μην τον ακούσει ο γέρος:

— Πούλησέ με και μη σε νοιάζει. Έγώ θα ξαναβρω.

Ο χωρικός παραδέχτηκε να το πουλήσει για εκατό φλουριά. Ο άρχοντας έδωσε τα χρήματα, πήρε το αγόρακι, το δίπλωσε σ' ένα μαντήλι και το έβαλε στην τσέπη του. Όταν έφτασε σπίτι του, είπε στη γυναίκα του:

— Να ήξερες τί σου φέρνω!

— Τί; Για δείς το.

Ο άρχοντας έβγαλε το μαντήλι του και το άνοιξε. Δε βρήκε όμως τίποτα μέσα.

— Θύμωσε τότε πολύ.

— Να πάρη η όργη!... φώναξε. Μαύφυγε. Κρίμα στα εκατό φλουριά που πληρώσα!

— Παραμιλάς, άντρα μου; Απόρησε η γυναίκα του. Που πλήρωσες εκατό φλουριά;

— Στο γέρο πούκανε χωράφι για να γοράσω το γιου του τον Αποκόμματο.

— Πετάξες εκατό φλουριά για να αγοράσεις ένα παλιόπαιδο!...

— Δεν έχεις δίκιο, γυναίκα να μιλάς έτσι. Ο Αποκόμματος 'είν' ένα παιδί-θαύμα. Άλλο να σου λέω κι' άλλο να τον βλέπεις. Μ' αυτόν θα διπλασιάσουμε τα πλούτη μας, γιατί είναι τετραπέρατος και μικρός σαν το δαχτυλάκι σου, σωστό διαβολάκι. Μα δεν θα με πιάσουν και. Θα τρέξω στο φτωχικό του πατέρα του και θα πάρω το μικρούλη μαζί μου με τη βία.

Κι' ο άρχοντας ξεπόρτισε φουριόζος και όργισμένος.

Όταν ζύγωνε στο φτωχικό του γέρου, ο Αποκόμματος τού είδε.

— Πάτερά, φώναξε, χαθήκαμε!... Θα κρυφτώ κάτω απ' την ούρα της γάτας.

Κι' όταν ο άρχοντας ρώτησε πού είμαι, να του πης: «Αχ, καλέ μου άρχοντα, τί μεγάλη συμφορά που πάθαμε. Το αγораκι μου το έφαγε η γάτα μας!...»

Έτσι κι' έγινε.

Ο άρχοντας πίστεψε στα λόγια και στα δάκρυα του γέρου.

Ωστόσο, πριν φύγη φώναξε:

— Πού είσαι, μικρούλη Αποκόμματο;

— Στην κοιλά της γάτας! αποκρίθηκε ο πονηρούλης ο Αποκόμματος. Τούτη τη στιγμή με χωνεύει και κατεβαίνω σ' άντερα της!... Έχετε γεια και καλή άνταμωσι στον άλλο κόσμο!...

Συγκινημένος ο άρχοντας έφυγε, χωρίς να ζητήσει τα εκατό φλουριά του.

Αμέσως ο Αποκόμματος πήδησε απ' την κρυψώνα του, σκαρφάωσε στον άμο της γρηάς, τη φίλησε, φίλησε και το γέρο, με τον ίδιο τρόπο, κι' άρχισε να γελαί με την καρδιά του.

— Παιδάκι μου, του είπε ο γέρος, είσαι μικρός σαν το δαχτυλάκι μου, μα αξίζεις πολύ. Έσύ μας έφερες την ευτυχία στο φτωχικό μας. Από σήμερα θα σ' έχουμε στην καρδιά μας.

Κι' αλήθεια, ο γέρος κι' η γρηά αγαπούσαν πολύ το μικρούλη Αποκόμματο, που με τις εξυπνάδες και τα τερτίπια του τους έκανε πλούσιους και ζήσανε αυτοί καλά και μεις καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

— Τι θα πη αυτό, γέρο; Το αλόγο σου οργώνει το χωράφι και τραγουδεί;

— Μπα, είναι το αγόρι μου που οργώνει τραγουδώντας!

Ο άρχοντας πλησίασε και είδε το Αποκόμματο.

— Πούλησέ μου το αγораκι σου, είπε.

— Αδύνατο, είπε ο γέρος. Δεν έχω παρά μονάχα αυτό.

Το Αποκόμματο όμως σκαρφάωσε στον άμο του πατέρα του και του είπε σιγά για να μην τον ακούσει ο γέρος:

— Πούλησέ με και μη σε νοιάζει. Έγώ θα ξαναβρω.

Ο χωρικός παραδέχτηκε να το πουλήσει για εκατό φλουριά. Ο άρχοντας έδωσε τα χρήματα, πήρε το αγόρακι, το δίπλωσε σ' ένα μαντήλι και το έβαλε στην τσέπη του. Όταν έφτασε σπίτι του, είπε στη γυναίκα του:

— Να ήξερες τί σου φέρνω!

— Τί; Για δείς το.

Ο άρχοντας έβγαλε το μαντήλι του και το άνοιξε. Δε βρήκε όμως τίποτα μέσα.

— Θύμωσε τότε πολύ.

— Να πάρη η όργη!... φώναξε. Μαύφυγε. Κρίμα στα εκατό φλουριά που πληρώσα!

— Να ήξερες τί σου φέρνω!

— Τί; Για δείς το.

Ο άρχοντας έβγαλε το μαντήλι του και το άνοιξε. Δε βρήκε όμως τίποτα μέσα.

— Θύμωσε τότε πολύ.

— Να πάρη η όργη!... φώναξε. Μαύφυγε. Κρίμα στα εκατό φλουριά που πληρώσα!

— Να ήξερες τί σου φέρνω!

— Τί; Για δείς το.

Ο άρχοντας έβγαλε το μαντήλι του και το άνοιξε. Δε βρήκε όμως τίποτα μέσα.

— Θύμωσε τότε πολύ.

— Να πάρη η όργη!... φώναξε. Μαύφυγε. Κρίμα στα εκατό φλουριά που πληρώσα!

Αποκαλύψεις

Η ιστοριοϋλά σας

Στο μάθημα της ζωολογίας, ο δάσκαλος ρωτάει τον Κουφιοκεφαλάκη:

— Από πού παίρνω με το μαλλί, παιδί μου;

— Απ' τη πλάτη των προβάτων, κύριε.

— Πολύ ώραία. Και τί το κάνουμε;

— Δεν ξέρω, κύριε.

— Πώς δεν ξέρεις; παρατηρεί ο δάσκαλος.

Και πιάνοντας μια άκρη του παντελονιού του Κουφιοκεφαλάκη τον ρωτάει:

— Κι' αυτό από τί είναι φτιαγμένο;

— Αυτό;... Μα από ένα παλινό παντελόνι του μπαμπά, κύριε!...

ΜΙΚΥ - ΜΑΟΥΣ

Χιονόμωρ

Ένας πελάτης χτυπάει την πόρτα ενός γνωστού χειρούργου.

— Ο γιατρός είναι εδώ; ρωτάει ένα μικρό κοριτσάκι που του άνοιξε την πόρτα.

— Όχι, κύριε, απαντάει η μικρή. Ο μπαμπάς είναι στην κλινική, όπου πρόκειται να κάνει μια έγχειρση σκληροειδίτιδος.

Ο πελάτης βρήκε πολύ διασκεδαστικό το σοβαρό ύφος της μικρής.

— Και ξέρεις τί είναι μια έγχειρση σκληροειδίτιδος; τη ρώτησε.

— Πώς όχι, κύριε; απάντησε η μικρή. Ένα εκατομμύριο δραχμές!

Στο σπίτι της μικρής Μαρίκας έχουν δυό σκυλιά. Το ένα το λένε Ήρα και το άλλο Αρη.

Μια μέρα η Μαρίκα άκούει να μιλάνε για τους θεούς της αρχαιότητας. Και ρωτάει το μπαμπά της:

— Μπαμπά, γιατί οι αρχαίοι έδιναν στους θεούς τους όνόματά σκυλίων;

— Γιατί παλιόπαιδο, τραβάς την ούρα της γάτας;

— Δεν την τραβώ εγώ μαμά! Έγώ μόνο την κρατώ. Η γάτα την τραβάει!...

Πάτερά, βρήκα έναν ποντικό μέσα στην καρδιά με το γάλα.

— Α!... Και τί τον έκαμες;... Τον έβγαλες;

— Όχι, έφριξα μέσα τη γάτα για να τον φάη...

Τα οικονομικά της οικογενείας Σκαντζο-χοιρίδου δεν πάνε καθόλου καλά και ο πατέρας αποφασίζει να πουλήση το σπίτι που τους στεγαίνει.

Την ώρα που φεύγει για το γραφείο που θ' αναλάβει να του βρή ένα αγοραστή, ο μικρός Πέτρος λέει στον πατέρα του:

— Μπαμπά, δεν παίρνεις μαζί σου και καμιά πέτρα για δείγμα;

Ο Κουφιοκεφαλάκης τοιμάζεται να πάη να φωτογραφηθεί και λέει της μαμάς του:

— Μανούλα, ρίξε μου πολλή μυρωδιά στα ρούχα μου, για να μωσκοβολάη η φωτογραφία μου!...

Θεία, το ρολόι σταμάτησε πάλι. Μ' δλο που το κουρδισα, δεν έννοει να δουλέψη...

— Σου είπα και χθες πως θέλει καθάρισμα.

— Μα, καλέ θεία, μισή ώρα τώρα το σασπουνίζω κι' όμως το μηχανήμα μένει πάντα άκίνητο!

ΣΤΟΝ ΠΑΙΔΙΚΟ ΚΟΣΜΟ

— Έχει μια ακατανίκητη γοητεία αυτό το παιδί. Ο πατέρας του είναι χαροπλάστης!...

Οι ηρωίδες της Έφταλιας

Τα καρφιά

— Ηθού, καλέ, μονάχα βουνό με βουνό δεν σμίγει! φώναξε η Έφταλια όταν τυχαίως καρφαλιάντισε μέσα στην Ομόνοια την κουμπάρα της.

Κι' όπως νταλντισμένες πιάσανε την κονταδόρα και προχωρούσανε αλαμπρατσέ, ξεγύσανε τις διατάξεις της Τροαίας για τις διαβάσεις των καρφιών κι' αμέσως ένας αστυφύλακας τού παρελάβε.

— Όλα τάχει η Ζαφειρούλα, σ' έμας πείει κύριε πολιτομένη μου, τούπε, άρνούτι μαρούτι ή Έφταλια.

— Θέλει λοιπόν, κερά μου, να κόψουν τ' αυτοκίνητα καμπόσα πόδια κι' έτσι να ηουχάση ο τόπος.

— Ο τόπος θα η-συχάση άμα κόψουνε καμπόσα... γέ-ρια! απάντησε η Έ-φταλια και τούκανε την χειρονομία του σουφρώματος. Έλα λοιπόν, παλληκάρι μου, άσε μας, έτσι να δης χρυσή μοι-ρα!

Τίποτα όμως. Ρι-ζαλίκια δεν χωρούν. Κλήρι, κι' αμέσως ντορού για το Πταίσμα.

Η Έφταλια άναγαστισμένη ήλεγε στην κουμπάρα της:

— Χίλιες φορές πιο καλά θάταν να γεν-νηθώ άγριοπεριστερά, γιατί τά πουλιά πε-τάνε και πατάνε όπου θένε, δεν έχουνε «καρ-φιά», ούρες στα τράμ, δελτία, νοικοκυτάσια, φορολογίες. Ταξιδεύουνε χωρίς παραπομπά, ταυτότητες και πολιτρώδες. Δεν πάνε στα Ιν-στιτούτα, δεν θένε σουτιέν, μολίστρες και μανικιουρίστες. Χιτίζουν τσολι φωλιές τους όπου θένε, κι' όπως θένε, χωρίς άδεια οικο-δομής απ' το σκέδιο Πόλεως. Δεν πλερώ-νουνε τζινιέρηδες, νταμναλίκι, τεμετουάτι και υιολά-παρσάι. Οι άντρηδες τους δεν έλ-νε δοσίλογι, δεν κάνουνε κατατιμώδες ρο-λόγια, ραδιοφώνια, ναρκατωκά, ούτε φαλι-μέντα και μαύρη άγορά, να ρουφούνε του φτωχού το αίμα! Ένώ έμεις οι άνθρωποι, να τά χωρία μας! Οδία άτιμία, υπαγαμπνο-τές, τζεζάδες, σπιονίες και καντρήσεις. Κι' έτσι γεμίζουμε τσολι φυλακές, τσ' Έλε-νας και τά σπιτάλια!...

Εκείνη την στιγμή είχαν φτάσει στο Πταίσμα.

— Κερά μου, της είπαν στεγνά και αύ-στηρά, γιατί δεν περπατάς στα καρφιά;

— Δεν είμαι φακίρη!... φώναξε γκιτζί-σμένη η Έφταλια.

— Πρόσχε πώς μιλάς! Είναι το εύχαρι-στό που φροντίζουμε για σάς; Βγάλαμε και παγά.

— Τά πανά να τά κάντε... πανάδες! Σούχω χέρι, άφου φροντίζη για μας, να πής στην Ούλεν να μ' ής κούη το νερό, γιατί μ' αυτή τη ζέστη, θα κοριζίσσουμε, θα λυσοάσουμε! Νά πής στην Πάουερ να μ' ής κούη τά φώσια. Λές, καλέ, κι' έχει κοντράτο με τσ' οφθαλμογιατροί, κι' αούτοι που πουλάνε τά ματογυάλια και κάνει μά-ζους τσολι διακοπές για να μ' ής ούραβώη! Νά πής στο γκουβέρνο να μ' ής πετιάνε τσολι κονισέρές και τά γάλατα στο γιάλο, γιατί θά πάω στο Σταθμό τών Ένοπλών... «Μάς γ' ρά φέτε τσ' έπιθουμίες σας»... και θά ζήτησω να μεταδώσουνε για την Ά-γορανομία το δίσκο «Θάλασσα κονισέρη-γτρα, θάλασσα γαλατερή!». Νά πής στην Έπιτροπή για τά σπιτία, να πάφουνε να πουλούνε τσολι πουλησάντες. Είναι ντροπή, άλ-λοδ γάχουνε κι' άτομική πόλι κι' εγώ έδω να μ' ής ούτε άτομική κατοικία ή έρη-μη! Βλέπετε λοιπόν πώς έσεις πάτε πολύ πού...ζεκάρφωτα!

Και τότε ο δικαστής είδε πώς δεν θά κλείση το στόμα της κοιανιά και ζέσκιε την κλήρι.

Κι' έτσι πήρε υπεράτι η Έφταλια, κι' ό-ταν έφτασε στο μαχαλά γελοόσαν και τά μουστάκια της. Κι' η γυναικογειτονιά πε-ριεργη τη ρωτούσε:

— Καλέ Φταλία, πώς τά μπασάρντισες και δεν πλέρωσες τέζεζ για τά μπρούτζινα καρ-φιά;

— Γιατί τά δσα τους είπα ήτανε φαρκάκια και καρφιά! φώναξε οκασμένη στα γέλια η Έφταλια και άρχισε να ρακοντάρη καταλε-πτώς τω πάθημά της.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τα ντέρτια του Κιρκόρ

ΣΙΤΖΑΚ ΒΑΡ

— Ιστόκλη έφέντη, τσάκ σιτζάκ βάρ! Βάλας μιλαάς απ' το πετάσι μου να βγά τέλω!...

— Όχι, μωρέ Κιρκόρ, μη για το Θεό, γιατί θά στο πάρουν οι μαυραγορίτες.

— Βρέ γιαδρούμ, ίζεστη έφετο ταραζί έμέ-να. Άγκάλη Τακουίτσας μου μαγκάλι είναι! Ι-στιτίτι μου φούρνος είναι, γιατάκι μου σαλαμάν-τρα είναι!... Νταμπάνι καζάνι είναι!... Ταβάνι φωτίες δγάνει! Νέ μπού μπέ; Χειμώνας νταά γκιουζέλ.

— Βρέ μπουνταλά Κιρκόρ, τó χειμώνα θέλεις χαλιά, θέρμανσι, γάντια, πανωφόρι...

— Ουλέν χειμώνας γλúκα έκει, γκόμενες έ-κει, που με άναπνιη τους χουχουλίζουνε έμένα. Κι' ο Στόκλης που τόν έβλεπε να βράζη σάν γουρουνίσιο λίπος μέσα σε κουζού τζέτζερε, τού πρότεινε να πάνε έκδρομη.

— Φέτο, Κιρκόρ έφέντη, κι' η κουσή Μαριώ βγήκε στην έξοχη. Πάμε λοιπόν όλοι παρέα;

Κι' άμέσως σουρουνούλεν τó άποφασίζουν. Και ψήνουν ψάρια, ψήνουν μπουρεκάκια, ψήνουν σουτζουκάκια, ντολμαδάκια, κι' όταν, μετά πολ-λά δάσανα, στη ντάλα τού μεσημεριού έφτασαν στην έξοχη, τους έψηνε ο ήλιος!

— Αυτό, μπέ, όκι ίφισιοτρεϊσ... ψησιολα-τρεϊα είναι! φώναζε ο Κιρκόρ.

Πραγματικά πυρμμένα βέλη, φλόγες πέφτουν απ' τόν ουράνό!... Σ' όλο τó δρόμο τους άκο-λουθούσε η σκόνι, η μυρωδιά της θεγνίνας, «τό «φανταράκι», ο «μαχαλμαγκας», οι μανιώδεις φωτογάφοι που τραβούνε πόζες κι' ένστανανέ, οι μανιώδεις πεζοπόροι που κολλούνε στην ά-σφαλο τó κρέπ τών παπουτιών τους, κι' οι μανιώδεις τραγουδιστάι — η μεγάλη αυτή πλη-γή της έξοχης — που τó ένα τραγουδι τελειώ-νουν και τ' άλλο άρχίζουν. Μέσα δέ σ' όλους αυτούς τους μελομανείς ξεχωρίζει κι' ένας πού, χωρίς να βγάλη μιλιιά, χειρονομεί, ζωηρά, λές και θέλει να τραδήξη πιστόλι!

Κι' ο Στόκλης που είδε τόν Κιρκόρ να στα-ζοχολιάζει τού φώναζε:

— Μη φοβάσαι, μωρέ, τόν ξέρω. Κάνει χει-ρονομίες γιατί δεν μπορεί να τραγουδήσ! Εί-νε... κωφάλας!

Τέλος καταλιζόνται κάπου, και μέσα σ' έ-έκείνο τόν λάλαρο τρώνε κυριολεκτικώς τόν άρ-τον τους εν ιδρώτι του προσώπου τους!... Δυ-στυχώς, έχασαν να πάρουν φρούτα Κι' ο Κιρ-κόρ άχνίζει και ξεφωνίζει:

— Σίμντι κομπούκ τσαμπούκ γαίντουροκα-βαλλάρια τά πάω Μαρούσι, ίκι τανέ καρπούζια να φέρω.

Και παζαρεύει μ' ένα χωρικό τó γαϊδουράκι του.

— Ουλέν πέντε χιλιάρικά! Βρέ, γιαδρούμ, πιο πολύ κι' απ' όνιμπους γαίνταρός σου κο-στιζί;

— Και βέβαια στοιχίζει. Έγώ, άφεντικό, με τó γαϊδαρό μου παίρνω ένα μοναχά εισιτήριο. Τό λεωφορείο όμως παίρνει έκατόν ένα! Κατόπιν αούτο ο φουκαράς ο Κιρκόρ τρά-δησε ποδαρόδρομο.

Δράμα ή διαδρομή, κι' η έπιστροφή τραγω-δία. Κι' έτσι άποχαυνώθηκε ο δύστυχος, και τά δυό καρπούζια που έσφιγγε στις μασχάλες του πέσανε και σπάσανε.

Άμέσως τρέξανε μιά έννομησία παληόπαιδα κι' όπου μουντάρη μουντάρη. Και βλέπει μ' άπο-γοήτευσι τά ζουμιά τών καρπούζιων, κι' άκούει τά γιουχαίσιατά της παρέας.

Στό μεταξύ είχε νυχτώσει. Μαζεύουν καλά-θια, κουβέρτες, νταμνιζάνες, τσανάκια, τσουμ-πλέκια, βασανίζονται και ζαλιζόνται ν' άνασυν-ταχθούν, και γίνεται μάχη για να μπουή στο λεωφορείο, κι' άλλοι μένουν για τó έπόμενο, κι' άλλοι για τó μεθεπόμενο.

— Βούρ Κιρκόρ!... τού φωνάζει ή γκόμενά του.

Κι' όταν τέλος αλαλόφωνος, νταλντισμένος και ζαλιζόμενος με άνοιχτό τó πουκάμισο μπρός στο στήθος και ξεκούμπωτος από πάνω ως κάτω μπήκε στο τελευταίο λεωφορείο, τούγινε μεγάλη καζούρα. Μα ο Κιρκόρ, γύρισε και τους είπε:

— Σιτζάκ βάρ!... Και τότε γυναικές κι' άντριοι πέσανε πάνω του και κακήν κακώς τόν πετάξανε έξω. Κι' ο κακορίζικος γύρισε ποδαρόδρομο!...

Σ. Ρ.

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Βιταμίνες

Πού να σέ πάρη ο διάσολος σέ μέναν έλα-χες κι' έσύ; Δεν σταματάς καμιά φορά, βρέ, αυτή την έκνευριστική και άτελειωτή βιταμινολογία; Από τόν καιρό που σέ γιω-ρίσα δεν σ' άκούω να μιλάς για τίποτ' άλ-λο, παρά μονάχα για βιταμίνες. Κάθε τσού μου βγάινεις κι' ένα μπουκαλάκι ή ένα κου-τάκι ή ένα πακετάκι και πότε μασάς ένα καρμακέκι, πότε ρουφάς ένα σκονάκι, πότε ρίχνινες κάτω σταγονίτσες στο νερό, στη λε-μονάδα, στόν καφέ. Τι είν' αυτά. Μανω-λάκη;

— Βιταμίνες! Και, τού φαί ή Ι-δια ή Ιστορία. Δεν τρώς τó ένα φαί γι-ατί δεν έχει βιτα-μίνες, μασάς τά γόρτα άμα σάν κα-τσικά για να μ' ής σκωτωθούν οι βιτα-μίνες, τρώς άριόμε-νες τροφές που έ-χουν βιταμίνες και τó χειμώνα μ' άς έρ-νεται και μ' ένα μάτσο άμα καρόττα που έχουν βιταμίνες. Και καλά έσύ. Άλ-λά έμεις τί σού φταίμε να μ' άς πιπιλίζης τó μαλό διαρκώς μ' αυτές τις άηδίες και να μ' άς δινης συμ-βουλές τί πρέπει να τρώμε και τί δεν πρέ-πει να τρώμε, γιατί τά μ' ής περιέχουν, τά δέ δεν περιέχουν βιταμίνες; Και να τρώτε βού-τυρο γιατί έχει βιταμίνες Άλφα και τó τρώτε σπαγκί γιατί έχει βιταμίνες βήτα και να τρώτε ραπακάκια γιατί έχουν βιτα-μίνες έμψιλον και να τρώτε σαλιγκάρια για-τί έχουν βιταμίνες θιμκρόν και να τρώτε μα-τινάρια γιατί έχουν βιταμίνες ψι και κοι-νιτέιν να έξανήλουν όλο τó άλφάβητο.

— Πάρε τσιγάρο Μανωλάκη.

— Όχι, γιατί δεν έχει βιταμίνες!

Και σιάν να μ' ής φτάνη αούτος ο μπελός, μούχινε μαζί σου κι' ένα σημειωματάριο στο όποιον έχεις καταγράψει όλα τά φωνάσιμα, με την περιεκτικότητα σε βιταμίνες. Τόσες βιταμίνες έχει τó σιτάρι, τόσες ής μαρινό-ζα, τόσες τó μαριμπούι, τόσες τó βήτα και τόσες τó σκωρδοστούμπι. Και μού τρώς και δυό λεμόνια άτόφια, με τί φλούδα και τά κομμάτια για να μ' ής πάνε γαμένες οι βιταμίνες! Ού να μού γαθήξ!

Κι' όταν π' άς στο ρεοτόρναν να σάβουρά-σης, βγάδεις πρώτα — πρώτα τó σημειωματά-ριο να λογαρίσσης τις βιταμίνες! Ήλιθι! Τι να σού π' άς βρε: Έγώ ίση φώνια και ψώ-νια ανθρώπων στην περιπετειώδη και πολυ-παθή ζωή μου, άλλα τó δικό σου δεν έχει τó ταίρι του. Και καλά έσύ. Άλλά ήθελα να ξέρω π' άς και με ποίο δικαίωμα σού πέ-ρασε ή ιδέα να επιδάλης και σέ μ' άς τη βι-ταμινολογία; Για την ύγεια μας! Η ύγεια μας είναι μία γαρά και σού άπαγορεύω να τ' ήγινε. Και π' άς ίδουμέ από σένα, βρέ χαμένε για να ζήλουμε που είσαι σάν πα-τωμένος σκουρόνιτος; Έχεις δη τί φάτσα σου στόν καθρέφτη; Άειντε δές την πρώτη, κάνε σύγκριση με τί δική μας που είναι σάν άπριλιάτικο τριαντάφυλλο κι' έλα ύστερα να κουβεντιάσουμε.

Δυό συστάσεις έγω να σού κάνω. 1ον) Νά μ' ής αναβγάλης μπουκαλάκι, κουτάκι, πα-κετάκι, χάπι, σκονάκι και σταγόνες μπρο-στά μου γιατί θά φάνε πέταμα από τó πα-τό μου. Και 2ον) Νά μ' ής τρώμε φαί, βρέ, για βιταμίνες, γιατί έμεις τρώμε φαί, βρέ, δεν τρώμε άλφάβητο. Συμμορφώσου, άν θέ-λεις τó καλό σου, γιατί θά σέ συμμορφώσω έγώ. Βιταμινολιθίει!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

— Ποιό είναι αούτο τó γυμνό και χαριτω-μένο μωρουδάκι στη φωτογραφία;

— Έγώ.

— Μη μού τó λές! Για δώσε μου την να σέ θαυμάσω.

— Τού μοιάζω καθόλου.

— Είσαι ο ίδιος. Μόνο που τó κεφάλι σου είναι φαλακρό. Γουλί. Καλά ούτε μιά τριχά δεν έχεις στο κεφάλι σου όταν ήσουνα μωρό.

— Στάσου, στάσου, λάθος κάνεις. Την κρατάς άναποδα τη φωτογραφία!...

★

— Ποιές γυναικές σου άρέσουν, οι όμιλη-νικές ή οι άλλες;

— Ποιές άλλες;

Άνόητες άποφάσεις

Έναν καλλιτέχνη ν' μου γράφετε ότι συνδέστε έδω και λίγον καιρό με μιά δεκαετιά-χρονη κοπελίτσα, την Καλλιόπια σας, που όμως τώρα τελευταία στις συναντήσεις σας μαζί της σ' άφένεται με άπάθεια και 'άδεν βλε-πει την ώρα πότε να φύγη από κοντά σας', ενώ έαίς την υπερα-γιάτε κι' ο νους σας γυρνά διαρκώς πρós αυτήν, τώρα μάλιστα που έχει αλλάξει γειτονιά και δεν μπο-ρείτε να τ' ής βλέπετε όλη μέρα. Και τέλος φοβερίζετε ότι αν ή άσπλα-γνη και σκληροτράχηλη Πίσσα σας δέ άναποκριθή ήλεκρονικά με ή-λικρινεία στο αίσθημά σας, είσα-στε άποφασισμένοι να... αυτοκτο-νήσετε, για να ηουχάσετε!

Μά, φίλτατο παιδί μου, έπίτρε-ψέ μου — με τó θάρρος υπέρσης ή μεγαλύτερης άδελφής σου, τουλά-γιστο — να σού παρατηρήσω ότι είσαι πολύ άπλοικός και άκόμη να σού...τραδήξω λίγο τ' αούτι, για να συνέλθης από τις σκετινές ά-ποφάσεις που μελετάς. Απ' όσα μού γράφεις, συμπεριανέ ή ή νε-ρά, που τόσο ήλικρινή συμπα-θεια της έβειλές από την άογή της γνωριμίας, πότε πραγματικά δεν ένδιαφερόθηκε για σένα, άλλους βάπτει από την πρώτη στιγμή να έκτιμήση και να γαρή για τó αί-σθημά σου και να άναποκριθί σ' αούτο. Και συνεπώς άφου βλέπεις την «άπάθεια» της — όπως λές — έσύ, σάν φρόνιμος, λογικός και συγχρησμένους νέος πρέπει να την περιωρήσης και να κωτάρεις να αποληρηθής με κάποιο άλλο αί-σθημα, πιο ταίριαστο με τó δικό σου. Άέλιζε τόν κόπο κι' έχει τάχα κανένα σοφό νόημα αούτο που σκέττεσαι έναντιον τού έαυτού σου με άυτόκτονες κλπ.: Άν έπιχει-ρόσες κανένα τέτοιο άπεικταίο, πιστωμέ με, κανένας σοφός άν-θρώπος δεν θά σέ δικαιολογούσε. Όλοι θά σέ χαρακτήριζαν για ά-νόητο παιδί που γαχε τó μυαλό του, τόν καιρό του και τη ζωή του για μιά άστεία κι' άνάξια ύπόθεσι!

Ρίτ αν Κ. (Πατήρι): Τά ίδια με τόν παραπάνω έπιστολο-γράφο μου έγω να π' άς για σ' άς καλή μου κοπέλα, που μπλεχτική τ' άσχημα στην άνοήτη έπαρσι κι' αίσθηματολογία ένος νεαρού και τώρα κάθεσθε και δέχετε με «γαστούκια» απ' αούτον άδισμα-τόρητα, θαυμάζοντάς τον — καθώς γράφετε — για... δνειροπόλο και άνθρωπο — μωτήριό! Πώς τó έπι-τρέπει ή άξιοπρέπεια σας να ύπο-τρέφετε την άδιαφορία, τη σκληρό-τητα και τόν οίκτο αούτου τού έν-σπεμένου νεαρού, που τόν θεωρεί-τε για κατακτητή και νύπια, ενώ δεν μπορεί νανε τίποτα άλλο παρά ένας κοινός κορσάρος της άγνό-της; Με την τυφλή σας λατρεία τόν κανάτε άφρατο, άρχαίο θεό κι' έκα-λός στρατιώτης ίσως προέρχεται από κάποιον άπογοήτευσι που δα-νούσε έπειδή την έθνοσύμβη πρό-τσά του να γίνεται γυναικά του έσεις την δεχτήκατε με έπιφύλα-κτικότητα. Κι' έγώ βρισκα πολύ φυσική και δικαιολογημένη τή στά-σι σας, άφου δεν ήταν δυνατόν έ-τσι στα γρήγορα και σγέδον τυ-φλά, μέσα σε δυό μήνες γνωρι-μίας μόνο μέσω άλληλογραφίας ν' άποφασίσσετε για ζήτημα που δε-σμεύει και κλείνει όλοκληρο τó μέλλον σας. Άλθινα, άναπητή μου, κάνετε πολύ καλά να δειέ-στε αούτη τη συνετή στάσι. Άν ο νεαρός την παρεήγησε και θυώ-σε, αντί να την κατανοήση και να

στολής του πολίτης και γνήσιος Έλλην ύπηρετείτε σήμερα την πα-τρίδα κι' έκπληρώνετε με τόσο ζή-λο τó έθνικόν σας καθήκον, είναι ένα έργο που σ' άς τιμά και κάνει καθένα να σ' άς έκτιμά και να σας συγχαίρει. Όσο για την άνηυ-χία σας, που ή διαλεχτή της καρ-διά σας δεν άπαντάει από δυό μή-νες τώρα στα γράμματα που της στείλατε, νομίζω πως δεν είναι δι-καιολογημένη — τουλάχιστο άφου δεν έξερετε την ατία που προκά-λεσε τη διακοπή της άλληλογρα-φίας σας. Μπορεί ή έκείνη να ή-χη μετοικήσει, μπορεί οι δικοί της να άνακάλυσαν τά γράμμάτα της και να την έμποδίζουν να σας γράφει έλεύθερα! μπορεί ίσως να-ναι — δ μ' ήγνόντο! — άρρωστη ή να άπουσιάζει σέ μέρος που δεν της είν' εύκολο να έρθη σ' έπαφή μαζί σας. Μά πώς θέλετε να ξε-ρωμε έμεις τί άπ' όλα αούτα πραγ-ματικά συμβαίνει; Έκείνο μόνο που έγω να σ' άς συστήσω είναι ν' άπευθυνθήτε σέ κάποιο φίλο σας που να γνωρίζει την άγαπημένη σας κι' αούτος να φροντίσει να έ-ξακριώση και ν' άποκαταστή την άλληλογραφία μεταξύ σας.

Μιρ ε υ ι άν: Έπίτρεψέ μου, κορίτσι μου, να σού πω, ότι ή στενογώρια σου όφελίζεται από τη δική σου και μόνο έπιπολαίωτη κι' άλυκολόγητη στάσι: Άφου από μέρους τού νέου δεν είχες ποτέ σι-γούρες κι' ένσπρυντικές έκρήδω-σεις, ότι άναποκρινέται ήλικρινά στο αίσθημά σου, δεν έπρεπε να τού δείξης τόση άφροσύνη και βα-θεία συμπαθεία, της όποιος ο νέ-ος δεν φαίνεται να είναι άξιος κι' ούτε δείχνει να την έκτιμά και να την ύπολογίζει, άφου κάθετα και σου βάσει χρονικά όρια, να είστε... για ένα μόνο μήνα φίλοι κλπ. Τό πράγμα είναι κομικό κι' έλπιζω πως θά τó αντίληφθής και θά δώ-σης τέρμα μόνι σου, για να περι-ώσσης την άξιοπρέπεια σου!

Α σ σ ο ν (Πτολεμαίδα): Ό Ιησουϊτικός τρόπος με τόν ό-ποιο μού έκθέτετε την αίσθηματική σας περιπόσι, γεαρέ κύριε, δεν είναι άρκετός για να άποσείση την άναμεισθήτη εύθύνη που έ-χετε άπέναντι της άτυχης κοπέ-λας, που άφου την κανάτε — ποιος έξέρει με ποιές φανταχτερές ώραι-ολογίες και πλανερές ύποσχέσεις! — να σας άναστήση και να σας ά-φρωσώθι, σέ σημείο που φτάσατε και ν' άρραδωνισαθήτε, τώρα «ά-νακαλύψατε» πώς σας είναι αδιά-φορη και τή μισήσατε! Είναι συμ-περιφορά τιμού και πολιτισμένου ανθρώπου αούτη; Άναστήστε μόνος σας, με τó χέρι στην καρδιά σας! Τέλος, πάντων, άφου όπωσδήποτε άνομολογείτε την εύθύνη σας, βρή-τε και τó θάρρος να έξηγηθήτε μαζί της προσωπικά και για της παραστήσετε, όπως είναι πραγ-ματικά, την κατάστασι. Είναι βέβαια ότι ή φτωχή φίλη σας θά σπαρά-γθι δικαιολογημένα. Άλλά έλπι-ζω ότι θ' αντίληφθί ότι αούτη είναι και ή μόνι σωτηρία της — άρκει να θέληση και να μωρήση να φι-λοσοφήση έπάνω στη ματαιότητα τών έγκωσμών.

Μιρκρήν Σπαρτιάτο πού-λ αν Σ. Μ.: Τό να διακόψω από-τομα την άλληλογραφία του ο κα-λός στρατιώτης ίσως προέρχεται από κάποιον άπογοήτευσι που δα-νούσε έπειδή την έθνοσύμβη πρό-τσά του να γίνεται γυναικά του έσεις την δεχτήκατε με έπιφύλα-κτικότητα. Κι' έγώ βρισκα πολύ φυσική και δικαιολογημένη τή στά-σι σας, άφου δεν ήταν δυνατόν έ-τσι στα γρήγορα και σγέδον τυ-φλά, μέσα σε δυό μήνες γνωρι-μίας μόνο μέσω άλληλογραφίας ν' άποφασίσσετε για ζήτημα που δε-σμεύει και κλείνει όλοκληρο τó μέλλον σας. Άλθινα, άναπητή μου, κάνετε πολύ καλά να δειέ-στε αούτη τη συνετή στάσι. Άν ο νεαρός την παρεήγησε και θυώ-σε, αντί να την κατανοήση και να

την έκτιμήση, αούτο έκείνον βαρύ-νει και μαρτυρεί την έπιπολαίωτη-τα με την όποια συχνά συνάπτου-ται οι αίσθηματικοί δεσμοί, για να καταλήξουν κάποτε σέ χάος και δυστυχία...

Άλέξανδρον Π.: Μέσα στην πλημύρα τών έπιστολών που παίρνω, τó γράμμα σας που ά-ναφέρεται σέ κοινωνικό θέμα και είναι διατυπωμένο με πολύ πικράν ήλικρινεία και με όρθή στοχαστικότητα, μάς έκανε να τó προσέξωμε έξωριστά και να συγ-κινήθωμε με την περίπτωση σας. Άλθινα ή κακή περίπτωση που άντιμετωπίζετε είναι κακότυχη για άνθρωπο της ικανότητος και τών τόσων προσόντων σας. Άλλά θά πρέπει, αούτα σας άκρίως τ' άπροσάντι, να σας άποσώσουν για να σταθήτε σταθερός κι' αλύγι-στος μπρος στην πικρή δοκιμασία που σ' άς έτυχε και να στηριχθήτε στην αούτοπερίοη και την αίσιο-δοσία σας για τή ζωή, με την έλ-πίδα ότι όσο δύσκολες κι' αν έλ-παι οι παρούσες ώρες, ώστόσο σύντομα θά ρυθμισθί ή κατάστασι και σεις, άνθρωπος με τάλεντο κι' άξία, δεν πρόκειται να γαθήτε. Έ-χωμε μεγάλη έμπιστοσύνη στην προσωπικότητά σας, ώστε να μ' ής άνησυχώμε ότι κάποτε θά άναγνώ-ρισθί ή άξία σας και θά δικαιω-θήτε. Αυτομάστε ώστόσο που δεν μπορούμε, όσο κι' αν τó θέλουμε, να σας φανώμε και πρακτικά χρήσιμοι.

Μιρκρήν Ζωντοχήραν: Κατ' άρχην πρέπει να παραδόμε-τε τις κατηγορίες και τις άστο-γες αιτιάσεις που σας κάνουν οι κακοί κουστομολόγες και να τούς περιωρήσετε, τόσο περισσό-τερο, όσο έσεις ή ίδια έχετε ήσυχη τη συνείδησι, πως είστε άνώτερη κι' άσχετη απ' όλες αυτές τις κα-κομολίες. Όσο για τó αίσθημα-τικό σας ζήτημα: άν έσεις πραγ-ματικά είσαστε βέβαια ότι ο άστυ-φύλακας που σ' άς προτείνει τó γά-μο είναι πραγματικά έλέος σας και ότι άλθινα σας άγαπά και μπορεί ν' άναποκριθί στις εύθύ-νες της μεγάλης και πολλαπλής, έδος γάμου σήμερα, τότε νομίζω ότι μπορείτε να συμφωνήσετε, ά-

που πρώτύτερα επιδιώξετε να φέ-ρετε σ' έπαφή τους γονείς σας με τους γονείς τού νέου, για να τούς πείσουν να μ' ής φέρουν αντίδρασι στη γαρά και τó μέλλον τού παι-διού τους. Άν αούτοι άφνηθούν και πάλι, τότε μπορείτε, άφου κι' ο νέος έπιμένει, να προχωρήσετε μόνι, έχοντας προηγουμένως έξασ-φαλίσει τις κοινωνικές και οικο-νομικές προϋποθέσεις που χρειάζε-ται ο γάμος. Άν όμως βρήτε κι' έτσι τά πράγματα δύσκολα, τότε, σάν τελευταία λύσι, μπορείτε να σκεφθήτε για τó ταξείδι που σχε-διάζετε, άφου και τότε μελετήσε-τε όλα τ' άνεγόμενα και λάδετε τά μέτρα σας ώστε να μ' ής άπονη-τευθήτε ή δοκιμάσετε πικρές περι-πέτειες. Φαίνεται τόσο στοχαστική γυναικά, κι' έχετε τη δυνατότητα να δημιουργήσετε τó μέλλον σας, πράγμα που σ' άς εύχομαι από καρδιάς!

22 — Α — 5 — Σ — 47: Έπι-τρέψτε μου, άναπητή κύριε, να σας πω, ότι έχετε πολύ ισχυρούς φόβους, με τó να ίσχυρίζεστε ά-σπρηκτα ότι δεν έχετε έμπιστοσύ-νη στην κοπέλα που άγαπάτε και που πραγματικά σας άγαπάει. Τό πράγμα είναι παράξενο, τόσο πε-ρισσότερο, όσο δεν έχετε — καθώς κι' ο ίδιος όμολογείτε — κανέναν άντικειμενικό λόγο, καμιά πραγ-ματική ατία να άμφισβάλτετε για την καλή σας. Προκειται λοιπόν για άλυκολόγητες άμειβολίες που καταστράφουν την καρδιά σας και σκονίζουν τó πνεύμα σας και που πρέπει να τις άποδιώξετε, για να ήθε με καθαρό μύτι την πραγ-ματικότητα και ν' άφοσιωθήτε ήσυ-χα κι' άρρια στο καλό κι' άμοι-βαίο σας αίσθημα. Όλα τ' άλλα είναι άσπρηκτα κι' άνόητα και δεν πρέπει να σας άπασαχόλουν, άνθρωπο έσας σοφό και μωφω-μένο.

Α ν θ ι σ ι μ έ ν η ν Α μ υ γ α δ α λ ι α ν : Δεν πιστεύω, μ' όλη την εύμενη στάσι που — ό-πως τουλάχιστο μού γράφεις — σού δείχνει ή καθηγητρία σου και της συμπαθεία που διαπιστώ-νεις ότι τρέφει μυστικά, ότι ύ-ποκρύπτει κάποιον διαφορετική έννοια αίσθημα. Συνεπώς, γεαρέ

Για να γίνη μία νέα μοντέλο, πρέπει φυσικά να είναι άρκετά νόστιμη και κακοφτιαγμένη. Φαίνεται, λοιπόν, σε πόσο δύσκολη θέσι βρέθηκε ή έπιτροπή που διαλέξε τελευταία τη «Βασίλισσα τών μον-τέλων». Ο διαγωνισμός έγινε στο ξενοδοχείο «Μπαρμπακόν» της Νέας Υόρκης και νικήτρια άναδείχθηκε ή ώραιότατη Μπέττυ Ου-τερναντ ήλικίας 23 χρόνων, βάρους 53 κιλών και με τις άκαλόγητες σωματικές αναλογίες: ύψος 1.76, περιμετρώ στήθους 85 εκατοστό-μετρα και περιμετρία μίστης 60 εκ. Ο δρόμος τού Χόλλυγουντ είναι άνοιχτός πλέον για την ώραια νικήτρια.

μου, δεν πρέπει ν' αποδώσει ειδική σημασία, ότι εκδηλώσεις αυτές και προφυλάξεις, να μην... παρουν τα μυαλά σου αέρα... πράγμα που θα σου κοστίσει στην εξέλιξη των σπουδών σου. Μην δίνεις προσοχή και φρόντισε καλύτερα τα μαθήματά σου, χωρίς να ελπίζεις ότι η καθηγητριά σου ενδιαφέρεται διαφορετικά για σένα παρά να σε ιδή μαθητή καλό και αξιο.

Λογικά ν' Γ. Ι. Ρ. Κ. (Κάπου στη Ρουμέλη): 'Η εξιστόρησι που κάνετε στο γράμμα σας, αν την πάρουμε ως θέμα μυθιστορήματος, δεν βρίσκουμε να έχη διόλου πρωτοτυπία και, ακόμη λιγότερο, δεν μας άφηνε να εκτιμήσουμε αν έχετε λογοτεχνικά προσόντα, ικανά να σας αναδείξουν... μυθιστοριογράφο — όπως φιλοδοξείτε. 'Αν πάλι η ιστορία που μας αφηγήθηκατε είχε, όπως στην αρχή αφήνεται να υπονοηθή, εικόνα της πραγματικής σας ζωής — τότε, άσχημα, επιτρέψατέ μου να σας ειπώ, ότι παίζετε επικίνδυνα. Παντρεμένος άνθρωπος έσείς, με παιδί, μάλλον να εξασφαλισμένη την οικονομική εύρυθμία, είναι κάκιστο να κάθεστε και για λόγους — λέει — διασκεδάσεως ν' αλληλογραφείτε με ξένες κοπέλες και να τις βάζετε σε... αίσθηματικούς υπελαδές, από τους οποίους δεν έχουν να κερδίσουν τίποτε καλό ή σοβαρό. Για σκεφθείτε να κάνετε και η κατημένη η γυναίκα σας τα ίδια! Και, τώρα που λέπτε, ναμπλεκε — λέει — κι εκείνη σε κανένα φέρετ, έτσι για να διασκεδάει, όπως λ' αχυρίζεστε και σεις για λόγους σας, τη μονοτονία της. Θα το συγκρίνατε αυτό, αν συνέβαινε: 'Ασφαλώς όχι. Βέβαια. Γιατί λοιπόν αυτό που δεν θα θέλατε να κάνη η γυναίκα σας εις βάρος σας, νομίζετε άσχετο, ότι έχετε σεις το δικαίωμα να το κάνετε εις βάρος εκείνης;...

Γ. Ι. Ρ. Κ. (Θεσσαλονίκη): Δεν αμφιβάλλω για την καλλιτεχνική σας εξέλιξη, αφού — όπως τουλάχιστον μας γράφετε — έχετε και τα προσόντα και τον ευγενικό ζήλο να αναδειχθείτε και να επιτύχετε. Μπορεί η επιτυχία να μην είναι σύντημη ή τόσο εύκολη, και τούτο γιατί οι περιστάσεις είναι πολύ δύσκολες σήμερα... όλες γενικά τις εκδηλώσεις της θητικής και άθλητικής μας ζωής. 'Αλλά αυτό δεν πρέπει να σας αποθαρρύνει να σας απεμπνεύσει. 'Ισως αυτό πρέπει να σας εμπνέει μεγαλύτερο πείσμα κι επιμονή στο σκοπό σας. 'Όσο για την παράκλησί σας, νομίζω καλύτερο, δ-

ταν έρθετε με το καλό στην 'Αθήνα, να ιδήτε προσωπικά το συνεργάτη μας, που θα μπορούσε τότε να σας φανή θετικότερα χρήσιμος. Δ. Ι. Α. Ν. Ο. Ρ. Α. Ν. (Πειραιάς): Καθώς καταλαβαίνετε, η παράκλησί σας δεν είναι, δυστυχώς, δυνατόν να ικανοποιηθή, γιατί και το άρμόδιο πρόσωπο δεν υπάρχει τώρα να σας απαντήσει, μα κι αν ήταν εύκολο να σας έδινε ο ίδιος την απάντησή, πάλιν δεν θα μπορούσε να σας ευχαρίστηση, αφού δεν υπάρχει άρξιο αλληλογραφίας.

Ε. Λ. Μοῦνερ: Μά, καλό μου κορίτσι, γιατί απευθύνεστε σε μένα και με βεβαιώνετε — για να το μάθη κι ο ίδιος ο ενδιαφερόμενος — ότι αγαπάτε πραγματικά τον Γιώργο 'Απ... και δεν το λέτε στον ίδιο, πράγμα που, όπως νομίζω, θα τον χαροποιήση και θα συντελέση να αποκατασταθούν οι πρώτες σας σχέσεις; Μην έχετε λοιπόν εγωισμό, αλλά οπλισθείτε μ' ευγενικό θάρρος — και ο Θεός βοηθός... Σ. Κ. Λ. Α. Θ. Ω. Μ. Ε. Ν. Ν. Ι. Ο. Τ. Η. Ν. (Κόρινθος): Δυστυχώς στα ερωτήματά, όπως τουλάχιστον μου τα θέτετε, δεν μπορώ να σας άποκριθώ κατατοπιστικά, γιατί πώς θέλετε να ξέρω τα αληθινά αίσθηματά ενός νέου που από άλλα κινείται μ' επιμονή — και πλέον ού; 'Αν πραγματικά σας ενδιαφέρει ο νέος αυτός, νομίζω πως κι εσείς πρέπει να του το δείξετε (έστω με... τα μάτια, στην άρχή!) όποτε κι αυτός θα πάρη θάρρος.

Ι. Κ. Μαθητήν (Μολάου): 'Η περίπτωση σας, καλό μου παιδί, είναι πολύ απλή και, στην ηλικία που βρίσκεστε μάλιστα, ούτε β' αξίζει να την υπολογίσετε. Αυτό οι έρωτες των μαθητικών βραβίων μπορεί νανε συγκινητικοί στην ελλυλλιακή τους αφέλεια, μα δεν πρέπει να σας απορροφούν και να σας ενοχλούν από το μεγάλο ήθικο γρῶς που έχετε προς τον εαυτό σας και προς τους δικούς σας: να περιορίσετε δηλαδή στα μαθήματα και στη μόρφωσί σας.

Ποιητήν Μ. Α. Θ. η. Ν. Τ.: Τα ίδια, άσχημα μου νέε, έχω να συστήσω και σε σας: Είναι άρκετες οι σκοτούρες και οι ευνόες που έχετε για την διαπαιδαγώγησί σας, ώστε είνε κρίμα να βασανίζεστε και με άποπειρες αισθηματολογικές, που δεν θάγουν καμμίαν άλλη κατάληξη από το να σας αποσπάσουν από τα μαθήματά σας, με κίνδυνο να χάσετε τη χρονιά σας. Τι τις θέλετε αυτές τις «μυνοδρες» τις θήθεν έρωτικές; Τα γλυκοκυντήματα κι οι μικροσυνεντεύσεις είνε άλλης ενκαίριας απασχολήσεως, πολύ πρώτες, ΕΡΗ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις επιστολών

Μαρκησία 'Ιεράπετρα: 'Αισιολόγοι απόλυτα ή βέαι σας. 'Αλλά δυστυχώς δεν υπάρχει φάρμακο γι' αυτό το ελάττωμά σας. Είνε άλλως διόλου νευροφυκτικό. Πολλά άτομα άμα βρεθούν σε στενό χώρο ή σε κυκλογνώστων παθαίνουν το ίδιο πράγμα. 'Επιβλήθηκε στον εαυτό σας και να παύσετε να νομίζετε ότι οι άλλοι διηνεκώς μιλούν για σας ή ότι ενδιαφέρονται για το ελάττωμά σας. Καλόν θα ήτο να κάνετε δοκιμαστικές ημέρας παρ' ημέραν από μία ένεσι Calbrom ή Calcbromine ή Calcbromate των 10cc (όποιες βρήτε στο φαρμακείον) ενδοφλέβιας. 'Εν όλω 10 ένεσεις. 'Αν παρατηρήσετε βελτίωσιν, τότε μπορείτε να τις επαναλάβετε μετά τριμήνιον και μού εναγράφετε.

Ε. Ι. Ρ. 'Απογοητεμένος: 'Η περίπτωση σας, 'Ιεράπετρα, 'Ακολουθήστε ό,τι γράφω προς αυτήν.

Κωνσταντίνον Π. 'Εν τ. Α. Θ. Η. Ραγδαία τριχόπτωση οφείλεται εξ' ολοκλήρου στη λοιμώδη πάθησί σας. 'Επιτρέψτε ελαφρώς τις ρίζες των τριχών κάθε βράδυ με την εξής λοσιόν: Alcohol 100 gr. Naphthol 10 gr. και λουήστε τα με κατραμοσάπωνα ανά 15ήμερον. 'Αποφεύγετε να τα βρέχετε συχνά με νερό.

Γ. Α. Ρ. Δ. Ν. Ι. Α.: 'Όλες τις πληροφορίες τις σχετικές με την περιπτώσή σας, ως και συνταγές, θα τις βρήτε στο λεπτομέρες σημείωμά μου «Καθορισμός της επιδερμίδος». Γι' αυτό γράφω τα λεπτομερή σημειώματά. Του λοιπού δεν β' άπαντώ σ' επιστολές που θα μού ζητούν χιλιοειπωμένα ζητήματα δηλαδή «τι να κάνω για το χέρο μου δερμα», ή «τι για το χιπορόν». 'Ας φυλάει οι άναγνώσται να σημειώματα που τους άφορρούν για να τα συμβουλευώται. 'Υπάρχουν επιστολές με σοβαρώτερα κι επείγοντα ζητήματα, των οποίων καθυστερούνται άδικως οι απαντήσεις.

Κ. Ρ. Α. Σ. Μ. Ε. Ν. Δ. Ι. Α. Θ. Η. Ν. Τ.: 'Ασφαλώς πρόκειται περί άρχης φαλάκρας. Το μόνον που θα μπορούσε να κάνει είνε να την άπογοητέρετε. 'Ακολουθήστε την τακτική που γράφω παραπάνω στον «Κωνσταντίνον Π.». Πάντως σε σας θα έκαναν πολύ καλό 20 έφαρμωγο υπεριωδών ά-σπαστη την λοσιόν.

Α. Χ. Ρ. Ι. Σ. Τ. Ο. Θ. Η. Ν. Τ.: Πρώτ και βράδυ να κάνετε μία καλή φοριόνη του τριχωτού της κεφαλής με την εξής λοσιόν: Eau de cologne 100 gr. Glycérine 10 gr. Teinture de Jabonandi 40 gr. Teinture de cantharides 0.50 cent Teint. de panama 20 gr. 'Ανά 15ήμερον λούσιμο με κατραμοσάπωνα.

Μ. Ρ. Ι. Α. Χ. Α. Ν. Ι. Α.: Παραμόια περιπτώσεως προς «Αχάριον». 'Ακολουθήστε ό,τι συμβούλευα και αυτόν.

Α. Ν. Α. Μ. Α. Ρ. Ι. Α.: Μ' άπολυτή επιτυχία γίνεται η πλαστική αυτή ένγερσις. 'Εγινε π. γ. σε παιδάκι 3 ετών, το όποιον παρουσίαζε συγγόνως και μερική ελλείψιν υπερώας μ' άριστα αποτελέσματα, ώστε άστέιο είνε το ζήτημα της ηλικίας που έπροφασίσθησαν. 'Όταν άποφασίσετε και έλθετε στας 'Αθήνας να περάσετε από το Ιατρείον μου και θα σας εξυπηρετήσω, μ' άπόλυτη βεβαιότητα ότι θα φύγετε τελείως άποθεραπευμένη από το αντίαισθητικό σας ελάττωμα.

Α. Κ. Ρ. Ι. Α. Ν. Σ. Η. Τ. Ε. Ι. Α. 919: Βρέχετε την βούρτσα των μαλλιών έντος του κάτωθι υγρού και μ' αυτήν ύφραίνετε κάθε δύο ημέρας όλο το τριχωτό της κεφαλής. Solution de sublimé 1% 100 gr. Alcohol de roses 100 gr. Huile d' amandes douces 5 gr. Teint. de cantharides 2 gr. Teint. de citron 4 gr. 'Ανά όκταήμερον λούσιμο με κατραμοσάπωνα.

Α. Λ. Ι. Κ. Η. Γ. Ε. Ρ. Χ. Α. Ν. Ι. Α.: Ευχαριστήθηκε πολύ για τα καλά και μόνιμα αποτελέσματα της α-

σθητικής επέμβασεως. Σας εύχαριστώ και για τα άποσταλέντα ό-ραία προϊόντα της πατρίδος σας. Δώσατε τους χαίρετες μου στο γιαιτόν και τις θερμάς μου εύχαριστίας. 'Η όρα η καλή και περιμένη τάχιστα την καλή είδησι.

Μ. Ι. Α. Ν. Η. Σ. Υ. Η. Π. Τ. Ε. Ρ. Α. Θ. Ε. Σ. Ν. Ι. Κ. Η. Ν. Τ.: Με τις γυναικείες άσκησεις και με μία τεχνική μασσοθεραπεία επιτυγχάνεται η βελτίωσις του ελαττώματος αυτού, και της πλαστικότητος. 'Αλλ' έσ' όσον η κατάσταση της άπαγορεύει τις γυν. άσκήσεις για τη μασσοθεραπεία. 'Άλλος τρόπος δυστυχώς δεν υπάρχει.

Τ. Κ. Λ. Α. Ρ. Ν. Α. Κ. Α. Θ. Ρ. Ο. Υ.: 'Ότι θέλετε γράψτε μου έμένα προσωπικά και θα σας κατατοπίσω σχετικώς. 'Ονόματα συναδέλφων δεν συνιστώ από παρούσης στήλην, διότι δημιουργείται ευλόγως παρεξηγήσεις και θεωρείται ως διαφήμιση, πράγμα που άποφύγει άνακάρως και άσχημα να κάνω από της παρούσης στήλης.

Μ. Ι. Α. Ν. Η. Σ. Υ. Η. Π. Τ. Ε. Ρ. Α. Θ. Ε. Σ. Ν. Ι. Κ. Η. Ν. Τ.: Πρώτ και βράδυ να κάνετε μία καλή φοριόνη του τριχωτού της κεφαλής με την εξής λοσιόν: Eau de cologne 100 gr. Glycérine 10 gr. Teinture de Jabonandi 40 gr. Teinture de cantharides 0.50 cent Teint. de panama 20 gr. 'Ανά 15ήμερον λούσιμο με κατραμοσάπωνα.

Μ. Ι. Α. Ν. Η. Σ. Υ. Η. Π. Τ. Ε. Ρ. Α. Θ. Ε. Σ. Ν. Ι. Κ. Η. Ν. Τ.: Πρώτ και βράδυ να κάνετε μία καλή φοριόνη του τριχωτού της κεφαλής με την εξής λοσιόν: Eau de cologne 100 gr. Glycérine 10 gr. Teinture de Jabonandi 40 gr. Teinture de cantharides 0.50 cent Teint. de panama 20 gr. 'Ανά 15ήμερον λούσιμο με κατραμοσάπωνα.

Μ. Ι. Α. Ν. Η. Σ. Υ. Η. Π. Τ. Ε. Ρ. Α. Θ. Ε. Σ. Ν. Ι. Κ. Η. Ν. Τ.: Πρώτ και βράδυ να κάνετε μία καλή φοριόνη του τριχωτού της κεφαλής με την εξής λοσιόν: Eau de cologne 100 gr. Glycérine 10 gr. Teinture de Jabonandi 40 gr. Teinture de cantharides 0.50 cent Teint. de panama 20 gr. 'Ανά 15ήμερον λούσιμο με κατραμοσάπωνα.

Μ. Ι. Α. Ν. Η. Σ. Υ. Η. Π. Τ. Ε. Ρ. Α. Θ. Ε. Σ. Ν. Ι. Κ. Η. Ν. Τ.: Πρώτ και βράδυ να κάνετε μία καλή φοριόνη του τριχωτού της κεφαλής με την εξής λοσιόν: Eau de cologne 100 gr. Glycérine 10 gr. Teinture de Jabonandi 40 gr. Teinture de cantharides 0.50 cent Teint. de panama 20 gr. 'Ανά 15ήμερον λούσιμο με κατραμοσάπωνα.

Μ. Ι. Α. Ν. Η. Σ. Υ. Η. Π. Τ. Ε. Ρ. Α. Θ. Ε. Σ. Ν. Ι. Κ. Η. Ν. Τ.: Πρώτ και βράδυ να κάνετε μία καλή φοριόνη του τριχωτού της κεφαλής με την εξής λοσιόν: Eau de cologne 100 gr. Glycérine 10 gr. Teinture de Jabonandi 40 gr. Teinture de cantharides 0.50 cent Teint. de panama 20 gr. 'Ανά 15ήμερον λούσιμο με κατραμοσάπωνα.

Μ. Ι. Α. Ν. Η. Σ. Υ. Η. Π. Τ. Ε. Ρ. Α. Θ. Ε. Σ. Ν. Ι. Κ. Η. Ν. Τ.: Πρώτ και βράδυ να κάνετε μία καλή φοριόνη του τριχωτού της κεφαλής με την εξής λοσιόν: Eau de cologne 100 gr. Glycérine 10 gr. Teinture de Jabonandi 40 gr. Teinture de cantharides 0.50 cent Teint. de panama 20 gr. 'Ανά 15ήμερον λούσιμο με κατραμοσάπωνα.

Μ. Ι. Α. Ν. Η. Σ. Υ. Η. Π. Τ. Ε. Ρ. Α. Θ. Ε. Σ. Ν. Ι. Κ. Η. Ν. Τ.: Πρώτ και βράδυ να κάνετε μία καλή φοριόνη του τριχωτού της κεφαλής με την εξής λοσιόν: Eau de cologne 100 gr. Glycérine 10 gr. Teinture de Jabonandi 40 gr. Teinture de cantharides 0.50 cent Teint. de panama 20 gr. 'Ανά 15ήμερον λούσιμο με κατραμοσάπωνα.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ανακαλύψεις του 19ου αιώνος, ο τηλεγράφος, ο σιδηρόδρομος, ο ηλεκτρισμός, έφεραν τη γρήγορη μηχανική πρόοδο. Συγχρόνως, ακόνισαν το μυαλό πολλών «εφευρετών», που βάλλθηκαν να κάνουν πιο εύκολη, άνετη κι ευχάριστη τη ζωή των συγχρόνων τους! Μερικοί απ' αυτούς τους... εφευρέτες της ανθρωπότητας κατέληξαν στο φρενοκομείο, θύματα της πικρής άχαριστίας του κόσμου! 'Άλλοι πάλι — οι περισσότεροι — κατάφεραν να τραβήξουν για λίγο το ενδιαφέρον, με τις εξωφρενικές εφευρέσεις τους, κι έπειτα πέρασαν στην αφάνεια και ξεχάστηκαν.

Οι συγχρόφεις λοιπόν ένός διόλου που εξέδωθε τελευταίως στην 'Αγγλία, ξετρώπωναν μερικές απ' τις ύπερ-πρωτότυπες αυτές ιδέες και τις πρόσφεραν στους άναγνώστες τους, μαζί με τη σχετική εικόνογραφία. 'Ας ιδούμε μερικά απ' τα δημιουργήματα των ανθρώπων που ζήλησαν... τις δόξες του 'Εντίσον και του Μαρκονι.

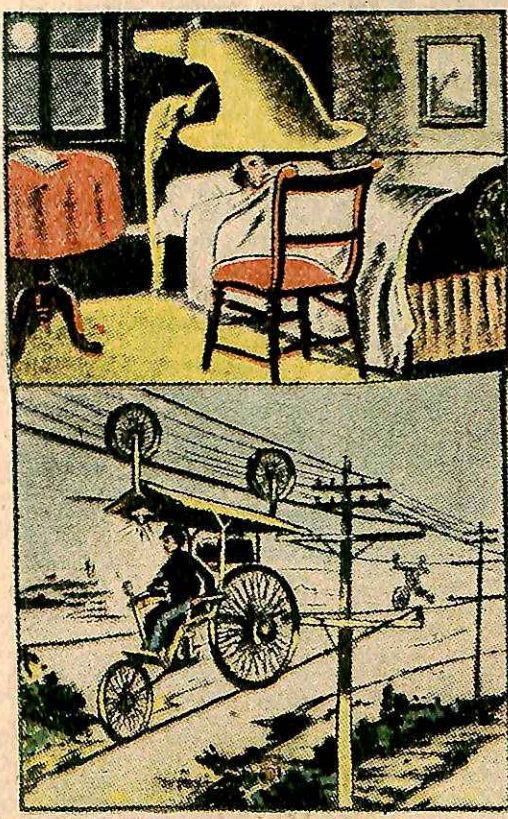
Οι διαβάτες που κινδυνεύουν να χάσουν κανένα μάτι, από μία όμπρeλλα που κρατάει κάποιος άπρόσεκτος, θάταν σίγουρα κατενθουσιασμένοι: αν έπικρατούσε η όμπρeλλα της τσέπης, που επένεψε ένας 'Αγγλος το 1877. Αυτή, διπλώνονταν, έμπαινε σε μία κομψή πέτσηνη θήκη και κρυβόταν στην τσέπη. 'Όταν έπιανε βροχή, ο κάτοχος της την ξεδίπλωνε άπλως (δεν είχε ελατήρια, ούτε λαβή) και την εφάρμοζε, με το μεταλλικό πλαίσίό της, πάνω στο καπέλλο του. Μία παραλλαγή αυτής της όμπρeλλας προοριζόταν για τον ήλιο.

Για κείνους που ήθελαν να εξασκηθούν στην όρειθα-σίαν... μέσα στην κάμαρά τους, ο Γερμανός Χέρρ Μάγνερ επένεψε μία μηχανή με ελατήρια, πάνω στην οποία ανέβαινε κανείς και δοκίμαζε έτσι όλες τις έντυπώσεις του άλπινισμού. Είχε το συναισθήμα ότι σκαρφάλωνε σ' ένα βουνό, και μάλιστα φορούσε μία μάσκα, μ' ένα ελαστικό σωλήνα που έφτανε ως το παράθυρο, για ν' άναπνέη συγχρόνως τον καθαρό άέρα του υπαίθρου! Κι' έτσι έκανε την έκδομή του, δίχως να το κουνήσει απ' το σπίτι του...

Τη νύχτα πάλι, μπορούσε ν' άναπνέη κανείς καθαρό άέρα χωρίς να χρειάζεται ν' άνοιξη το παράθυρό του. Δεν είχε παρά να εφάρμοση πάνω απ' το κρεβάτι του μία συσκευή, αποτελούμενη από ένα σωλήνα που συγκοινωνούσε με το υπάιθρο και που κατέληγε σ' ένα τεράστιο χωνί, πάνω απ' το πρόσωπο του κοιμισμένου. Το μόνο μειονέκτημα ήταν ότι, αν σηκώνόταν κανείς άποτομα απ' τον ύπνο, μπορούσε να σπάση τα μούτρα του στο χωνί!...

Το δωδεκαπλό ποδήλατο που δοκιμάσθηκε το 1872 από τον άλλανδικό στρατό...

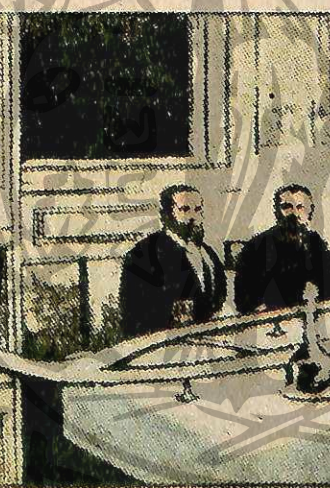

Το «αεροποδήλατο» του 1890.

Ξεχασμένες ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Οι ιδέες των «εφευρετών της ανθρωπότητας»

σαν το σώμα ενός πελώριου φειδιού. 'Ο εφευρέτης βεβαίως έδειχνε, ότι, οι ταξειδιώτες δεν θα πάθαιναν ποτέ ναυτία. 'Ενα άλλο πλοίο, προωριμένο για το πολεμικό ναυτικό, είχε σχήμα κυκλικό, ώστε να μπορούν να ρίχνουν τα κανόνια του προς όλες τις διευθύνσεις συγχρόνως. Ξεφαντας ότι ο Τσάρος της Ρωσίας, όταν ταξείδευε, βαριόταν τη μονοτονία της θαλάσσης, κάποιος υπήκοός του πρότεινε να προσαρμοσθή δίπλα στη θαλαμηγό του μία μικρή τεχνητή άμμουδια, όπου θα μπορούσε να κατεβαίνη ο ύψηλος ταξειδιώτης και να κάνη τον περίπατό του, στη μέση του πελάγους!

Το ηλεκτρικό τριανάκι έφερε από την κουζίνα τα φαγητά και κυκλοφορούσε πάνω στο τραπέζι...

Ο σωλήνας κατέληγε σ' ένα τεράστιο χωνί πάνω από το πρόσωπο του κοιμισμένου...

Μία πολυθρόνα για κυρίες ήταν εφωδιασμένη με δυο μεγάλες βεντάλιες, που άρχιζαν ν' άνεβοκατεβαίνουν ρυθμικά όταν καθόταν κανείς στο κάθισμα. Μία κούνια κοίμιζε το μωρό, ενώ συγχρόνως, με την ίδια κίνηση, χτυπούσε γαλά κι' έδινε δούτυρο. 'Ενα κρεβάτι, που έπινοήθηκε το 1876, είχε στα πόδια του μία μικρή θεομόστρα, που έστελνε ζεστό νερό σε σωλήνες εγκατεστημένους μέσα στο στρώμα και ζεσταίνε έτσι τον κοιμισμένο, τις χειμωνιάτικες νύχτες.

Θεωρώντας ενοχλητικούς τους καμαριέρδες σ' ένα γεύμα, κάποιος 'Αγγλος κτηματίας επένεψε ένα ηλεκτρικό τριανάκι, που έφερε απ' την κουζίνα τα φαγητά, κυκλοφορούσε πάνω στο τραπέζι και σταματούσε λίγο μπροστά σε κάθε συνδαιτημόνα, για να σερβιρίσει μόνος του.

Γιατί να μένουν άχρησιμοποίητα τα τηλεγραφικά σύρματα; Αυτό σκέφθηκε ένας εφευρέτης, κι' επένεψε το 1890 ένα «αεροποδήλατο», κρεμασμένο κάτω απ' τα σύρματα, με δυο τροχούς, και κινούμενον με τον ηλεκτρισμό τους.

Δεν ήταν λιγότερο περίεργο ένα δωδεκαπλό ποδήλατο, που δοκιμάσθηκε το 1872 απ' τον άλλανδικό στρατό (είνε γνωστό άλλωστε το πάθος των 'Ολλανδών για την ποδηλασία). Πάνω σ' αυτό μπορούσαν να καθίσουν 12 στρατιώτες, ο ένας πίσω απ' τον άλλον. Φαίνεται όμως ότι δεν ευδοκίμησε αυτό το... μυστικόν όπλον!

'Ενα άτμοκίνητο τραίνο για ένα μόνον επιβάτη, επινοήσε κάποιος 'Αμερικανός, είχε στο έμπροσθ μέρος του ένα ψευτικό κεφάλι αλόγου, προφανώς για να ικανοποιή τους όπαδους των πατροπαράδοτων άμαξιών.

Για τα θαλασσινά ταξείδια, έπινοήθηκε ένα πλοίο από 6 κομμάτια άσθματος, που θ' ακολουθούσαν τις κινήσεις των κυμάτων. Για τα θαλασσινά ταξείδια, έπινοήθηκε ένα πλοίο από 6 κομμάτια άσθματος, που θ' ακολουθούσαν τις κινήσεις των κυμάτων.

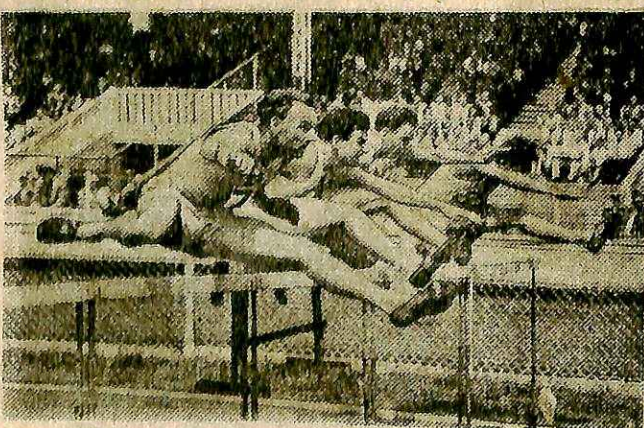

ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ της Μεγάλης Βρεταννίας

Νάκεβιλλ, Φίνλεϋ. Χόλντεν

Τό Λονδίνο κατά τους θερινούς μήνες δεν έπαθε «αθλητική απονεκρωσι», όπως πολλοί φοβήθηκαν. Τό περίφημο Γουίμπλετον κράτησε καί εφέτος τή σκήπτρα του παγκοσμίου τέχνος καί συγκέντρωσε τις ενδοξότερες παγκόσμιες ρακέτες. Τό «γκόλφ φέστιβαλ» στό Σάντουιτς καί οι βασιλικές λεμβοδρομίες στό Χένλεϋ προκάλεσαν τό φιλάθλο ενδιαφέρον. Οι όπαδοί του κρίκετ απήλασαν άγώνες Νέας Ζηλανδίας καί άγγλικών ομάδων στό Λονδίνο. Οι ίπποδρομίες του Ντέρμπυ καί του Ρόαγιαλ «Ασκατ» έδωσαν την ευκαιρία στον Βρεταννικό ίππο «Αλκήδων» νά νικήση τό περίφημο άμερικανικό «Μπλεκ Τάρκουίν» καί νά κατακτήση τό Χρυσό Κύπελλο. Έκατοντάδες πλοίαρχα, άκάτια καί βενζινοπλοία έλαβαν μέρος στις ίστιοδρομίες καί στους άγώνες ταχύτητας βενζινοκάτων στη Μέν. Εκεί όμως που έσημειώθηκαν έκπληξεις ήταν τό Άγγλικό «Αθλητικό Πρωτάθλημα.

«Απ' τό καιρό των «Ολυμπιακών Άγώνων» του Λονδίνου είχε νά σημειωθεί τέτοιος συναγερμός στους Λονδρέζους φιλάθλους. Φίλοι των σπόρ καί τής ταχύτητας έδειξαν μεγάλη ενδιαφέρουν για τό άγώνισμα του ένος άγγλικού μιλίου (1609 μ.), που θεωρείται σαν έθνικό άγώνισμα των Άγγλοσαξώνων. Ο 24ετής Λονδρέζος Μπίλλ Νάκεβιλλ, πρώην γυμναστής στό στρατό, έτρεξε τό ωραιότερο άποκαίρετιτήριο μίλλι τής

Ένα άθλητικό φαινόμενον ο Άγγλος ημιμαγός Ντόν Φίνλεϋ (πρώτος απ' τ' αριστερά), που έπ' ηλικία 40 ετών έκινε για όγδοη φορά τό δρόμο 120 γυρών μετ' έμποδίων στό άγγλικό πρωτάθλημα.

Ο Διεθνής ΤΗΡΙΒΟΥ

αθλητικής του σταδιοδρομίας. Σ' ένα στίβο σχεδόν πλημμυρισμένο με νερά σημείωσε ένα νέο ρεκόρ πρωταθλήματος με χρόνο 4' 8" 8, που είνε καί ο καλύτερος μετά του Σύννεϋ Γούντερσον.

Ο Νάκεβιλλ όμως αποχωρεί απ' τό στίβο καί αύτό λήπτει εξαιρετικά τους Βρεταννούς καί ιδιαίτερος τους Λονδρέζους. Δήλωσε πως δεν θά τρέξη αντιπροσπεύοντας τή Βρεταννική χρώματα στους Άγώνες τής Αυτοκρατορίας που θά γίνουν τό 1950 στό «Οκλαντ» τής Νέας Ζηλανδίας. Έγκαταλείπει τήν προσωρινή αγροτική απασχόληση καί καταφεύγει στην άγκυλιά τής μάννας - θαλάσσης για νά ειδικευθί στό ναυτικό έπάγγελμα. Η απόφαση του αύτή αποφασίζει τους θαυμαστές του που έλπίζουν πως θά πραγματοποιήσει τό όνειρο ολοκληρών Βρεταννικών αθλητικών γενεών νά τρέξη τό 1609 μ. σε 4 λεπτά, δηλαδή κάθε 440 γιάρδες σε 60 δευτερόλεπτα. Οποιαδήποτε όμως κι' αν είναι ή τελική απόφασις του ο Νάκεβιλλ θά παραμείνη στην βρεταννική αθλητική ιστορία ως ένα αθλητικό φαινόμενον άντάξιο τής φήμης του Γούντερσον καί του Λόδελок.

Εφάμιλλος του Νάκεβιλλ παρουσιάσθηκε καί ο γνωστός μας Ρότζερ Μπάνιουερ, που επανέλαβε τό κατόρθωμα του Λόδελок νικώντας τους μεγαλύτερους Άμερικανούς σπασιαστές του δρόμου ένος μιλίου στο Κάιμπριτζ τής Μασσαχουσέτης. Όπως τό 1935 ο Λόδελок τους νίκησε στό 1609 μ. στο Πρινσάουν, έτσι στο 1949 ο Μπάνιουερ, άρχηγός (20ετής μόλις) των ήνωμένων αθλητικών όμάδων των Πανεπιστημίων Κάιμπριτζ καί «Οξφόρδης» τους έπεβλήθη με τήν δυναμικότητα του καί τις έπίδοσεις του.

Ο Μπίλλ Μπίνγκαμ, ο περίφημος διευθυντής του

αθλητισμού του Πανεπιστημίου Χάρβαντ είπε γι' αύτόν:

—Ο Μπάνιουερ είνε ο μεγαλύτερος δρομέας του μιλίου που είδα, έδώ καί 37 χρόνια. Ψηλός ως 1,85 μ. καί με μακρύ δυνατό διασκελισμό είνε μόλις τριών ετών αθλητής. Είμαι βέβαιος πως με τή φωτισμένη διέθυνσι του. Σ. Ντάνκαν θά παίξη τό σημαντικότερο ρόλο καί δεν θά ναι έκπληκτικό αν άναδειχθί νικητής στα 1500 μ. στους Όλυμπιακούς Άγώνες του Έλσίνκι τό 1952.

Εκτός από τους Νάκεβιλ καί Μπάνιουερ ή Μεγάλη Βρεταννία διαθέτει σήμερα άλλους τέσσερους δρομείς που σημείωσαν στα 1609 μ. κάτω από 4' 15". Ο Ντικ Μόρρις, του στρατού πρθε δεύτερος μετά τον Νάκεβιλλ στό Άγγλικό Πρωτάθλημα. Ο Λέν Έϋρε, 23 μόλις ετών ήρθε τρίτος. Ο Ντάγκλας Γουίλσον ήρθε τέταρτος καί ο Γουίλσον 11 πέμπτος με χρόνο 4' 14" 8.

Τό «φαινόμενον» Ντόναλντ Φίνλεϋ προκάλεσε έπίσης στους Λονδρέζους θαυμασμό καί κατάπληξη. Ο σημαντός αυτός τής Ρ.Α.Φ. γεννήθηκε τό Μάιο του 1909 καί είνε έπομένως σαράντα ετών. Εφέτος νίκησε στο Άγγλικό Πρωτάθλημα για όγδοη φορά στο δρόμο 120 γυρών μετ' έμποδίων καί με τό θαυμάσιο χρόνο των 14' 6 που είνε μόλις ένα δέκατο του δευτερολέπτου βραδύτερος από τό έπίσημο βρεταννικό έθνικό ρεκόρ, που κατέχει ο ίδιος από δωδεκαετίας. Η νίκη του αύτή είνε καί ή αποκαίρετιστήριος τής ενδοξης αθλητικής καριέρας του.

Η Μεγάλη Βρεταννία όμως έχει ανάγκη από νέο αθλητικό αίμα, νέους Φίνλεϋ, νέους Νάκεβιλλ, νέους Χόλντεν, (που σε ηλικία 42 ετών έκέρδισε τον έθνικό Μαραθώνιο τής Άγγλίας με 2 ώρες 34' 10"). νέους Γούντερσον. Γι' αύτό καί εργάζεται δραστήρια, με νέο πρόγραμμα καί μ' ευρύτατες προοπτικές. Στα πανεπιστήμια, στα σχολεία, στους συλλόγους άρχισε ή έξορμησις για τήν αθλητική αναδιοργάνωσι. Με σύνθημα: «Εμπρός για τους Όλυμπιακούς του 1952!» οι Βρεταννοί ήθύνοντες προσεθιμάζουν τό νέο έμφυχο αθλητικό υλικό τους. Όταν τό οικονομικά τους έρχονται κάπως στενόχωρα αυτοσχεδιάζουν λύσεις. Υπολόγισαν πως για νά στείλουν πλήρη ομάδα στους άγώνες τής Βρεταννικής Αυτοκρατορίας τό 1950 στη Ν. Ζηλανδία χρειάζονται 20.000 λίρες. Για νά εξοικονομήσουν τό μεγαλύτερο μέρος του ποσού αυτού θά διαργανώσουν στα τέλη Αυγούστου τον «σέντισιμυ ρέις» (άγώνες του αιώνας) στό Λονδίνο. Εκλήθησαν νά λάβουν μέρος οι καλύτεροι δρομείς των 1500 1609 μ. Μεταξύ αυτών είνε Άμερικανοί, Όλλανδοί, Φινλανδοί, Σουηδοί, Γάλλοι καί Νορβηγοί πρωταθληταί.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Ανω - κάτω σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. ΚΟΝΤΑΚ — ΓΟΝΑΤΑ. 2. ΑΡΑ — ΛΑ — ΕΚ — ΣΗΣ. 3. ΛΩ — ΑΤΛΑΝΤΑ — ΣΥ. 4. ΙΩΝΙΑ. 5. ΜΟΝΑΣ — ΣΛΕΠΙ. 6. ΙΣΩΣ — ΑΙΝ — ΑΡΙΑ. 7. ΠΑΡΑΤΑΞΙΣ. 8. ΚΑ'ΙΝ — ΡΙΣ — ΟΙΤΗ. 9. ΟΡΟΙΣ — Α. ΣΚΟΣ. 10. ΑΜΟΝΙ. 11. ΤΗ — ΑΜΑΝΑΤΙ — ΟΙ. 12. ΟΤΙ — ΟΝ — ΟΙ — ΕΛΑ. 13. ΣΑΛΤΣΑ — ΣΑΧΛΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. ΚΑΛΑΜΙ — ΚΟΣΤΟΣ. 2. ΟΡΩ — ΟΣ — ΑΡ — ΗΤΑ. 3. ΝΑ — ΕΝΟΠΙΩΝ — ΙΛ. 4. ΑΣΑΝΙ. 5. ΑΛΤΙΣ — ΣΑΜΟΣ. 6. ΚΑΛΩ — ΑΑΡ — ΜΑΝΑ. 7. ΑΝΤΙΤΙΜΟΝ. 8. ΓΕΝΙ — ΝΑΣ — ΝΑΟΣ. 9. ΟΚΤΑΣ — ΑΙΤΙΑ. 10. ΛΑ'Ι'ΟΣ. 11. ΑΣ — ΠΕΡ — ΣΙΚΑ — ΕΛ. 12. ΤΗΣ — ΠΙ — ΤΟ — ΟΛΟ. 13. ΑΣΥΛΙΑ — ΗΣΑ'ΙΑΣ.

Αίνιγμα

ΣΕΙΡΙΟΣ — ΣΥΡΙΑ.

Αναγραμματισμός

ΙΩΝΑΣ — ΙΑΣΩΝ.

Συλλαβογράφις

Πυραμς (Πί, Ρά, μς).

Αλλαξαν έπάγγελμα

1) Χίντεμπουργκ. 2) Παντερέφσκυ. 3) Αϊζενχάουερ. 4) Τρούμαν.

Ποιό είνε τό στίτι;

Τό ζεύγος Καλουπίδη δεν μπορεί νά μένη σε κανένα από τή έξωτερικά στίτι, αφού έχει γείτονες καί προς τή τέσσερα σημεία του όρίζοντος. Από τή τέσσερα σημεία του κέντρου τώρα, τό μόνο που έχει δύο στίτια τά Ν. Α. είνε τό δεύτερο τής δευτέρας σειράς. Αυτό είνε λοιπόν τό στίτι του ζεύγους Καλουπίδη όπου θά εργασθί ή καμαριέρα.

Αναγραμματισμός

ΜΟΝΑΣ — ΑΜΝΟΣ.

□□

Η λύσις του 237ου σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΠΑΝΑΓΙΑ — ΘΕΟΣΕΒΗ. 2) ΗΧΟΣ — ΧΡΗ — ΡΕΞ — ΩΣΙΣ. 3) ΓΑΡ — ΚΩΠΗΛΑΤΗΣ — ΑΕΚ. 4) ΗΙ — ΑΙΡΑ — ΙΣΟΙ — ΝΑ. 5) ΟΔΙΝ — ΥΜΝΗ. 6) ΒΙΑ — ΕΣΤΙΑ — ΕΗΣ. 7) ΝΗΣΤΗΣΙΜΑ. 8) ΑΘΗΡ — ΟΣΑ — ΟΝΟΙ. 9) Α'ΙΣΕ — ΤΩΡΑ. 10) ΚΑΤΙ — ΑΦΗ — ΣΑΙΝ. 11) ΜΑΚΡΟΧΕΙΡ. 12) ΣΑΝ — ΑΜΒΟΝ — ΙΟΣ. 13) ΝΑΟΣ — ΑΠΑΝ. 14) ΠΑ — ΟΙΟΣ — ΛΑ'ΙΣ — ΕΤ. 15) ΙΣΤ — ΣΤΟΜΑΤΙΚΑ — ΜΙΑ. 16) ΑΣΑΝ — ΑΝΑ — ΤΟΜ — ΣΑΡΕ. 17) ΤΑΚΟΥΝΙ — ΣΗΜΙΤΑΙ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΠΗΓΗ — ΒΑΥΑΡΟΣ — ΠΙΑΤ. 2) ΑΧΑΙΟΙ — ΑΝΑΣΣΑ. 3) ΝΟΡ — ΔΑΜΑΣΚΗΝΑ — ΤΑΚ. 4) ΑΣ — ΑΙ — ΘΕΑ — ΟΟ — ΝΟ. 5) ΚΙΝΙΝΗ — ΤΜΗΣΙΣ. 6) ΙΧΘΥΡ — ΗΡΑΙΑ — ΟΤΑΝ. 7) ΑΡΠΑΓΕΣ — ΚΑΣΣΟΝΙ. 8) ΗΗ — ΣΤΟ — ΑΡΜ — ΜΑ. 9) ΛΗΣΙΤΗΣ — ΦΟΒΕΡΑ. 10) ΡΑ — ΙΣΑ — ΗΧΟ — ΤΤ. 11) ΘΕΤΙΚΑΙ — ΕΝΑΛΙΟΣ. 12) ΕΞΗΣ — ΜΟΥΣΙ. 13) ΣΟΥΔΑΝ — ΑΡΧΑΙΑ. 14) ΣΩ — ΙΜ — ΟΤΙ — ΠΣ — ΣΙ. 15) ΕΣΑ — ΗΕΤΙΟΝΕΙΑ — ΜΑΤ. 16) ΒΙΕΝΝΗ — ΟΝΕΙΡΑ. 17) ΗΣΚΑ — ΣΚΙΑΘΟΣ — ΤΑΞΙ.

Τα πόδια καί ο ρόλος του ΕΓΚΕΦΑΛΟΥ

Από τί εξαρτάται ή
μεγαλοφυΐα

Στις έρωτικές τους έπιστολές, οι Κινέζοι χρησιμοποιοούν συχνά τή φράσι: «σε σκέπτομαι με τήν καρδιά μου». Κι' εμείς, άλλωστε, δεν λέμε: «σ' έχω στην καρδιά μου» ή «έχω τήν εικόνα σου στην καρδιά μου»; Μιά εικόνα μέσα στην καρδιά; Ένας μαθητής γυμνασιου δεν δάκανε ποτέ αυτό τό λαθος, γιατί θά ήξερε από τό μάθημα τής ψυχολογίας ότι οι εικόνες καί γενικώτερα οι παραστάσεις σχηματίζονται στον έγκεφαλο κι' όχι στην καρδιά.

Οι έρωτευμένοι, ωστόσο, που δεν μιλούν ποτέ για τον έγκεφαλό τους, αλλά για τήν καρδιά τους, βρίσκονται πιδ κοντά στην αλήθεια, όπως απέδειξαν τά τελευταία πειράματα των ανθρωπολόγων.

«Κατά τους δύο τελευταίους αιώνες, γράφει ο περίφημος Άμερικανός βιολόγος καί νευρολόγος δόκτωρ Χίντζι, ο έγκεφαλος καί οι πολλαπλές λειτουργίες του συγκέντρωναν όλο τό ενδιαφέρον καί τό θαυμασμό τής ανθρωπότητας. Άλλ' οι νεώτερες έρευνες απέδειξαν ότι ο έγκεφαλος είνε ένα κοινό όργανο, όπως καί πολλά άλλα, κι' ότι δεν κατέχει καμμία ξεχωριστή θέσι στον οργανισμό μας. Η διανοητική μας δραστηριότης δεν έχει καμμία σχέση με τό βάρος του έγκεφάλου μας. Οι περίφημοι αιώλακες, εξ άλλου, δεν μας κάνουν ούτε περισσότερο ούτε λιγώτερο έξυπνους. Όλα αυτά ανήκουν στον κύκλο των υποδουλτικών ούτοπιών του παρελθόντος.

Πόσα δεν γράφθηκαν άλλοτε για τό βάρος του έγκεφάλου; Άλλά οι προσεχτικώς παρατηρήσεις των έπιστημόνων απέδειξαν ότι ή ευφυΐα μας δεν είχε σχέση μ' αυτό. Ο έγκεφαλος του Κρόμβελ ζύγιζε 2229 γραμμάρια, αλλά με τόν Βόλτα πέφταμε στα 1542 γραμμάρια, με τόν Σουμπερτ στα 1420 καί με τόν Ανατόλ Φράνς στα 1017. Ο βαρύτερος έγκεφαλος βρέθηκε σ' έναν εκ γενετής ήλθιο: ζύγιζε κάτι περισσότερο από 2½ κιλά!

Επειτα από τήν καταβαράθρωσι τής θεωρίας που έερατούσε τήν ευφυΐα από τό βάρος του έγκεφάλου, μια άλλη, που δεν ήταν λιγώτερο παράλογη, έγινε τής μόδας. Εκείνοι που τήν υποστήριζαν δεν εξαρτούσαν τήν ευφυΐα από τό βάρος του έγκεφάλου, αλλά από τήν έκτασι, τό βάθος κτλ. που είχαν οι περίφημοι αιώλακες του.

Μόλις διαδόθηκε ή νέα θεωρία μια αληθινή τρέλλα κυριεύσε τους ανθρώπους. Πολιτικοί, στρατηγοί, συγγραφείς, καλλιτέχνες, θεατρίνες, χορεύτριες, εμοιραιές γυναικες άρχισαν νά κληροδοτούν τον έγκεφαλό τους στα διάφορα έπιστημονικά ή σπιτούτα, με τήν έλπίδα μιας μεταθανάτιου άναγνωρίσεως τής άξίας τους.

Άλλ' οι έλπίδες τους διαψεύσθηκαν. Ο μεγάλος αριθμός των παρατηρήσεων απέδειξε ότι οι αιώλακες δεν έπαίξαν κατ'ένα ρόλο στην ευφυΐα, όπως, άλλωστε καί τό βάρος του έγκεφάλου.

Ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος έδωσε στους έπιστήμονες τήν ευκαιρία νά κάμουν τις πρώτες χειρουργικές έπεμβάσεις στον έγκεφαλό. Αυτές οι έγχειρήσεις εξέτοπισαν τον έγκεφαλό από τήν προνομίουχο θέσι που κατείχε ως τότε καί έκαμαν τήν αλήθεια νά διαφανή. Αποδείχθηκε, λοιπόν, πως εκείνο που είχε αξία δεν ήταν ούτε τό βάρος, ούτε οι αιώλακες του έγκεφάλου, αλλά ή μικρότερη ή μεγαλύτερη συρροή αίματος μέσα σ' αυτόν.

Σεκινώντας από αύτή τήν άρχή, ο δόκτωρ Ντόναλντ Λαϊρντ έκαμε ένα ενδιαφέρον πείραμα μεταξύ των φοιτητών του άμερικανικού πανεπιστημίου Κολυκαϊπ. Έβαλε 20 απ' αυτούς νά καθήσουν άλλοι με τά πόδια κάτω, άλλοι με τά πόδια σε ύψος 10 εκατοστών, άλλοι 20 κτλ. Οι τελευταίοι είχαν τά πόδια τους λίγο ψηλότερα από τό κεφάλι. Κατόπιν τους έδωσε νά λύσουν μια σειρά από προβλήματα. Όλοι αυτοί οι φοιτηταί ήταν τής ίδιας διανοητικής ικανότητος καί είχαν τήν ίδια έπίδοσι στα μαθήματα. Παρατηρήθηκε, λοιπόν, ότι εκείνοι που είχαν τά πόδια τους ψηλά έλυσαν τά προβλήματα γρηγορώτερα καί ότι εκείνοι που τά στήριζαν στο πάτωμα έδωκαν τις λύσεις τελευταίοι από όλους.

Εξήγησις του φαινομένου είνε άπλουσιτά. Στους πρώτους, που είχαν τά πόδια τους ψηλά, τό αίμα συνέρρεε άφθονώτερα στον έγκεφαλό καί τό αποτέλεσμα αύτής τής συρροής ήταν ή δραστηριώτερη λειτουργία του όργάνου τής νοήσεως. Στους άλλους, αντίθετα, ή συρροή ήταν μικρότερη καί γι' αύτό ο έγκεφαλος τους λειτουργούσε με μεγαλύτερη βραδύτητα.

Η δραστηριότης του έγκεφάλου εξαρτάται, λοιπόν, από... τή θέσι των ποδιών μας, που προσδιορίζει τήν ποσότητα του αίματος που συρρέει σ' αυτόν.

Ο δόκτωρ Λαϊρντ κατάληγει στο συμπέρασμα ότι τό βασικό στοιχείο τής ζωής μας είνε τό αίμα καί ότι απ' αυτό ε-ξαρτάται επίσης ή διαύγεια, ή ταχύτης καί ή όξύτης τής σκέψεως μας. Τό βάρος του έγκεφάλου, ή έκτασις τής έπιφανείας του κλπ. δεν παίζουν τον παραμικρό ρόλο.

Στά ίδια συμπεράσματα κατέληξαν καί οι έπιστήμονες του πανεπιστημίου Τζόν Χόπκινς τής Βαλτιμόρης, που έπεδόθησαν σε ειδικές παρατηρήσεις για νά εξακριβώσουν τόν συρροή με τόν όποιον γίνεται ή συρροή αίματος στον έγκεφαλό καί νά προσδιορίσουν τήν έπίδρασις τής στίς διανοητικές λειτουργίες μας. Μιά από τις παρατηρήσεις τους είνε ότι ή ευφυΐα καί ή κανονική λειτουργία του έγκεφάλου προϋποθέτει ένα κάποιο βαθμό όξύτητας του αίματος. Η υπερβολική γλυκύτης του οδηγεί στις διασθητικές παρακρούσεις καί τήν τρέλλα. (Όλοι οι τρελλοί έχουν γλυκό αίμα). Όταν, εξ άλλου, τό αλκαλικό στοιχείο υπερισχύει στο αίμα, ο άνθρωπος γίνεται βίαιος καί ρέπει στο έγκλημα. (Όλοι οι εγκληματισταί έχουν αλκαλικό αίμα).

Άλλ' αυτές οι διακρίσεις ενδιαφέρουν περισσότερο τους ειδικούς. Τό άξιοσημείωτο στη νέα θεωρία είνε ή εξαιρετική σημασία που αποδίδει στη θέσι των ποδιών. Συνηθίστε, λοιπόν, νά σκεπτόσαστε με τά πόδια ψηλά!...

Η Θεία Δίκη

Προτού φύγη από τή Γκυαστάλα για νά γυρίση στο Σάν Άντωνίο, ο Ζές πήγε στο καλύτερο «δαμαντοπωλείο κι' αγοράσε ένα όμορφο δαχτυλίδι μ' ένα μεγάλο σμαράγδι. Θά ήταν τό δαχτυλίδι των αρραβώνων του με τή Ντολόρες. Γιατί τήν αγαπούσε τή Ντολόρες ο Ζές. Κι' αν είχε πάει νά δουλέψι στα μεταλλεία, τό είχε καμεί μόνο καί μόνο για νά μαζέψι τά χρήματα που του χρειάζονταν για τό γάμο. Γιατί, βέβαια, ο Άλόνσο, ο μεγαλύτερος αδελφός του, δεν θά του τάδινε. Αυτός είχε τό ράντσο, που κληρονόμησαν από τους γονείς τους καί τό διαχειρίζονταν όπως ήθελε, χωρίς νά του δίνη ποτέ λογαριασμό, λες κι' ο προορισμός του Ζές ήταν νά δουλεύη κάτω από τις διαταγές του αδελφού του, χωρίς νάχη γνήμι καί πρωταβουλία σε τίποτε. Ο Άλόνσο τώδρισκε αυτό φυσικό. Άλλ' ο Ζές εξαγριωνόταν από τή σκέψη πως έπρεπε νάχη πάντα κάποιον άλλον πάνω από τό κεφάλι του. Όλα αυτά θά τέλειωναν, όμως, με τό γάμο του. Μόλις παντρευόταν τήν Ντολόρες, θά ζητούσε από τόν Άλόνσο τό μερτικό του. Κι' αυτός δεν θά μπορούσε νά του άρνηθί, μια που ο Ζές βάφαινε δική του οικογένεια.

Μ' αυτές τής σκέψεις, ο Ζές γύρισε στο Σάν Άντωνίο. Μα τό πρώτο πράγμα που έμαθε όταν έφτασε εκεί ήταν ότι, στο διάστημα τής απουσίας του, ο Άλόνσο είχε αρραβωνιαστή τήν Ντολόρες. Καί σ' αύτό, λοιπόν, ο Άλόνσο είχε σταθί πιο τυχερός.

Καί σ' αύτό, λοιπόν, ο Άλόνσο είχε σταθί πιο τυχερός.

Καί σ' αύτό, λοιπόν, ο Άλόνσο είχε σταθί πιο τυχερός.

Καί σ' αύτό, λοιπόν, ο Άλόνσο είχε σταθί πιο τυχερός.

Καί σ' αύτό, λοιπόν, ο Άλόνσο είχε σταθί πιο τυχερός.

Καί σ' αύτό, λοιπόν, ο Άλόνσο είχε σταθί πιο τυχερός.

Καί σ' αύτό, λοιπόν, ο Άλόνσο είχε σταθί πιο τυχερός.

Καί σ' αύτό, λοιπόν, ο Άλόνσο είχε σταθί πιο τυχερός.

Καί σ' αύτό, λοιπόν, ο Άλόνσο είχε σταθί πιο τυχερός.

Καί σ' αύτό, λοιπόν, ο Άλόνσο είχε σταθί πιο τυχερός.

Καί σ' αύτό, λοιπόν, ο Άλόνσο είχε σταθί πιο τυχερός.

Καί σ' αύτό, λοιπόν, ο Άλόνσο είχε σταθί πιο τυχερός.

Καί σ' αύτό, λοιπόν, ο Άλόνσο είχε σταθί πιο τυχερός.

Καί σ' αύτό, λοιπόν, ο Άλόνσο είχε σταθί πιο τυχερός.

Καί σ' αύτό, λοιπόν, ο Άλόνσο είχε σταθί πιο τυχερός.

Καί σ' αύτό, λοιπόν, ο Άλόνσο είχε σταθί πιο τυχερός.

Καί σ' αύτό, λοιπόν, ο Άλόνσο είχε σταθί πιο τυχερός.

Καί σ' αύτό, λοιπόν, ο Άλόνσο είχε σταθί πιο τυχερός.

Τραγικό ΔΙΗΓΗΜΑ

Η Ντολόρες τόν είχε προτιμήσει.

Στήν άρχή, ο Ζές τάβαλε με τήν κακή τυχή του. Επειτα με τήν Ντολόρες. Καί, στο τέλος, όλο του τό μίσος συγκεντρώθηκε στον αδελφό του. Γιατί ο Άλόνσο του τό είχε καμεί αυτό; Γιατί του είχε πάρει τή γυναίκα που αγαπούσε;

Αν ήταν δίκαιος, δεν θά τή είχε ούτε με τή Ντολόρες ούτε με τόν αδελφό του. Γιατί ή νέα δεν του είχε πη ποτέ πως τόν αγαπούσε. Κι' όσο για τόν Άλόνσο, ήταν λογικό νά σκεφτόταν, έπειτα από τήν άναχώρησι του Ζές, πως δεν ενδιαφερόταν πιά για τήν Ντολόρες.

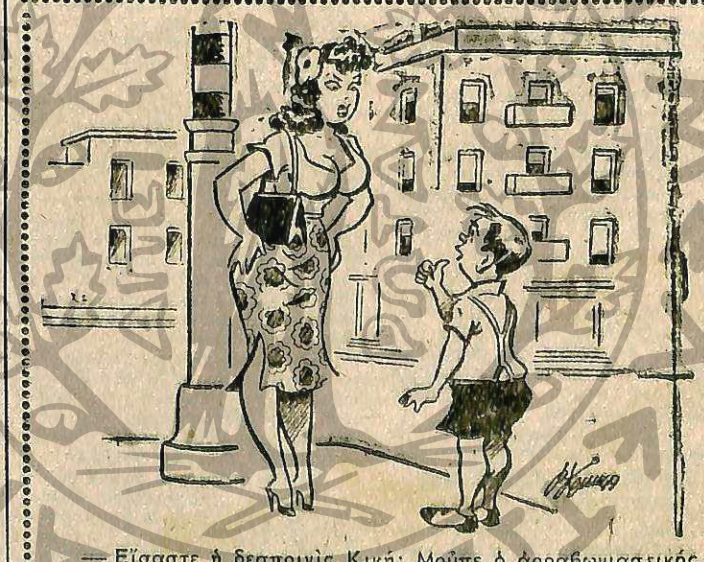
Ο Άλόνσο δεν ήταν κακός, ούτε άδικος. Αν είχε διαχειρισθί ως τότε τήν κοινή περιουσία με άνταρχικό τρόπο, τόν είχε καμεί με τήν ιδέα πως, όταν μεγαλύτερος που ήταν, είχε αυτό τό δικαίωμα. Μα τώρα πρότεινε στον αδελφό του νά μοιράσουν τό δίο τους.

Ο ένας θά πάρη τό ράντσο, κι' ο άλλος τά πρόβατα καί τά δώδια, τού έίπε. Γιατί αν τή μοιράσαμε στή μέση, ούτε τά χωράφι, ούτε τή ζωντανά είνε τόσα πολλά, για νά ικανοποιηθούμε κι' οι δύο. Θά μοιράσουμε, όμως, στή μέση τά λεφτά που έχω στην Τραπεζά. Τά έχω βάλει σ' όνομα μου, μα τά μισά είνε δικά σου. Είσαι σύμφωνος;

— Σύμφωνος.

— Θέλεις νά βάλουμε κλήρο για νά ιδούμε ποιος θά πάρη τό ράντσο καί ποιος τά ζωντανά;

— Νά βάλουμε κλήρο. Ο Ζές δεν έδειχνε καμμία δυσάρεσκειά εναντίον του αδελφού του. Μα τό μίσος έβραζε μέσα στην ψυχή του. Για μια στιγμή, σκέφτηκε νά παραχωρήση τό μερτικό του στον Άλόνσο καί νά τού ζητήση γι' αντάλλαγμα τή Ντολόρες. Μα κι' αν ο αδελφός του δεχόταν, ήταν άπίθανο ότι ή

Είσαστε ή δεσποινίς Κική; Μούπε ο αρραβωνιαστικός σας μην τόν περιμένετε, γιατί σήμερα γεννάει ή γυναίκα του! (Του Β. Χριστοδούλου)

Ντολδρες θα έστεργε να τον ακολουθούσε. Κι' έπειτα, τι θα έκανε χωρίς περιουσία;

Οχι, αυτή δεν ήταν λύσις. Ήταν λύσις, όμως και πρώτης τάξεως, μάλιστα το να φύγει ο Άλόνσο από τη μέση.

Αυτή η σκέψις φάνηκε πολύ φυσική στον Ζέξ. Μήπως ο Άλόνσο δεν τον είχε πληγώσει βαθεία στην καρδιά; Κι' αυτός θα τον σκότωνε, λοιπόν, για να του ανταποδώσει το χτύπημά του. Η Ντολδρες θα γινόταν τότε δική του. Κι' όπως θα ήταν κύριος της περιουσίας, θα την έκανε βασιλεία.

Την ευκαιρία για την πραγματοποίηση του σχεδίου που είχε μέσα στο μυαλό του του την έδωσε ο ίδιος ο Άλόνσο.

Ένα πρωί, ξεκίνησε από το ράντο, για να πάει να έπισκεφθή ένα χτήμα που είχαν προς το μέρος του ποταμού Παράνα, ανάμεσα στα βουνά. Ο Ζέξ κατέβηκε τότε στο Σαν Αντάνιο και πέρασε από όλα τα κέντρα κι' όλα τα μαγαζιά. Ήθελε να τον ιδούν όλοι. Μά, λίγη ώρα μετά το μεσημέρι, έφυγε κρυφά και πήγε να περιμένη τον αδελφό του σ' ένα έρημικο μέρος, απ' όπου σπάνια περνούσε άνθρωπος.

Ο Άλόνσο έφτασε έπειτα από κάμποση ώρα εκεί. Βλέποντας τον αδελφό του ξαφνιάστηκε.

— Τί γυρεύεις εδώ; τον ρώτησε.

— Θέλω να μιλήσουμε...

— Εδώ;... Γιατί δεν με περιμένεις να γυρίσω στο ράντο;

— Δεν έχωμε να πούμε τίποτα εκεί. Εδώ θα λύσουμε τη διαφορά μας...

— Για ποιά διαφορά μιλάς, Ζέξ;

— Μην κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις, Άλόνσο. Παρατήρησε από τη Ντολδρες.

Ο Άλόνσο τον άγριακύταξε.

— Είσαι τρελλός, Ζέξ, του είπε.

Εγώ πηγαίνω στο ράντο. Αν θέλεις να συζητήσουμε για τίποτα άλλο, έλα εκεί. Κι' έκαμε να φύγει.

Αλλ' ο Ζέξ σταθήκε μπροστά του. Ένα μαχαίρι έλαμψε στα χέρια του.

— Δεν θα κάμης θήμα από δώ, φώναξε, αν δεν μου υποσχεθής ότι θα παραιτηθής από τη Ντολδρες.

Ο Άλόνσο σταύρωσε τα χέρια και τον κύταξε περιφρονητικά.

— Κάν'! είπε.

Υποσχέσου μου ότι θα παραιτηθής από τη Ντολδρες! ξαναφώναξε ο Ζέξ.

Αλλ' ο Άλόνσο δεν του έδωκε απάντησι.

— Δός μου την υποσχεσι που σου ζητώ!

Η σιωπή του Άλόνσο έξενεύριζε τον Ζέξ.

— Θα μιλήσεις, ναι ή όχι;

Και πάλι ο Άλόνσο δεν έδωσε απάντησι. Το χέρι του Ζέξ σηκώθηκε τότε ψηλά κι' έπειτα κατέβηκε με φημή. Η λεπίδα του μαχαίριού κώθηκε δολοκλήρη μέσα στο στήθος του αδελφού του.

— Κάν'! ψιθύρισε ο Άλόνσο.

ΑΙΣΧΗΝΙΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

Πανδές, Τριχόπτωσης, Ακμή (σπυρία νεότητος), Ριτίδες, Φακίδες, Κρεατοελίδες, Λιπαρόν και Ξηρόν δερμα κλπ. Ειδικός ΓΙΟΕΑ, Βαλαωρίτου 12, τηλ. 33-039. Ή πρώτη εξέτασις δωρεάν.

NTABINT MANNER S

λο με σδυσμένη φωνή, ενώ σωριαζόταν κάτω.

Ο Ζέξ τράβηξε τότε το πτώμα από τα πόδια και το πέταξε μέσα σ' ένα μικρό βαρέθρο, που βρισκόταν εκεί κοντά. Έπειτα άρχισε να κυλάει ένα σωρό πέτρες από πάνω.

Τα πόδια και το κορμί του νεκρού σκεπάστηκαν ολότελα. Μά το κεφάλι κι' ένα μέρος από το δεξί ώμο του Άλόνσο ξεχώριζαν πολύ καθαρά.

Ο Ζέξ πήρε μια πέτρα και σημάδεψε με προσοχή το κεφάλι του αδελφού του. Έπειτα την πέταξε. Η πέτρα άνοιξε μια τρύπα κοντά στα μάτια και εξαφάνισε ολότελα σχεδόν τη μύτη, άλλα δεν σταμάτησε πάνω στο πρόσωπο του νεκρού. Και πολλές άλλες που πέταξε ο Ζέξ δεν είχαν καλλίτερα αποτελέσματα. Άλλες κυλούσαν δεξιά, άλλες αριστερά και μερικές παρέσυραν εκείνες που σκεπαζαν το δυστυχισμένο Άλόνσο και φανερώσαν διάφορα μέρη του κορμιού του.

Ο δολοφόνος είχε άρχισει να έκνευρίζεται.

— Δεν γίνεται άλλοιώς! φώναξε σε μια στιγμή. Πρέπει να πάω κάτω.

Όταν έφτασε κάτω, τα χέρια του ήταν γεμάτα πληγές και τα ρούχα του είχαν κομματιασθή σε πολλά μέρη. Μά το κυριώτερο ήταν πως είχε κατεβή. Άρχισε τότε να τακτοποιή με προσοχή τις πέτρες και τα κατάρρε τόσο καλά, που το πτώμα του Άλόνσο κρύφτηκε ολότελα κάτω απ' αυτές.

Ο Ζέξ έμεινε εύχαριστημένος από τη δουλειά που είχε κάμει.

— Δεν πρέπει ν' αφήνη κανείς τίποτε στην τύχη, ψιθύρισε.

Και, αφού έριξε μια τελευταία ματιά προς το μέρος όπου βρισκόταν ο αδελφός του, άρχισε ν' ανεβαίνει.

Μά το ανέβασμα δεν ήταν εύκολο. Αυτές οι καταραμένες πέτρες δεν είχαν καμμία σχεδόν προσεοχη, για να πιαστή η νά σπριζή και τα πόδια του. Κι' ο Ζέξ άγκομαχούσε...

Σε κάποια στιγμή, τα χέρια του πιάστηκαν από μια μεγάλη πέτρα που ήταν σφημεμένη στο χώμα. Σπληνίχθηκε τότε μ' όλη του τη δύναμι πάνω σ' αυτή και τέντωσε το κορμί του για να μπορέσι ν' ανεβή. Αν το καταφέρνε, όλα τα άλλα θα ήταν εύκολα...

Μά, ξαφνικά, η πέτρα ξεκόλλησε απ' τη βάση της και κύλησε κάτω. Ο Ζέξ έπεσε να χιλιοστό του δευτερολέπτου πριν απ' αυτήν και την δέχτηκε πάνω στα πόδια του, που του τα σύντριψε.

Η πέτρα τον κρατούσε τώρα αϊχμάλωτο της στο βάθος του βαρέθρου, πλάι στο σωρό με τις πέτρες που σκεπάζαν το πτώμα του αδελφού του. Κι' ο Ζέξ έμεινε ακίνητος σ' αυτή τη θέση, σπαράζοντας από τους πόνους.

Ο αδελφοκτόνος ούρλιαζε τώρα σάν δαιμονισμένος. Μά κανείς δεν μπορούσε ν' άκούση τα ούρλιασματα και τί φωνές του. Και κανείς δεν έτρεξε για να τον βοηθήσει.

Τα ούρλιασματά του συνεχιόταναν το μεγαλύτερο μέρος της νύκτας. Αλλ' η αύγη βρήκε τα βλεφάρά του κλειστά. Ο δολοφόνος είχε ξεψυχήσει πληρώνοντας σκληρά το έγκλημά του.

NTABINT MANNER S

Ψάρια που περπατούν στην ξηρά

Ένα πρωτότυπο άμερικανικό «Ντέρμπυ»

Οι παρατηρήσεις των συγχρόνων ιχθυολόγων μας επιβάλλουν ν' αναθεωρήσωμε τις παλιές αντίληψεις μας για τα ψάρια. Καί, πρώτα - πρώτα, εκείνη που τα κατατάσσει μεταξύ των πιο κοντών πλασμάτων της δημιουργίας.

Πειράματα που έγιναν τελευταία στο Ιχθυολογικό Ίνστιτούτο της Νέας Υόρκης απέδειξαν ότι τα ψάρια όχι μόνον δεν ύστερον από την άποψι της ευφύιας, αλλ' ότι τριαντών δείχνουν σε πολλές περιπτώσεις μια αξιοθαύμαστη ικανότητα αντίληψως και μεγάλη επινοητικότητα.

Τα περισσότερα ψάρια είναι σε θέση, έπειτα από μικρή έξασκησι, να ξεχωρίσουν ένα μεγάλο αριθμό χρωμάτων και δεν υπερθεύουν ποτέ το ένα από το άλλο. Ξεχωρίζουν επίσης τους ήχους και συνθίζουν εύκολα να τους συσχετίζουν με ώρισμένες πράξεις που απαιτούμε απ' αυτά να κάμουν. Ένας Άμερικανός ιχθυολόγος, ο δόκτωρ Πήτερ Σάλσον, κατάρθωσε να συγκροτήση ένα στρατόπεδο από διάφορα είδη ψαριών, που ζουν κάτω από μια αυστηροτάτη πειθαρχία. Ειδικά ήχοι έμπνούν τα ψάρια από τον ύπνο τους, τα συγκεντρώνουν για να πάρουν την τροφή τους, τα κάνουν να παρατάσσωνται κατά τετράδες και να παρελάνουν μπροστά σ' έναν άρχηγό, να έκτελουν μια σειρά γυμναστικών ασκήσεων κτλ.

Όλα αυτά δεν δείχνουν ότι τα ψάρια έχουν μνήμη και είναι ικανά να σκέπτονται; Αν συνέβαινε το αντίθετο, θα ήταν ανεπίδεκτα για οποιαδήποτε μάθησι.

Μιάν απόδειξι της ευφύιας των αποτελεί επίσης το «Ντέρμπυ των ψαριών», που γίνεται από μερικά χρόνια στο «Ατλαντί Σίτυ» της Νέας Υόρκης. Το πρόγραμμα αυτών των πρωτοτύπων αγώνων είναι το εξής:

Τα ψάρια τοποθετούνται μέσα σ' ένα μακρύ σωλήνα από διαφανή πλαστική ουσία. Οι οργανωται των αγώνων βάζουν κατόπιν μέσα στον ίδιο σωλήνα ένα μεγαλύτερο μηχανικό ψάρι, που αρχίζει να τρέχει με ολόνοιχτο το στόμα σάν να θέλε να τα καταβροχθήσει. Τα πρώτα — τα αληθινά ψάρια — αρχίζουν τότε να τρέχουν κι' αυτά μέσα στο σωλήνα για να γλυτώσουν. Έτσι φαίνεται ποιά από τα ψάρια φτάνει πρώτο στο τέρμα.

Μια άλλη πλάνη είναι ότι τα ψάρια έχουν άπλο και ύποτυπώδη οργανισμό.

Αλλ' ούτε αυτό είναι σωστό. Πολλά είδη ψαριών είναι προικισμένα με βράγχια και πνεύμονες μαζί, πράγμα που τους επιτρέπει να ζουν και στο ύγρο στοιχείο και στην ξηρά.

Τέτοια ψάρια ζουν σε μεγάλο αριθμό στις τροπικές θάλασσες. Και δεν είναι σπάνιο το θέαμα κοπαδιών που «περπατούν» πάνω στην ξηρά για να περάσουν από το ένα μέρος ενός ακρωτηρίου π.χ. στο άλλο. Τα ψάρια αυτά, ζέρον πως η ευθεία είναι συντομώτερη από κάθε άλλη και, αντί να κάμουν μια μεγάλη και κοπιαστική διαδρομή μέσα στη θάλασσα, προτιμούν το δρόμο της ξηράς.

Το «περπάτημα» τους γίνεται με μικρά πηδήματα. Σπληνίζονται στα περηνύγια τους και κατόπιν τινάζονται προς τα εμπρός. Μ' αυτό τον τρόπο μπορούν να διατρέξουν πολλά χιλιόμετρα.

Είπε αυτονόητο ότι αυτά τα ψάρια είναι προικισμένα με πνεύμονες, που τους επιτρέπουν να ζουν και στην ξηρά. Αν προτιμούν τη θάλασσα, το κάνουν γιατί βρσκουν εκεί ασθονώτερη τροφή.

Αλλά και η συναισθηματική ζωή των ψαριών είναι αρκετά αξιοσημείωτη.

Όλοι οι ιχθυολόγοι συμφωνούν στο ότι δεν υπάρχει πιο ασπληγχο και άπνοο πλάσμα από τα θηλυκά ψάρια. (Οι έξαίρεσις είναι έλαχιστες). Τα αρσενικά, αντίθετα, έχουν έξαιρετικά ανεπτυγμένο το... μητρικό φίλτρο. Μόνο δι δεν ζεχνούν τον περίφημο νόμο της θάλασσας ότι το μεγάλο ψάρι τρώει το μικρό και δεν ξεχωρίζουν τα δικά τους νεογνά από τα άλλα.

Πραγματικά, ο ρόλος των θηλυκών ψαριών σταματάει στη γέννησι των αυγών. Τη μέριμνα γι' αυτά την έχουν κατόπιν οι αρσενικοί.

Σε πολλές περιπτώσεις τα θηλυκά αποθέτουν τα αυγά τους πάνω στο σώμα του αρσενικού και κατόπιν φεύγουν. Το αρσενικό τότε ψάχνει να βρή το κατάλληλο μέρος για να τ' αποθέσει και δεν φεύγει καθόλου από κοντά τους ως τη στιγμή που θα έκκολλαφθούν. Φροντίζει κατόπιν για τα μικρά ψαράκια που βγήκαν από τα αυγά, τους φέρνει την τροφή τους, τα προστατεύει από τους έχθρους κτλ.

Κανείς πατέρας σ' όλο το ζωικό βασίλειο δεν δείχνει τόση στοργή για τα παιδιά του. Άλλα κάποια μέρα ο στοργικός αυτός πατέρας θυμάται πως είναι ψάρι και πως είναι υποχρεωμένος να σεβασθή τους νόμους της θάλασσας. Ρίχνεται, λοιπόν, πάνω στα ίδια τα παιδιά του και καταβροχθίζει όσα προφάσι απ' αυτά. Τα άλλα φεύγουν τρομαγμένα.

Σε μερικές περιπτώσεις τα αρσενικά δεν είναι τόσοσ υπομονητικά. Και τρώνε τα ίδια τα αυγά, που το θηλυκό άφησε στις φροντίδες τους. Στην πράξι τους αυτή θωθούν ίσως από ένα αίσθημα έδίκησης για τις ταπεινώσεις που ύφιστανται το φύλο τους. Γιατί στη θάλασσα το ίσχυρό φύλο είναι το θήλυ. Τα αρσενικά ψάρια βρίσκονται σε κατάσταση δουλείας απέναντι του. Όπως βλέπετε, οι νόμοι που έπικρατούν στο ύγρο στοιχείο είναι ολότελα διαφορετικοί από εκείνους που ρυθμίζουν τις σχέσεις μεταξύ των δυο φύλων στην ξηρά...

Το γαλάζιο φόρεμα

Ο κύρ Σωκράτης, ο ιδιοκτήτης του καταστήματος ενδυμάτων για μικρά παιδιά, είχε προσέξει, αρκετές ημέρες τώρα, μια έλλοκοτη γυναίκα που στεκόταν μπρος στη βιτρίνα και κύταζε με λαχάρα τα ρουχαλίκια που ήταν έκτεθειμένα.

Ήταν μία γρηά, φτωχοντυμένη και κύταζε προ πάντων σε μια γωνία της βιτρίνας. Τα μάτια της καρφώνονταν εκεί επίμονα. Άναστεύαζε ύστερα κι' έφυγε.

Μια μέρα ο κύρ Σωκράτης δεν κρατήθηκε.

—Θέλετε τίποτα; τή ρώτησε. / —Στη βιτρίνα, είχατε ως χτές... ένα μπλε φορεματάκι... για κοριτσάκι ως τριών χρόνων... με κόκκινα κεντήματα... του άπάντησε η γρηούλα με φωνή χαμηλή, κομπιζοντας κάθε τόσο, και πρόσθεσε: Σήμερα δεν το είδα...

Το προηγούμενο βράδυ, είχαν «ανακαίνισει» τη βιτρίνα κι' είχαν αλλάξει όλα τα είδη.

—Α, ναι... το είχαμε άφισει αρκετόν καιρό στη βιτρίνα, της έξηγησε ο έμπορος και το πήραμε μέσα πιά...

—Όστε... τόχετε πάντοτε, κύριε;... Δεν πουλήθηκε; Κι' είχα τόσο φοβηθή!...

—Ναι, δεν πουλήθηκε γιατί είναι κομμάτι ακριβό... πρόσθεσε ο έμπορος κυττάζοντάς την στα μάτια. Τα κεντήματα, βλέπετε, έχουν ένα σωρό εργασία...

—Μπορώ να το δω, κύριε;... ρώτησε με συγκίνηση η γρηούλα. Μπήκαν στο μαγαζί. Ο έμπορος φώναξε σ' έναν υπάλληλο να φέρη το γαλάζιο φόρεμα.

Όταν το πήρε στα χέρια της η παραξένη πελάτισσα, άρχισε να το περιεργάζεται, να το χαϊδεύη, μ' ένα ευτυχισμένο χαμόγελο στα χείλη. Κάτι ψιθύριζε, μάλιστα, σάν να μιλούσε στον εαυτό της.

—Θέλετε να το αγοράσετε; τή ρώτησε ο έμπορος.

—Ναι... βέβαια... άπάντησε αυτή. Πόσο έχει;...

Εκείνος της είπε την τιμή. Της φάνηκε πολύ ακριβή.

—Θέ μ'! είπε κι' έφερε το χέρι της στο μέτωπο.

Ήταν φανερό πως δεν μπορούσε να διαθέση ένα τέτοιο ποσό.

—Σας τόχα πη πως είναι πολύ ακριβό αυτό το φουτανάκι... της έξηγησε ο κύρ Σωκράτης. Έχουμε άλλα όμως, φθηνότερα... Και είμαι βέβαιος πως θα σας άρεσουν κι' αυτά...

Αυτή όμως κουνούσε το κεφάλι της...

—Οχι, όχι... Αυτό το φουτανάκι θέλω... Καί... και θα το στανάκι θέλω!... Θα σας παρακαλώ το ποσό!... Θα σας παρακαλώ, όμως, να περιμένετε δυο μέρες. Να μην το πουλήσετε στο μεταξύ! Και θαρθώ... θαρθώ να το πάρω!...

Ο έμπορος της υποσχεθηκε πως...

θα την περίμενε τις δυο - τρεις μέρες που ζήτησε. Κι' έφυγε κάπως ησυχη...

Μόλις έφυγε η γρηά, μπήκε μια γνωστή πελάτισσα στο μαγαζί, που είχε ένα κοριτσάκι ως τριών χρόνων. Όταν αντίκρουσε το γαλάζιο φορεματάκι με τα κόκκινα κεντήματα — ήταν ακόμα ριγμένο πάνω στον πάγκο — ξετρελλάθηκε!

Ήθελε να το πάρη χωρίς παάρια. Ο έμπορος καταράχησε την ώρα και τη στιγμή που είχε δώσει το λόγο του στη γρηά, αλλά... τον είχε δώσει πιά!

Αναγκάστηκε, λοιπόν, να βρή μια δικαιολογία και να παρακαλέση την πελάτισσα του να περάση ύστερ από δυο μέρες... Ήταν βέβαιος πως ούτε θα φαινότανε καν η γρηά στο μεταξύ. Κι' όμως φάνηκε! Τη δεύτερη μέρα ακριβώς!...

Πήγε να παρακαλέση τον έμπορο να περιμένη ακόμα μερικές μέρες... Ο κύρ Σωκράτης της είπε όρθα κοφτά πως ως το βράδυ θα πουλούσε το φορεματάκι!...

Από στιγμή σε στιγμή, μάλιστα, περιμένη νάρη η πελάτισσα που ήθελε να τ' αγοράση...

Η γρηούλα τον κύταζε με ύφος χαμένο. Και ξαφνικά, χωρίς να τη τίποτα, άρχισε να κλαίη.

Ο έμπορος την πήρε στο γραφείο του.

—Για πές μου, τέλος πάντων, τί συμβαίνει!... τή ρώτησε. Είναι για καμμία έγγονολα σας το φορεματάκι;... Για καμμία κόρη σας;...

Η γρηά κούνησε καταφατικά το κεφάλι της...

—Πολύ καλά... Θα κυττάξουμε να βρούμε κανένα άλλο... Τί ηλικίας είναι η κόρη σας;...

—Η τριών... τριών χρόνων.

—Δηλαδή... τώρα πέθανε; ρώτησε ξαφνιασμένος ο κύρ Σωκράτης.

—Οχι. Ζη... Και θάναι τώρα είκοσιπέντε χρόνων... Τί με κυττάτε έτσι;... Οχι δεν είναι τρελή!...

Ακούστε, λοιπόν... Ήταν για μένα το πάλ στον κόσμο... το κοριτσάκι μου αυτό... Πως το λάτρευα, όταν ήταν μικρούλι!... Άλλά κι' αυτό, πως μ' αγαπούσε όσο μεγάλωνε... Όταν τριών χρόνων όταν του αγάρανα ένα φορεματάκι όμοιο... μ' όμοιο ακριβώς μ' αυτό που είχατε στη βιτρίνα. Έπλεκα χίλια δνείρα γι' αυτό... Ήταν τόσο τυφερό...

«Εγώ δεν θα παντρευτώ ποτέ! μου έλεγε. Θα ζώ πάντοτε με τη μανουλά μου»... Α, ήταν πολύ γλυκύκο παιδάκι τότε... Σιγά - σιγά όμως, καθώς μεγάλωνε, το έβλεπα ν' αλλάζη... Οί παρές, βλέπετε, η ζωή... Της άρεσαν τα πλούτη, η πολυτέλεια... Και μια μέρα έφυγε από το σπίτι με κάποιον... Πήγα να τη βρώ, μ' αυτή η έδιωξε με λόγια σκληρά, άπωνα... Έφυγα τρεκλίζοντας και ψιθυρίζοντας: «Α, όχι... Το κοριτσάκι το δικό μου, που μου χάριζε τόσο ευτυχία με τα γλυκά λόγιακια του και με την αγάπη του δεν είν' αυτή... είναι κείνο... των τριών χρόνων το κοριτσάκι... που φορούσε το μπλε φόρεμα με τα κόκκινα κεντήματα...» Οσορούσα, κύριε, πως δεν θα το ξαναβρίσκα ποτέ... Και ξαφνικά αντίκρουσα μια μέρα, στη βιτρίνα σας, το αγαπημένο, το μπλε φόρεμα, έντελως όμοιο με το άλλο... Και κάθε πρωί που περνούσα, ξεχνιόμουν, και θαρούσα πως βρίσκoμουν σε κείνη την εποχή... τότε που ήταν δικό μ'ου το παιδάκι μου... και πως θακούγα τη γλυκειά, την τυφερή του φωνούλα... όπως τότε...

Ο κύρ Σωκράτης συγκινήθηκε. Τα μάτια του είχαν βουρκώσει. Πηρε το γαλάζιο φορεματάκι και τόδωσε στη γρηούλα.

—Πάρτο, γιαγιά, της είπε. Στο χαρίζω για να θυμάσι τη μικρούλα σου, τη μόνη ευτυχία της ζωής σου!...

MIPANTA

Άρώματα απ' όλο τον κόσμο

Μιά πανάρχαια διεμνηχανία

Η άρωματοποιία είναι πιθανώτατα η μοναδική διεμνηχανία, που εξακολουθεί να χρησιμοποιή τα ύλικά και τις μεθόδους των αρχαιότερων χρόνων, και συγχρόνως τις τελευταίες συνθέσεις της οργανικής χημείας.

Πρό 50 ετών ακόμη, τα διάφορα άρώματα αποτελούσαν συνδυασμούς εκατοσδήποτε συστατικών. Σήμερα, ο αριθμός των συστατικών αυτών, απ' τα οποία κάνει την έκλογή του κάθε φορά ο άρωματοποιός, έχει υπερβή τα χίλια.

Τα άρώματα των βιολικών χρόνων, της αρχαίας Αιγύπτου, της Ελλάδας και της Ρώμης είχαν ως βάση τους τα μέν γυναικεία τον κέδρο, το ξύλο σαντάλ και την σμύρνα, τα δε ανδρικά το τριαντάφυλλο, το μενεξέ και το νάρκισσο. Άλλα συστατικά τους ήταν το «αμπρ - γκρί», ο μύσχος — που τον συμπαινούσε ιδιαίτερος ο Μαάμεθ και τον θεωρούσε προικισμένο με αφροδισιακές ιδιότητες — το πατσουλί, η κάσια, το γιάσεμι, το άθος πορτοκαλιάς κλπ.

Σήμερα, τα ύλικά της άρωματοποιίας είναι άλλα φυσικά κι' άλλα τεχνητά. Τα πρώτα εξαγονται απ' τα λουλούδια και τα άρωματικά φυτά. Έθεωρούντο έλαια στην αρχαία εποχή, γιατί έτέπλεαν στο νερό κατά την απόσταξή τους, και γι' αυτό έχουν διατηρήσει την ονομασία «αίθερα έλαια». Λέγονται όμως και «έσάνς», που σημαίνει στη γαλλική «ούσιος».

Τα άρωματώδη φυτά και λουλούδια είναι διαδομένα σ' ολόκληρο τον κόσμο. Όστόσο η μυρωδιά ενός είδους παρουσιάζει μεγάλες διαφορές αναλόγως του κλίματος, του εδάφους, του ύψους του, της υγρασίας, της ατμοσφαιρας κλπ. Όλ' αυτά έπηρεάζουν τα εύαισθητα φυτά. Μά γιατί δυο έσάνς του ίδιου είδους, αλλά από διάφορα μέρη, μπορεί να μυρίζουν διαφορετικά ή μια απ' την άλλη.

Οι προσπάθειες για τη δημιουργία νέων κέντρων καλλιέργειας λουλουδιών απαιτούν πολλών ετών πειράματα, στη φυτεία και στο εργαστήριο, ως του εξακριβώθ τιν το μέρος είναι κατάλληλο. Η ιδεωδέστερη τοποθεσία σ' όλο τον κόσμο για την καλλιέργεια άρωματικών λουλουδιών είναι από 300 χρόνια και μένει ακόμη το Γκράς της Γαλλίας. Από κει προμηθεύονται οι άρωματοποιοί τις περισσότερες έσάνς γιάσεμιου, τριαντάφυλλου, τυμπερόζ, μενεξέ, ναρκίσσου, λεβάντας, κλπ.

Δεύτερη κατά σειράν έρχεται η μικρή νήσος Ρεϊνιόν, που βρίσκεται στον Ίνδικό Ωκεανό κοντά στη Μαδαγασκάρη, και παράγει ίδιος άρώματα Βανίλλιας, γερανιού, βέτιβερ (κουσκούς) και ύλανγκ - ύλανγκ (το τελευταίο έχει έπωμονοσσή «λουλούδι των λουλουδιών, για το υπέροχο άρωμά του).

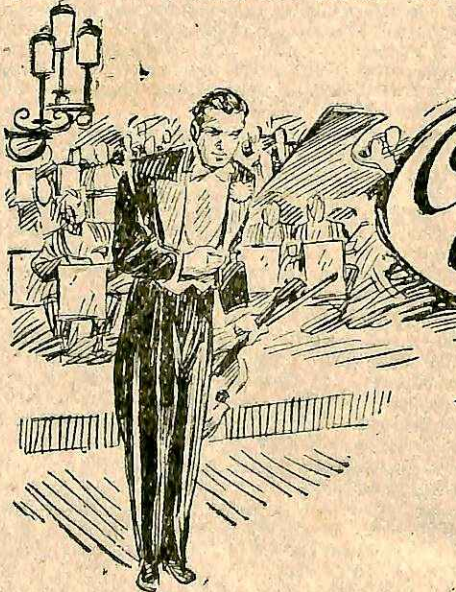
Απ' τις Ολλανδικές Άνατολικές Ίνδιες προέρχονται τα μοσχόκαρυδο, το μελισσοδότανο και το πατσουλί, απ' την Κίνα η κάσια κι' ο μύσχος του Τονκίνου, απ' τας Ίνδιες το ξύλο σαντάλ κι' η γινγίβερς, απ' τη Γουγκοσλαβία μια άρωματική λειχάνη της δρυός, απ' την Ίσπανία το μάραβο, το άππγανο και το δεντρολίβανο. Το κινεζιόνιο για κολώνιες, το νερόλι (από άνη νερατζιάς), οι έσάνς πορτοκαλιού, λεμονιού και περγαμόντου, προέρχονται απ' την Ίταλία, τη Γαλλία, την Παλαιστίνη, την Αφρική και την Παραγουάη.

Η εξαγωγή των αιθέριων ελαίων απ' τα λουλούδια γίνεται ακόμη σε μερικές περιπτώσεις με μεθόδους παλαιότερες: το «άμφιερά» (κατεργασία με ψυχρό λίπος) και τον «έμποτισμό» με θερμό λίπος. Το λίπος που χρησιμεύει γι' αυτό το σκοπό, είναι άριστης ποιότητας, φάγωσιμο. Σήμερα όμως υπάρχει έλλειψις τέτοιων λιπαρών ουσιών, κι' εξ άλλου οι δυο παραπάνω μέθοδοι απαιτούν πολλή εργασία. Γι' αυτό χρησιμοποιούνται μόνον για την παραγωγή πανάκριων άρωμάτων από λουλούδια πολύ λεπτά.

Στο Γκράς, κάθε άρωματοποιός εφαρμόζει τις μεθόδους αυτές με το δικό του τρόπο, με λεπτομέρειες που διατηρούνται μυστικές και μεταβιβάζονται από γενεά σε γενεά. Για τα μαγιατικά τριαντάφυλλα, το μενεξέ και την κάσια χρησιμοποιείται η μέθοδος του «έμποτισμού», ενώ για το γιάσεμι και το τυμπερόζ προτιμάται το «άμφιερά».

Οι μεγάλες όμως ποσότητες των άρωμάτων της σειράς εξαγονται απ' τα λουλούδια με κατεργασία τους με υδρατμούς. Αυτή είναι η φθηνότερη μέθοδος. Άλλοτε πάλι τα λουλούδια μουσκεύονται μέσα σε κατάλληλα διαλυτικά υγρά (άλκοολ, βενζόλη ή πετρελαϊκό αίθερα) που παραλαμβάνουν τις έσάνς τους. Η δεύτερη μέθοδος χρησιμοποιείται από 50 — 60 χρόνια είναι δαπανηρότερη απ' την πρώτη, εφαρμόζεται δε όταν η θερμότητα των υδρατμών μπορεί να καταστρέψη το άρωμα του λουλουδιού.

ΟΙ Ισπανοί εκδίδονται για να νοιάσουν τη χαρά, να ιδούν το αίμα του αντιπάλου τους να τρέχει. Οι εκδίκσεις τους είναι σκληρές και κάποτε θηριώδεις. Οι Γάλλοι τυφλώνονται από το μίσος και οι εκδίκσεις τους είναι ορμητικές και απερισκεπτικές όπως κι' οι περισσότερες από τις πράξεις τους. Οι Άγγλοι μπορεί να μαγειρεύουν χρόνια την εκδίκησή τους, περιμένοντας την κατάλληλη ευκαιρία για να την πραγματοποιήσουν. Οι παλαιοί Μαγυάροι μάλιστα είχαν την ικανότητα της εξυπνης σκηνοθεσίας και κανείς δεν μπορούσε να τους ξεπεράσει ποτέ σ' αυτό το είδος. Θάλαρες πώς ήταν πιασμένοι από τη φύση μόνο και μόνο για να εκδικούνται. Δεν έβαζαν όρια στην αγάπη τους. Κι' όταν τύχαινε να προσδοκούν, ήταν αμείλικτοι στην εκδίκησή τους. Η πρωτοτυπία στις επινοήσεις των είχε την αιτία της στο ότι αισθάνονταν την ανάγκη ν' απολαύσουν όσο μπορούσαν πιο πολύ την εκδίκησή τους. Για τον κόμητα Γιάνκο Μπολόντ, ο πόθος της εκδίκσεως έγινε η μεγαλύτερη απασχόληση της ζωής του, από την ημέρα που ανακάλυψε πως η γυναίκα του, η Ίννα, τον προδίδε μ' ένα τσιγγάνο βιολιστή, το Γιούρι Ίβουλγκίν.

Τον θεωρούσε σαν παιδί του ή σαν μικρότερο αδελφό του. Κι' ωστόσο, ο τσιγγάνος βιολιστής έκλεψε την καρδιά της όμορφης Ίννας...

Έκείνο το βράδυ, ο Γιούρι Ίβουλγκίν έδινε μια συναυλία στο θέατρο των Μαγυάρων.

Οι θεατές που πλημμύριζαν την αίθουσα παρακολουθούσαν με κατανύξη τη «Σονάτα για βιολί και πιάνο» του Μπετόβεν κι' ενθουσιαστήκαν ακούγοντας τις μελωδικές νότες του «Αράπικου τραγουδιού» του Γκλαζάνωφ. Άλλ' ο ενθουσιασμός τους έγινε αληθινό παραλήρημα, όταν οι τελευταίες νότες της «Φαντασίας» των Ρίμσκυ-Κορσακόφ έσδυσαν πάνω στις μαγεμένες χορδές του βιολιού του τσιγγάνου. Άνδρες και γυναίκες είχαν σηκωθεί όρθιοι και χειροκροτούσαν το μεγάλο βιολιστή, ενώ από τα θεωρεία βροχή από λουλούδια έπεφταν πάνω στη σκηνή.

Ο κόμης Μπολόντ κι' η γυναίκα του βρίσκονταν σ' ένα θεωρείο της πρώτης σειράς. Η νεαρή γυναίκα, ξεχνώντας την παρουσία του συζύγου της, είχε σκύψει προς το μέρος της σκηνής και χειροκροτούσε σαν τρέλλι, ενώ τα μάτια της αναζητούσαν το βλέμμα του τσιγγάνου, για να του εκφράσουν το θαυμασμό και

την αγάπη της. Έκείνη ακριβώς τη στιγμή έγινε το δράμα.

Ο κόμης Μπολόντ κρατούσε στα χέρια του μια μεγάλη ανθοδέσμη. Κι' ενώ την έδινε στη γυναίκα του, για να την πετάξει στη σκηνή, έβγαλε το πιστόλι από το σκόπευτο με προσοχή και πίεσε τη σκανδάλη...

Τα λουλούδια έπεσαν στα πόδια του τσιγγάνου. Κι' η σφαίρα τον βρήκε στην καρδιακή χώρα. Γιατί ο κόμης Μπολόντ ήταν άπαρμιλλος σκοπευτής. Έριχνε ένα δαχτυλίδι στον αέρα κι' ως που να πέσει κάτω, πυροδοτούσε τρεις φορές με το πιστόλι του και τις τρεις φορές ο σφαίρας περνούσαν μέσα από τον κρίκο του δαχτυλιδιού!

Κανείς δεν είχε ιδεί τον κόμητα να πυροβολεί. Και, μέσα στο πανδαιμόνιο των επευφημιών και των χειροκροτημάτων, κανείς δεν άκουσε τον πυροβολισμό. Ούτε η Ίννα, μ' όλο που βρισκόταν πλάι στον κόμητα. Γιατί η νεαρή γυναίκα ήταν σαν μεθυσμένη από τον ενθουσιασμό της...

Ο Γιούρι Ίβουλγκίν ύποκλι-νόταν δεξιά κι' αριστερά για να ευχαριστήσει εκείνους που τον επευφημούσαν. Άλλα, ξαφνικά το κορμί του έκαμε μια απότομη κλίση προς τα εμπρός, έπειτα

Μιέ σφαίρα
στην καρδιά

Δραματικό διήγημα

μια δεύτερη προς τα πίσω κι' ο καλλιτέχνης, λες κι' είχε χάσει την ισορροπία του, σωριάστηκε στο πάτωμα της σκηνής.

Μια λιποθυμία; Αυτό φαντάστηκαν όλοι στην αρχή. Μα κείνοι που έτρεξαν πάνω σκηνή δεν άρνησαν να καταλάβουν πως έπρόκειτο για κάτι πολύ σοβαρότερο. Άναμεσα σ' αυτούς ήταν κι' ο γιγαρδός Γκρισκόφ. Μα δεν μπόρεσε να κάνει τίποτα άλλο από το να πιστοποιήσει το θάνατο του καλλιτέχνη.

Όλο το θέατρο αναστάθηκε στη στιγμή. Μα κανείς δεν μπορούσε να πεί από που πυροβολήσαν. Από τα θεωρεία ή την πλατεία; Από τα παρασκήνια ή τη γαλαρία;

Ο μόνος που τό ήξερε ήταν ο κόμης Μπολόντ. Μα κρατούσε το μυστικό για τον εαυτό του. Κι' απολάμβανε τη συγχύση που είχε προκαλέσει η πράξη του. Η γυναίκα του, πλάι του, είχε λιποθυμήσει. Άλλ' ο κόμης Μπολόντ κατάφερε να την ξεναφέρει στις αισθήσεις της, δίνοντας της να μυρίσει ένα μπουκαλάκι με μυρωδιά, που πήρε από τη τσάντα της.

—Αγάπη μου, της είπε, δεν είναι τίποτε το σοβαρό. Ένας ελαφρός τραυματισμός... Στιρίξον στο χέρι μου κι' ως προσπαθήσαμε να βγούμε έξω. Ο καθάρως αέρας θα σου κάνει καλό...

Η κόμηςσά τον άκολουθησε σαν αυτόματο. Όταν βγήκαν από το θέατρο, ο άντρας της την έπιστήθευσε στον ιστό, τον άμαξά του, για να την πάει στο σπίτι.

—Ξαναγυρίζω στο θέατρο, της είπε, ενώ έκλεινε πίσω της την πόρτα. Θα σου φέρω σε λίγο νέα για την κατάσταση του αγαπητού μας Γιούρι κι'

ελπίζω πως αυτά τα νέα θα είναι ευχάριστα.

Άλλα κείνο που της πήγε, έπειτα από κάμποση ώρα, ήταν το πτώμα του Γιούρι Ίβουλγκίν.

Ο τσιγγάνος δεν είχε οικογένεια, ούτε συγγενείς. Κι' ο κόμης Μπολόντ είχε προθυμοποιηθεί να πάρει το νεκρό στο σπίτι του για να τον κηδέψει. Και σ' αλήθεια, κανείς δεν θα μπορούσε να του κάνει μεγαλύτερη κηδεία. Ο κόμης Μπολόντ βαλσάωσε το νεκρό και τον έβαλε μέσα σ' ένα κρυστάλλινο φέρετρο. Μια ειδική κρύπτη, που κατασκευάστηκε επίτηδες γι' αυτό το σκοπό, δέχτηκε το φέρετρο του τσιγγάνου.

Ο κόμης Μπολόντ συνόδευε εκεί πολλές φορές τη γυναίκα του κι' απολάμβανε τον ψυχικό παραγυμό και τον πόνο της. Μα δεν της μίλησε ποτέ για την απίστία της, ούτε της φανέρωσε ποιος είχε σκοτώσει τον Γιούρι Ίβουλγκίν. Το θεωρούσε ολότελα περιττό, όπως και ήταν...

Και πολύ αργότερα έγινε γνωστή η αλήθεια.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΓΚΩΝΤΕΝ

Η γλώσσα των ζώων

Σ' ένα πρόσφατο συνέδριο, ώκεανολόγων, ο δόκτωρ Μάρτιν Τζόνσον, απ' την Καλιφόρνια, έπαιξε μια σειρά από δι-σκους, που απέδιδαν διαφόρους ήχους που παράγουν οι χελώνες, οι φάλαινες, τα καλαμάρια, οι καρχαρίες, κλπ. Άλλα κι' ο ζωολόγος δόκτωρ Καρπεν-τερ έχει αποτυπώσει σε δίσκους την «ομιλία» των πιθήκων της αφρικανικής ζούγκλας.

Οι σκύλοι κι' οι γάτες δίνουν, ως γνωστόν, διαφόρους τόνους στη φωνή τους, για να εκφράσουν, πόνο, θυμό, ά-φοσίωσι, κλπ. Άλλα κι' οι κόττες και τα γουρούνια φαίνεται πως έχουν δια-κριτικούς ήχους, για να συνεννοούνται μεταξύ τους.

Η ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ και το σχήμα της Γης

Ποιά είναι η αλήθεια;...

Πολλά απ' τα πράγματα που πι-στεύει καν παραδέχεται όλος ο κό-σμος, δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα. Κι' άλλα πάλι δεν μπορεί ν' αποδειχθούν με τρόπο ά-πόλυτα θετικό κι' αναμφισβήτητο.

Ας πάρουμε ως παράδειγμα τη θέση της καρδιάς. Αν ζητήσετε από δέκα ανθρώπους να σας δείξουν πού βρίσκεται η καρδιά τους, οι έννεα θα βάλουν το χέρι τους στο άριστε-ρό μέρος του στήθους, λίγο πιο κά-τω απ' το μαστό. Στη θέση όμως έ-κείνη υπάρχει μόνο το μεγαλύτερο απ' τα τμήματα της καρδιάς: η αρι-στερή «κοιλία», απ' όπου εξαποστέ-λεται το αρτηριακό αίμα σ' ολόκλη-ρο το σώμα. Γι' αυτό, οι παλμοί της καρδιάς γίνονται αισθητότεροι στο άριστερο πλευρό της. Τα υπόλοιπα όμως μέρη της (δηλαδή η μισή πε-ρίπου) βρίσκονται στο κέντρο του στήθους ή λίγο προς τα δεξιά.

Πόσες αισθήσεις έχει ο άνθρωπος; Μη σπεύσετε ν' απαντήσετε «πέντε». Γιατί υπάρχουν κι' άλλες, όπως π.χ. η μυϊκή αίσθηση. Ας υποθέσουμε ότι έχετε μπροστά σας ένα ξυπνη-τήρι. Το βλέπετε, ακούτε τους χτύ-πους του, το νοιώθετε με την αφή αν ακουμπήστε πάνω το χέρι σας. Έτσι αποκτάτε συναίσθηση του με-γέθους, του σχήματος, της σκληρό-τητός του... Αν τώρα το σηκώ-στε, αισθάνεστε το βάρος του. Δεν αποκτάτε όμως τη νέα αυτή πληρο-φορία με την αφή — γιατί αγγίζετε επίσης το ρολόι κι' όταν ακόμη βρι-σκόταν πάνω στο τραπέζι — αλλά με την αντίσταση που φέρνει στη μυϊκή σας αίσθηση.

Μερικοί επιστήμονες παραδέχον-ται ότι, εκτός απ' τις γνωστές πέν-

ΤΟ
Κραγιόν
ΝΕΛΣΟΝ
ΔΙΟΤΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ
ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΑ
ΚΑΙ ΧΑΡΙΖΕΙ ΠΛΟΥΤΟΝ
ΦΥΣΙΚΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ
ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΤΑΙ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

τε αισθήσεις, έχουμε κι' άλλες εξή: τη μυϊκή, την αρθρική, τη στατι-κή, την αίσθηση της θερμοκρασίας, του πόνου και της απόστασεως. Δη-λαδή, έντεκα εν όλω.

Οι περισσότερες νοικοκυρές βε-βαιώνουν ότι η πείρα έχει αποδείξει πως το γάλα ξυνίζει έπειτα από μια καλοκαιρινή μπόρα με κεραυνούς. Αυτό είναι αλήθεια, δεν όφείλεται ό-μως καθόλου στους κεραυνούς. Συ-νήθως, πριν απ' τη μπόρα, ο αέρας είναι θερμότερος, κι' αυτό διευκολύ-νει τον πολλαπλασιασμό των μικρο-βίων που κάνουν το γάλα να ξυνί-ξη μεταβάλλοντας το φυσικό του σά-χαρο σε γαλακτικό οξύ. Η αιτία λοιπόν είναι η θερμότης της ατμο-σφαιρας, κι' όχι οι κεραυνοί.

Πιστεύετε ότι η Γη είναι στρογγυ-λή; Κι' όμως, πρό ολίγων μηνών, δυο αμερικανικά αεροπλάνα άκολού-θησαν μια καθορισμένη διαδρομή 5.000 χιλιομέτρων, για ν' αποδεί-ξουν το αντίθετο. Το συμπέρασμα των παρατηρήσεων πούγιναν μ' αυτό τον τρόπο, είναι ότι η Γη έχει το σχή-μα μιας σφαίρας πολύ ανώμαλης και πλακουτσής στα δυο άκρα της. Έξ-αιτίας ακριβώς της παραξένης κι' α-κανόνιστης επιφανείας της, με κα-νένα απ' τα γνωστά επιστημονικά εργαλεία δεν μπορεί νά μετρηθεί με ακρίβεια η απόσταση των διαφόρων πόλεων και τοποθεσιών.

Ωστόσο, υπάρχουν χιλιάδες μορ-φωμένοι άνθρωποι, που υποστηρί-ζουν κάτι ακόμη περιεργότερο: ότι η Γη έχει σχήμα... τούρτας κι' ότι δεν μοιάζει καθόλου με σφαίρα. Έ-νας Άμερικανός μάλιστα προσέφερε 5.000 δολάρια σ' εκείνον που θ' απέδεικνε αναμφισβήτητα ότι η Γη είναι μια σφαίρα, που περιστρέφεται γύρω απ' τον άξονά της και γύρω απ' τον «Ηλιο και πού κινείται μαζί με τον «Ηλιο προς το «Άπειρον. Κα-νείς δε δεν παρουσιάσθηκε ακόμη νά ζητήσει αυτό το ποσόν!

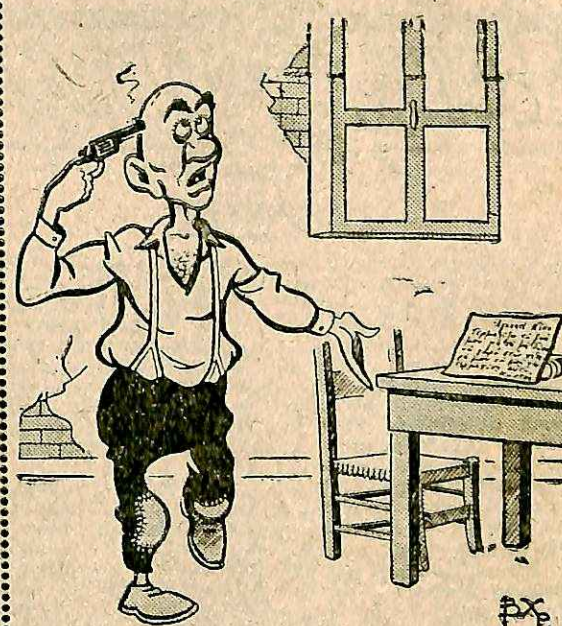
Η θεωρία της σφαιρικότητας της Γης στηρίζεται κυρίως σε τρεις άπο-δείξεις: Πρώτον, όταν ένα πλοίο ά-πομακρύνεται στον ορίζοντα, χάνε-ται πρώτα το σκάφος του κι' έπειτα τα κατάρτια. Δεύτερον, στις έκλει-ψεις η Γη ρίχνει μια κυκλική σκιά πάνω στη Σελήνη. Τρίτον, ο ούρά-νος φαίνεται αλλοίωτικός στα διά-φορα μέρη της Γης, δεν έχει δηλαδή παντού τα ίδια άστρα.

Οι όπαδοι λοιπόν της θεωρίας της... τούρτας υποστηρίζουν ότι, στην περίπτωση του πλοίου πρόκει-ται περί οπτικής άπάτης — περί-που σαν εκείνον που μάς κάνει νά βλέπουμε στενότερη την άπόσταση μεταξύ δυο σιδηροδρομικών γραμμών που άπομακρύνονται. Φέρνουν δε κι' ένα άλλο παράδειγμα τέτοιας οπτι-κής άπάτης: Ένας άνθρωπος, που στέκεται κάτω από ένα δέντρο, σε μια πεδιάδα, μπορεί νάνα άόρατος από άπόσταση 3 χιλιομέτρων, ενώ το δέντρο διακρίνεται περίφημα κι' ά-πό πολύ μακριά. Η σφαιρικότης της Γης δεν θ' άκούσε για νά εξη-γηθή η έξαφάνισις του ανθρώπου ά-πό τόσο μικρή άπόσταση.

Όσο για το δεύτερο ζήτημα, το-νίζουν ότι δεν υπάρχει άποδείξις πως η κυκλική σκιά της έκλειψως είναι η σκιά της Γης. Προσέδουν δε ότι συνέβησαν επανειλημμένως έκλει-ψεις, κατά τις όποιες ήσαν όρατα και ο «Ηλιος κι' η Σελήνη συγχρό-ως, πράγμα που δεν θα συνέβαινε αν η έκλειψις όφείλετο στη σκιά της Γης.

Τρίτον, υποστηρίζουν ότι τα ά-στρα βρίσκονται πάνω σ' ένα ημι-σφαιρικό «θόλο», τόσο χαμηλό και κοντινό στη Γη ώστε δεν μπορεί νά-ναι όλα όρατα από ένα σημείο.

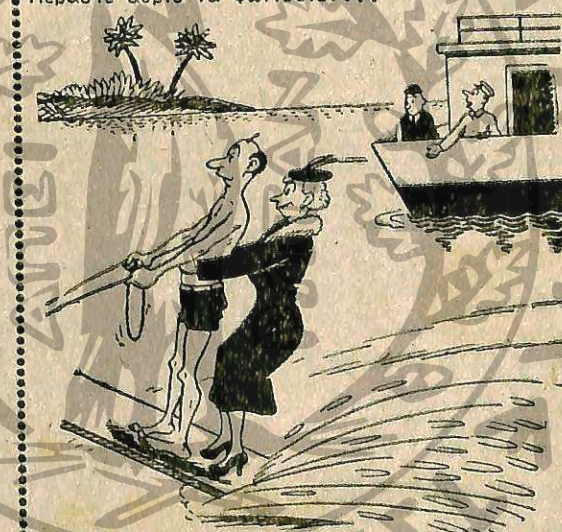
Ο μόνος λοιπόν που θάχη έλπί-δες νά πάρη τις 5.000 δολάρια, θάναί ένας εξερευνητής του «Άπει-ρου, που θα κινηματογραφήση μέσα απ' τη ρουκέτα του τον πλανήτη μας.

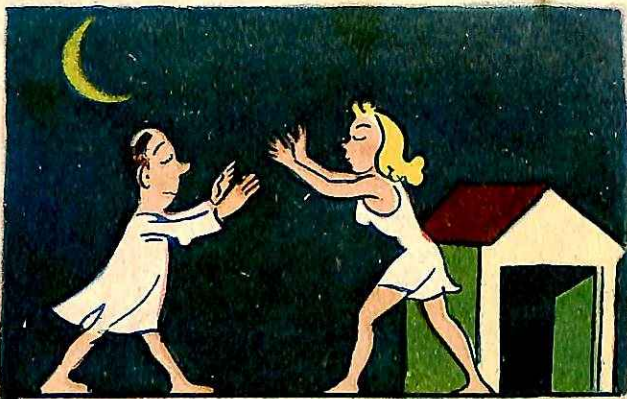
—Νά πάρη ο διάολος τη φαλάκρα μου! Είναι η τρίτη σφαίρα που γλυστράει!...
(Τού Β. Χριστοδούλου)

ΑΦΕΛΕΙΑ
—Ψίτ, κύριε... Είναι κλειστό το μαγαζί...
Περάστε αύριο να ψωνίσετε!...

—Δεν μπορεί νά κάνη τίποτα χωρίς τη γυναίκα του!...

— Αρχίζω ν' ἀμφιβάλλω ἂν πραγματικὰ
πάσχουν ἀπὸ ὑπνοβασία ὁ ἄντρας σου κι' ἡ
γυναίκα μου!...

— Δὲν σοῦχω πῆ, βρὲ γυναίκα νὰ στερεώνης
καλὰ τὰ κουμπιά σου; Μ' ἔχεις γεμίσει καρούμ-
παλα!

— Ἐγὼ δίνω, κύριε πόλισμαν, 500 χιλιάδες
σ' ὅποιον μού τὴν φέρει!...

— Εἶμαι βέβαιος, γυναίκα, πὼς πάλι δὲν θὰ
ἔχης ἑτοιμο τὸ φαί!...